

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 46
26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939-Δ'.

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 46 — 26 Αὐγούστου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματείαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν απομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίζῃ τὰς σπουδάς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολύτιμον πνευματικὸν σύντροφον ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΨΥΧΗ, ΟΜΟΝΟΙΑ, ΟΠΛΙΣΜΟΣ

Γεμᾶτες καὶ πάλιν αἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ κόσμου ἀπὸ πληροφορίες, ποὺ ἂν τὶς ἐπίστευε κανεὶς θὰ ἔπρεπε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη στιγμὴ θὰ ἠχήσῃ τὸ πυροβόλον. Ὁ κίτρινος ἰδίᾳ Τύπος τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ φαντάζεται εἰδήσεις ποὺ τὸν βοηθοῦν μὲν ν' αὐξάνῃ τὴν κυκλοφορίαν του, δὲν ἐπιτρέπουν ὅμως στοὺς λαοὺς νὰ συνεχίσουν τὴν παραγωγική τους ἐργασία. Ἡ μαυρίλα τοῦ περασμένου Σεπτεμβρίου ἅπλωσεν ἐκ νέου στὸν ὁρίζοντα καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νἆναι βέβαιος, ὅταν διαβάζῃ ὅσα διαβάζει, ὅτι ἡ θύελλα δὲν θὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Βέβαια, ἡ λογικὴ ἀπαγορεύει νὰ φανταζώμεθα ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ 1939 θὰ ριφθοῦν στὴ μάχη γιὰ νὰ λύσουν διαφορὲς ποὺ δὲν εἶναι δυσκατόρθωτο νὰ λυθοῦν γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι διασκέψεως. Ἀλλ' ἡ λογικὴ δὲν ἐπεκράτησε πάντοτε στὶς σχέσεις τῶν λαῶν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Κυβερνήσεις, ἐνῷ δὲν παύουν νὰ διακηρύσσουν τὴν προσήλωσί τους στὴν εἰρήνη, δὲν παύουν καὶ νὰ λαμβάνουν τὰ κατάλληλα μέτρα ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν τὶς χῶρες τους ἀπὸ κάθε ἀπρόοπτο. Δυστυχῶς, δὲν ζοῦμε πιὰ στὴν ἐποχὴ ποὺ ἕνας πόλεμος ἄρχιζε καὶ τελείωνε στὰ σύνορα μὲ τὴ θυσία ὀλίγων ἑκατοντάδων ἀνθρώπων. Ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε μέσα ποὺ κατορθώνουν νὰ μεταβάλουν μιὰ ὁλόκληρη χώρα σὲ μέτωπο πολέμου. Σήμερα οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων δὲν εἶναι ἐκτεθειμένοι ὀλιγώτερο ἀπὸ τοὺς μαχητὰς τοῦ μετώπου. Τὰ ἀεροπλάνα ἔχουν ἀκτῖνα δράσεως πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων καὶ εἶναι φορτωμένα μὲ βόμβες ἑκατοντάδων χιλιογράμμων καὶ μὲ βαρύτατα ἀκόμη πολυβόλα. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάμνει τὶς Κυβερνήσεις νὰ μὴ ὀχυρώνουν μόνον τὰ σύνορα, νὰ μὴ ὁπλίζουν μόνον ὅσο μποροῦν καλύτερα τὸ στρατὸ καὶ νὰ πυκνώνουν τὶς τάξεις τῆς ἀεροπορίας των, ἀλλὰ νὰ θωρακίζουν καὶ τὶς ψυχὲς τῶν κατοίκων τῶν πόλεων, ποὺ κάποια στιγμὴ μποροῦν νὰ βρεθοῦν σὲ μιὰ ζώνη φλεγομένη καὶ δονουμένη ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις τῶν ὀβίδων. Ὑπάρχουν, βεβαίως, τὰ ἀντιαεροπορικὰ πυροβόλα καὶ τὰ ἀεροπλάνα τῆς ἐθνικῆς ἀεροπορίας ποὺ θὰ κάμουν ὅ,τι ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀνάγκη. Ὅλα αὐτὰ ὅμως σημαίνουν μάχες καὶ γι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων πρέπει νὰ εἶναι τόσον καλὰ θωρακισμένοι, ὅσον καὶ οἱ μαχηταὶ τῆς πρώτης γραμμῆς. Ὁ Θεὸς νὰ μὴ δώσῃ σὲ μιὰ χώρα νὰ βρεθῇ στὸν κύκλο ποὺ θὰ διαγράψῃ ὁ πόλεμος· ἂν ὅμως βρεθῇ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ καλὰ ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ ὣς τὴν ἄλλη ἄκρη τῶν ἐδαφῶν της μπορεῖ νὰ τὴν συγκλονίσῃ ὁ αἱμοχαρὴς Ἄρης. Αὐτὰ τὰ λίγα ἐξηγοῦν γιατί ἕνα Κράτος ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ, ποὺ θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀκεραιότητά του καὶ τὴν ἐργασία τῶν κατοίκων του, πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμο ν' ἀπαντήσῃ μὲ σταθερότητα καὶ μὲ χέρι καλὰ ὡπλισμένο, μὲ ψυχικὴ ἑνότητα καὶ ἐθνικὴ πεποίθησι, σὲ κάθε ἀπόπειρα, ὁποθενδήποτε καὶ ἂν προέρχεται, στὴν ἄμεσο ἐπίθεσι, ἢ στὴν ὕπουλο ἀπόπειρα νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ δύναμίς του, ἢ νὰ θιγοῦν τὰ συμφέροντά του. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ στὸ διάγγελμα ποὺ

ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαὸ στὶς 4 Αὐγούστου ἔχουν ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν τὶς στιγμὲς μάλιστα αὐτές, ποὺ εἶναι γεμᾶτες φροντίδα, ἀγωνία καὶ ὅλο ἔντασι νεύρων.

«Ἑνωθήκαμεν, εἶπε, ὅλοι εἰς ἕνα ἀδιάσπαστον σύνολον. Ἐμεῖς οἱ πρὶν ἀλληλομισούμενοι καὶ ἀλληλοεχθρευόμενοι, ἐμεῖς διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε γίνει μόδα νὰ λέγουν ὅσοι μὲ τὰ ξένα των μάτια ἔβλεπαν τὴν ἱστορίαν μας, ὅτι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς μας ἦταν ἡ διχόνοια καὶ ἡ διαίρεσις, ἐχωνευθήκαμεν μέσα εἰς μίαν χοάνην καὶ ἐξήλθομεν ἀπὸ αὐτὴν ἕνα ὁμοιογενές, ὁμονοοῦν, ὁμοιόμορφον, πειθαρχημένον καὶ ἀδιάσπαστον σύνολον. Καὶ τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξωτερικῶν κινδύνων καὶ ἀπειλῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτὰ καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἠθέλησε καὶ ἠδυνήθη ν' ἀνανήψη. Ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κίνδυνοι, μᾶς εὗρον ἑτοίμους. Ἡ διεθνὴς κρίσις τοῦ ἐφετεινοῦ Ἀπριλίου μᾶς εὗρε σφικτὰ ἡνωμένους ἀπὸ πρίν, ἰσχυροὺς καὶ ἀποφασισμένους δι' ὅλα. Καὶ ἔτσι, θὰ εἴμεθα πάντοτε πλέον καὶ ὅσον διαρκεῖ ἡ διεθνὴς λαῖλαψ καὶ ὅταν τὰ σύννεφά της ἀποπεράσουν καὶ διαλυθοῦν καὶ ἀναλάμψη ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης. Τίποτε δὲν θὰ μᾶς χωρίση πλέον. Κι' ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐπιζητήση νὰ ρίψη καὶ πάλιν τὸν σπόρον τῆς διχονοίας, θὰ τὸν πνίξωμεν. Ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι ἡ γεωγραφική μας θέσις μέσα εἰς τὸν μεσογειακὸν κόσμον καὶ ἡ ἰδιομορφία τῆς χώρας μας ἐπιβάλλουν νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θ' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἰσχυροὶ πρῶτον πολεμικῶς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολεμικὴ ἰσχύς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν τεχνικόν, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἠθικὸν πολιτισμόν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμόν, ποὺ νὰ πηγάζη ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἄλλως, ἐὰν εἴμεθα μόνον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ κατὰ τὸν πολιτισμόν, θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τῶν ἱπποτικῶν πολεμιστῶν ποὺ τὰ βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα φοβερὰ μὲν τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἄδειανὰ ἀπὸ μέσα».

Ψυχή, ὁμόνοια, ὁπλισμός, αὐτὰ εἶναι τὰ τρία πράγματα ποὺ χρειάζεται ἕνα ἔθνος συντεταγμένο σὲ Κράτος. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ποὺ ἤμεθα ἕτοιμοι ἄλλοτε ν' ἀλληλοσφαγοῦμε γιατὶ ἕνας κομματάρχης μετέθεσεν ἕνα ὁποιοδήποτε ὄργανο τῆς κρατικῆς μηχανῆς, ἢ γιατὶ οἱ πράκτορες τῆς ἀνατρεπτικῆς προπαγάνδας κατώρθωναν νὰ ἐνσπείρουν τὰ γνωστὰ ζιζάνια μεταξὺ τῶν ἀστῶν, μποροῦν νὰ φαντασθοῦν, ἐμπρὸς στὰ διεθνῆ γεγονότα καὶ τὴν παγκόσμιο ἀγωνία, ποιὰ ὑπηρεσία προσέφερε στὸ Ἔθνος τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, ποὺ ἀναθεμελίωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπραγματοποίησεν ἐκεῖνο ποὺ ἐσάλπισεν ὁ ἐθνικὸς ποιητής:

Ἡ Εὐρώπη τὴν κυττάει πῶς θὲ νὰ πράξη·
τῆς Εὐρώπης κυττάει κατὰ τὰ μέρη·
χωρὶς ὄψι τὸ πρόσωπο νἀλλάξη,
ἀπάνου εἰς τὴν ρομφαία βάνει τὸ χέρι
βασιλικὰ καὶ μὲ πολέμιαν τάξι
ἔκαμε νεῦμα, ὁποὺ ἔλεγε: Ἀ κ α ρ τ έ ρ ε ι.

Ἂς φαντασθοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν προαυγουστιανὴ Ἑλλάδα, τὴν ἄοπλο, τὴν σπαρασσομένη ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας καὶ ἂς δοξολογήσουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐπωμίσθη μὲ θάρρος, θέλησιν καὶ πίστιν τὸ ἔργον τῆς ἀναδημιουργίας. Μέσα ὅμως εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν τὸ Ἑλληνόπουλο ἔχει ὅλως ἰδιαίτερη θέσι. Στὰ δημοτικά μας τραγούδια γίνεται συχνὰ μιὰ παραστατικὴ παρομοίωσις ὅταν θέλη ὁ ἄγνωστος λαϊκὸς τραγουδιστὴς νὰ μιλήση γιὰ κάτι ποὺ εἶναι βαθειὰ θεμελιωμένο. «Σὰν τὸ ριζιμιό, μᾶς λέει, λιθάρι» καὶ ριζιμιὸ λιθάρι εἶναι στὴν περίστασι αὐτὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ἐστηρίχθη ὅλη ἡ ἀναδημιουργία καὶ στὰ χέρια του θὰ παραδοθῆ μιὰ ὑπερήφανος καὶ πανίσχυρος Ἑλλάς, ἱκανὴ νὰ ἐπιβάλη τὰ δικαιώματά της καὶ τὸ σεβασμὸ σὲ ὅλους. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι ἕτοιμο γιὰ ὅλα.

Κανείς, βέβαια, δὲν ὑπάρχει ποὺ νὰ εὔχεται ἕνα πόλεμο ποὺ θὰ στρώση ἀπέραντες ἐκτάσεις μὲ κορμιά, θὰ ἐρειπώση πόλεις καὶ θὰ ἐξαφανίση χωριά. Ἀλλ' ἂν ἔλθη, ἂν ὁ κίτρινος Τύπος καὶ οἱ διεθνεῖς ὕποπτοι πράκτορες τὸν προκαλέσουν, ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ εὑρεθοῦν στὶς ἐπάλξεις. Καὶ ἡ Ἑλλάς, στὸ σταυροδρόμι αὐτὸ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, πρέπει νὰ εἶναι μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν εἰρήνη, τὰ ἐδάφη καὶ τὰ συμφέροντά της. Στὸ συναγερμὸ τοῦ Ἔθνους θὰ φωνάξουν καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ φωνὴν στεντορείαν τὸ «παρών». Ἔχουν ἤδη χαλυβδώσει τὴν ἑλληνικὴν ψυχήν των στὴν πεῖρα, ἔχουν πλήρη συνείδησιν ὅτι ἂν ἡ ἡλικία τους δὲν τοὺς ἐπιτρέπη νὰ βρεθοῦν στὸ μέτωπο, ἔχουν ἄλλα σημαντικὰ ἐπίσης καθήκοντα μέσα στὶς πόλεις ποὺ στὸν ἴδιο βαθμὸ μὲ τὴν παραμεθόριο ζώνη εἶναι ἐκτεθειμένες στὶς συνέπειες τοῦ πολέμου. Εἶναι καθήκοντα ἐξ ἴσου ὑψηλά, ποὺ ἀπαιτοῦν εὐτολμία, ψυχικὴ δύναμι, ἀδιαφορία μπρὸς στὸν κίνδυνο, γιὰ νὰ προστατευθοῦν οἱ ἀδυνατώτεροι, νὰ ἐξασφαλισθοῦν ζωτικὲς ὑπηρεσίες καὶ γιὰ νὰ μένη ἀκλόνητον τὸ ἠθικὸν ὅλων τὴν ὥρα ποὺ θὰ διεξάγεται ὁ ἀγὼν στὸ ἀληθινὸ πολεμικὸ μέτωπο.

Πῶς θὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθῆκόν των τὰ Ἑλληνόπουλα τὸ ξεύρουμε καλά. Καθημερινῶς οἱ στῆλες τῶν ἐφημερίδων ἀναφέρουν χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια ποὺ εἶναι τιμὴ καὶ δόξα γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα. Τιμὴ καὶ δόξα, γιατὶ βλέπουμε νὰ προκινδυνεύουν σὲ κάθε στιγμή, γιὰ τὸν ἀδύνατο, γιὰ κεῖνον ποὺ ἔχει ἀνάγκη, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ἔργο κοινῆς ὠφελείας. Κι' ὅταν αὐτὸ τὸ παράδειγμα μᾶς δίνουν σὲ κάθε στιγμή, μποροῦμε ἀπὸ τώρα νὰ φαντασθοῦμε μὲ πόση αὐτοθυσία καὶ αὐτοπεποίθησι θ' ἀναλάβουν οἱ μικροὶ αὐτοὶ στρατιῶται τὰ καθήκοντά των ἂν τὸ ἀπαιτήση ἡ στιγμή, στὰ μετόπισθεν, μέσα στὸ ἐπιστρατευμένο Ἔθνος.

Ἡ Ἑλλάδα θὰ ἠμπορῆ νὰ ὑπολογίζη σὲ μιὰ ἄλλη στρατιὰ ποὺ θὰ ἔχη ὡς πρῶτο γνώρισμα τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν πίστιν, τὴν θέλησιν καὶ ὄνειρον νὰ ζωντανέψη τὶς παλαιότερες σελίδες τοῦ ἑλληνικοῦ κλέους.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

('Απόσπασμα λόγου τοῦ συνεργάτου τῆς Ε.Ο.Ν. δικηγόρου κ. Στεφανίδου ἐν Σάμῳ)

Ὅλοι μας ξέρουμε πὼς εἴμαστε λαὸς προνομιοῦχος, προνομιοῦχος σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο, κι' ἐπειδὴ εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ποὺ τὸ δυναμικό τους φῶς φώτισε καὶ φωτίζει τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη, ἔχουμε μιὰ βαρειὰ κληρονομιὰ ποὺ μᾶς ἐπιβάλλει ἕνα δύσκολο καὶ ὑψηλὸ καθῆκον, νὰ ἐξυψώσουμε πάλι τὸν τόπον αὐτὸ καὶ νὰ τὸν φέρουμε στὸ ἐπίπεδο τοῦ πολιτισμοῦ ποὺ εἶχε ἄλλοτε. Πρέπει ὅλοι νὰ ποτισθοῦμε μὲ τὴν συνείδησι πὼς δὲν εἴμαστε λαὸς σὰν τοὺς ἄλλους. Σκάφτουμε τὴ γῆ μας νὰ φυτέψουμε στάρι καὶ βρίσκουμε θαμμένα μάρμαρα μὲ σοφὲς ἐπιγραφές, ρίχνουμε τὰ δίχτυα μας στὴ θάλασσα νὰ πιάσουμε ψάρια καὶ βγαίνουνε ἀγάλματα. Τὸ κάθε τι ἐδῶ μιλάει γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος κι' ἡ Ἀκρόπολι μέσα στὸ πέρασμα τῶν χρόνων καὶ τὸ κυκλογύρισμα τῶν αἰώνων ὑψώνει θριαμβευτικὸ τὸ ἀνάστημά της στὸν ὁλογάλανο Ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ στὸ δικό μας ἐδῶ τὸ νησί, τὸ διαμάντι αὐτὸ τοῦ Αἰγαίου, οἱ σπόνδυλοι τῆς μαρμαρένιας στήλης τοῦ Ἡραίου, περήφανοι στὸν Ἥλιο, διαλαλοῦνε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὴν καταγωγή μας τὴν εὐγενικιά.

....

Οἱ θάμνοι τοῦ κάθε λόγγου, καὶ τὰ χαλίκια τῆς κάθε ἀκρογιαλιᾶς ψιθυρίζουν στὸ πρωϊνό τους ξύπνημα τὴν ἱστορία τους, ποῦναι καὶ δικιά μας ἱστορία. Λίγη συγκίνησι αἰσθανόμαστε, ὅταν νοιώθουμε πὼς ἡ γλῶσσα ποὺ μιλᾶμε σήμερα μιλιώτανε ἀπ' τὸν Ὅμηρο, τὸν Πλάτωνα, τὸν Σωκράτη, τὸν Πυθαγόρα; Οἱ τύποι της ἔχουν ἀλλάξει λίγο μὲ τὸν καιρό, ἀλλὰ οἱ λέξεις καὶ τὸ πνεῦμα της εἶναι τὸ ἴδιο.

....

Τὸ νέο Κράτος βάλθηκε στὴν ἐργώδη προσπάθεια τῆς δημιουργίας νέου πολιτισμοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ἀπέβλεψε κατὰ πρῶτο λόγο στοὺς νέους. Τόπο στοὺς νέους. Τόπο γιὰ τὰ παιδιά... Σήκω ἐπάνω ἑλληνικὴ νεολαία, βροντοφώνησε ὁ Ἀρχηγός, κι' ἡ ἑλληνικὴ νεολαία σηκώθηκε, στάθηκε καὶ στέκεται στὸ πλευρό του... Σκέφτεται γιὰ τὴν νεολαία καὶ συγκινεῖται, μιλάει γιὰ τὴ νεολαία καὶ δακρύζει, βάζει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν παιδιῶν καὶ γίνεται κι' ὁ ἴδιος παιδί. Ἡ Ε.Ο.Ν. ποὺ ξεπήδησε ἀπ' τὸ ζυμωτήριο τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν θελήσεων ὅλων μας, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὅλοι θέλαμε μὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ ἕνας Ἀρχηγὸς σὰν τὸν σημερινὸ γιὰ νὰ μᾶς μετατρέψῃ τὴ φαντασίωσι σὲ πραγματικότητα... Ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι μιὰ ὀργάνωσι μὲ βάθος, μὲ προοπτική, μὲ περιεχόμενο, μὲ μέλλον, γιατὶ τὸ σημερινὸ Κράτος σ' αὐτὴν στηρίζει τὶς ἐλπίδες του. Ἀπέβλεψε στὸ νέο καὶ μονάχα στὸ νέο, ποὺ ἡ ψυχή του εἶναι παρθένα ἀπ' τὶς κακίες τοῦ παρελθόντος, στὸ νέο ποὺ ἡ καρδιά του σκιρτάει γιὰ κατακτήσεις, στὸ νέο ποὺ ἡ σκέψι του φτερουγίζει στὶς ἀσύλληπτες ὡμορφιὲς τῆς ζωῆς, καὶ στὰ χέρια αὐτὰ τὰ νεανικὰ ποὺ ἁπλώνουνται μὲ καλωσύνη γιὰ ν' ἀγκαλιάσουν τὸν κόσμο ὅλο, ἦρθε καὶ ἐμπιστεύθηκε τὴ δημιουργία τοῦ νέου πολιτισμοῦ.

....

Τὰ παιδιὰ μαθαίνουν πὼς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μόνον ἐπάγγελμα καὶ μέσον γιὰ νὰ πλουτίσῃ κανείς, ἀλλὰ πὼς ἡ ζωὴ εἶναι ἀποστολή, ἡ ὁποία ἔχει ἀντικειμενικό της σκοπὸ τὸ φτάσιμο στὴν ἐθνικὴ τελειότητα, στὸ ἀπόλυτο, καὶ συνεπῶς στὸ θεῖο. Τὰ παιδιὰ μαθαίνουν πὼς ὁ σημερινός μας πολιτισμός, αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς τῶν νεωτέρων χρόνων εἶναι πολιτισμὸς μηχανικός, πολιτισμὸς ἐξωτερικὸς καὶ συνεπῶς ψεύτικος καὶ πὼς πλάϊ σ' αὐτὸν τὸν ἐπιφανειακὸ πολιτισμὸ ὑπάρχει κι' ἕνας ἄλλος πνευματικὸς πολιτισμός, ὁ ἐσωτερικός, ἕνας πολιτισμὸς βαθὺς καὶ στερεὸς ποὺ ἔχει ὡς σκοπό του τὸν ἐξωραϊσμὸ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ τὸν ἐξευγενισμὸ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων.

....

Στὴ προσπάθειά της ὅμως ἡ Ε.Ο.Ν. θέλει βοηθοὺς καὶ συμπαραστάτας τοὺς γονεῖς καὶ πρὸ πάντων τὶς μητέρες. Πρέπει οἱ γονεῖς ν' ἀγαπήσουν τὴν Ὀργάνωσι, γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη τους αὐτὴ θὰ ἀποδείξουν πὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ παιδί τους. Πρέπει νὰ τὴν συνδράμουν καὶ νὰ τὴν βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴ μεγάλη της ἀποστολή. Ἐμπιστεύοντας τὰ παιδιά τους στὴν Ε.Ο.Ν. τὰ ἐμπιστεύονται σὲ καλὰ χέρια, σὲ χέρια σὲ μιᾶς στοργικῆς μάνας... Ἂς ἀφοσιωθοῦμε ὅλοι μας στὸ ὑψηλὸ αὐτὸ καθῆκον κι' ἂς ἀγαπήσουμε τὴν προσπάθεια αὐτὴ ποὺ μοιάζει σὰν μιὰ πνευματικὴ ἀνάστασι, στὴν νεωτέρα μας Ἱστορία. Ἂς μὴ ξεχνοῦμε σὲ κάθε μας ἔκφανσι, σὲ κάθε μας ἐκδήλωσι πὼς εἴμαστε Ἕλληνες.......................

Στὸ περιθώριον

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Γεμᾶτοι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν, ἀπὸ σφρῖγος, μὲ λαμπρὸν παράστημα οἱ Φαλαγγῖται τοῦ τμήματος Ε. Ο. Ν. Αἰγύπτου φιλοξενοῦνται ἀπὸ ἡμερῶν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἅπασα, περιέβαλον, μὲ ὅλην τὴν συναδελφικὴν ἀγάπην τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ ἕνα τόπον ὅπου ἡ Ἑλληνικὴ παροικία δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ φλέγεται ἀπὸ θερμὸν πρὸς τὴν μεγάλην μητέρα ἐνδιαφέρον καὶ ἐνθουσιασμόν.

Ὁ Σχηματισμὸς πυρῆνος τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὴν Αἴγυπτον δεικνύει ἄλλην μίαν φορὰν πόσον ὁ ἐκεῖ Ἑλληνισμὸς εἶναι ἡνωμένος ψυχικῶς μετὰ τῆς ἐλευθέρας Πατρίδος, ἀλλὰ μαρτυρεῖ συγχρόνως πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ Νέον Κράτος.

Ὅταν μεθαύριον οἱ Φαλαγγῖται ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἂς μεταφέρουν εἰς ὅλους ἐκεῖ κάτω τὸν θερμὸν χαιρετισμὸν τῆς Ε.Ο.Ν., ὄχι μόνον εἰς τοὺς Ἕλληνας Νέους, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Νέους τῆς καλῆς καὶ φιλοξένου χώρας, ἡ ὁποία μὲ τόσην στοργὴν περιβάλλει εἰς τοὺς κόλπους της τὰ ξενητευμένα παιδιά μας.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Δὲν παρέρχεται ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν ἐκδηλώνεται κατὰ τὸν πιὸ ἔμπρακτο τρόπο ἡ στοργὴ τοῦ Νέου Κράτους γιὰ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ παιδὶ καὶ ειδικώτερα τὴν ἀνάπτυξί του καὶ τὴν ὑγεία του.

Χίλια τριακόσια ἀκόμη παιδάκια θὰ περάσουν τὸ τρέχον δεκαπενθήμερον κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα τῶν παιδικῶν ἐξοχῶν τῆς Βούλας καὶ τῆς Πεντέλης.

Πρόκειται δὲ γιὰ γερὰ παιδιὰ πτωχῶν ἐργατικῶν οἰκογενειῶν, τὰ ὁποῖα χωρὶς τὴν κρατικὴ στοργή, θὰ περνοῦσαν τὸ καλοκαῖρι των σὲ ἀνήλια καὶ ὑγρὰ ὑπόγεια εἰς βάρος τῆς ὑγείας των.

Ἐξ ἄλλου, τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἐργασίας ἐνέκρινεν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ταμείου Ἀσφαλίσεως Καπνεργατῶν περὶ διαθέσεως 400.000 δραχμῶν γιὰ τὴν ἀποστολὴ στὶς παιδικὲς ἐξοχὲς γιὰ παραθερισμὸ καὶ ὑπερσιτισμό, ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ παιδιῶν καπνεργατῶν ἠσφαλισμένων εἰς τὸ Ταμεῖον καπνεργατῶν.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Εἰς τὴν Α΄ σελίδα: Μία ὡραία ἄποψις κατασκηνώσεως εἰς τὸ Στρατόπεδον τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὴν τελευταίαν: Τοπίον εἰς τὰ «Αἰγόσθενα - Πόρτο Γερμενὸ» ἐπίνειον τῶν Βιλλίων, εἰς τὸ ὁποῖον διακρίνεται καὶ ἡ ἀρχαιοτάτη Βυζαντινὴ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε. Ο.Ν. εἰς συνεχεῖς καὶ λεπτομερεῖς ἐγκυκλίους της δίδει ὅλα τὰ στοιχεῖα εἰς τοὺς ἡγήτορας τῶν σχηματισμῶν διὰ τὸν καταρτισμὸν προγραμμάτων δι' ἐπωφελεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφερούσας ἀπασχολήσεις κατὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Αἱ ἐγκύκλιοι ὅμως καὶ αἱ ὁδηγίαι τότε μόνον ἀποδίδουν, ὅταν τὰς ζωντανεύη εἰς τὸ ἔργον ἡ πρωτοβουλία τῶν ἡγετῶν. Ἡ ἐκλογὴ ἀπασχολήσεων συναφῶν πρὸς τὴν ἡλικίαν, τὴν μόρφωσιν καὶ τὰς κλίσεις τῶν συγκεντρουμένων, τοιούτων ἀπασχολήσεων ποὺ νὰ εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἑλκύουν καὶ νὰ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον, δὲν εἶναι ἡ ὀλιγώτερον σημαντικὴ ὑπόθεσις. Διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα ὁ ἡγέτης πρέπει νὰ κατέχη τὸ μυστικόν του νὰ εἰσδύη εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνων ποὺ διοικεῖ. Μόνον ὅταν ἔχη αὐτὸ τὸ προσόν, θὰ ἠμπορῆ νὰ πιστεύη ὅτι αἱ ἐμπνεύσεις του θὰ ἑλκύσουν τοὺς διοικουμένους. Ὁ νέος—κάθε νέος—κλείει μέσα του ζωήν, ὁρμὴν πρὸς δρᾶσιν, ποὺ ἔχουν ἀνάγκην καὶ θέλουν νὰ ἐκδηλωθοῦν. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξυπηρετεῖ ὁ κανονισμὸς τοῦ προγράμματος, μὲ τὴν συνεχῆ ἐναλλαγὴν εὐχαρίστων καὶ ἐπωφελῶν ἀπασχολήσεων.

Εἰς τὰς ἀπασχολήσεις αὐτάς, ὅλα, ἡ ἄσκησις, ἡ ψυχαγωγία, ἀκόμα καὶ ἡ διδασκαλία, πρέπει νὰ δίδωνται κατὰ τρόπον εὐχάριστον καὶ ζωηρόν, σύμφωνα μὲ τὴν νεανικὴν φύσιν καὶ νὰ μὴ προκαλοῦν ἀνίαν. Ἔτσι μόνον τὸ ἐνδιαφέρον θὰ διατηρῆται ἀδιάπτωτον, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀπαραίτητον, ἀπολύτως, διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Ἰδίως οἱ ὁμιληταὶ πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ ἀφῃρημένα καὶ «ὑψηλὰ» θέματα. Νὰ ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ νὰ μὴ τὴν χάνουν ποτὲ ἀπὸ τὰ μάτια των. Νὰ εἶναι κύριοι τοῦ θέματός των. Νὰ ὁμιλοῦν γλῶσσαν ἁπλῆν, μὲ φράσεις μικρὰς καὶ νὰ μὴ φεύγουν ἀπὸ τὸ μορφωτικὸν ἐπίπεδον τῶν ἀκροατῶν.

Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἀερολογία ἔχει κάμει φοβερὸν κακὸν εἰς τὸν τόπον γι' αὐτὸ πρέπει ἐπίμονα νὰ τὴν ἀποφεύγωμε. Ν' ἀποφεύγωμε κάθε τι ποὺ εἶναι στόμφος, ἦχος καὶ κενὴ ρητορεία. Οἱ νέοι τῆς 4ης Αὐγούστου, οἱ νέοι τῆς Ε. Ο. Ν. πρέπει νὰ εἶναι ἁπλοῖ καὶ ἀληθινοὶ εἰς ὅλα των. Εἰς τὰ ἔργα καὶ εἰς τοὺς λόγους. Νὰ παίρνουν τὰ θέματά των ἀπὸ τὰ ζωντανὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουν κάθε μέρα καὶ νὰ προχωροῦν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν οὐσίαν των. Οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι ὑποδείγματα γιὰ κείνους ποὺ θέλουν νὰ διδάσκωνται καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς.

Ἐπίσης κάτι ἄλλο: Εἰς τὰς συγκεντρώσεις νὰ τηρῆται αὐστηρὰ ἡ ἀκρίβεια εἰς τὰ προγράμματα. Νὰ μαζεύωνται ὅλοι ἐγκαίρως καὶ τὴν ὡρισμένην ὥραν ν' ἀρχίζη χωρὶς ἀναβολὴν οὔτε λεπτοῦ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τελειώνη τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν, ὥστε οἱ συγκεντρούμενοι ὄχι νὰ μὴ χάνουν καιρόν, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάσκωνται εἰς τὴν τάξιν καὶ πρὸ παντὸς νὰ διδάσκωνται νὰ ὑπολογίζουν τὸν χρόνον καὶ νὰ μὴ τὸν σπαταλοῦν ἄσκοπα καὶ ἄδικα.

Οἱ ἐξ Αἰγύπτου Φαλαγγῖται ἀποβιβαζόμενοι εἰς Πειραιᾶ.

ΗΣΥΧΟΣ ΔΙ' ΕΑΥΤΗΝ

«Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε καμμίαν ἀνησυχίαν διὰ τὴν Ἑλλάδα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔχει ὁλόγυρά της ὅλα τὰ παιδιά της, ἀποφασισμένα νὰ τὴν ὑποστηρίξουν καὶ νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα δι' αὐτήν». Ἀξίζει νὰ ἐξαρθῇ ἰδιαιτέρως αὐτὴ ἡ περικοπὴ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν προσφώνησιν τῆς λαϊκῆς ἐπιτροπῆς τῆς Νέας Ἰωνίας καὶ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν βεβαιότητα ποὺ περιέχει, ἀλλὰ καὶ δι' ἕνα ἐπὶ πλέον λόγον: Διὰ τὸν λόγον ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐκυβέρνησαν τὴν Χώραν αὐτὴν πρὸ τῆς Αὐγουστιανῆς Μεταβολῆς δὲν θὰ ἐδοκίμαζε ποτὲ νὰ ὁμιλήσῃ τέτοια γλῶσσα εἰς τὸν λαόν, καὶ ἂν ἀπετόλμα ἀκόμη νὰ ὁμιλήσῃ, δὲν θὰ εἶχαν οἱ λόγοι του ἀπήχησιν. Διότι ἔπρεπε νὰ προηγηθοῦν ὅλα ὅσα ἔγιναν ἀπὸ τριετίας, ἔπρεπε ν' ἀνασυνδεθῇ ἔργῳ αὐτὴ ἡ ἑνότης, ποὺ δὲν ὑπῆρχε πρὸ τριετίας εἰς τὸν Τόπον, καὶ ν' ἀνασφυρηλατηθοῦν ἀπὸ τὰ βάθη των οἱ παλαιοὶ δεσμοί του, δεσμοὶ ἀγάπης καὶ ὁμονοίας, ν' ἀποκατασταθῇ ἡ ἐθνικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη, νὰ παγιωθῇ ἡ ἱεραρχία εἰς τὸ Κράτος, εἰς τὴν Κοινωνίαν, εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ Λαοῦ, νὰ αἰσθανθῇ ὁλόκληρος ὁ Λαός, εἰς ὅλα του τὰ στρώματα, ἴσην τὴν στοργὴν καὶ ἴσην τὴν μέριμναν τοῦ Κράτους, διὰ νὰ γίνῃ πάλιν ζωντανὰ καὶ ἀληθινὰ αἰσθητὴ ἡ Πατρίδα ὡς κοινὴ στέγη καὶ σκέπη καὶ ν' ἀνακτήσῃ ὅλην τὴν ἀκατανίκητον ἐκείνην ἕλξιν καὶ ὅλην τὴν θερμὴν γοητείαν, πού, χωρὶς αὐτάς, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συγκεντρώσῃ γύρω της τὰ παιδιά της καὶ νὰ τὰ καταστήσῃ ἱκανὰ νὰ τὴν προασπίσουν καὶ ἕτοιμα νὰ θυσιάσουν τὰ πάντα δι' αὐτήν.

Εἰς τὴν ταραγμένην καὶ θολὴν αὐτὴν ἐποχὴν τὸ μέγιστον ἀγαθόν, ἐκεῖνο ποὺ ὑπερβαίνει καὶ καλύπτει ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ ποὺ ἂν ἔλειπαν ὅλα τὰ ἄλλα θὰ ἔφθανε, μόνον αὐτό, νὰ δικαιώσῃ εἰς τὴν κρίσιν τῆς ἱστορίας τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ τόλμημα τοῦ Ἀρχηγοῦ, εἶναι αὐτὸ τὸ ἀπόκτημα τῆς ἑνότητος τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἑνότητος τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἔθνους ν' ἀντιμετωπίσῃ ὡς εἷς ἄνθρωπος οἱονδήποτε πιθανὸν κίνδυνον καὶ οἱανδήποτε ἀπειλήν. Τὴν στιγμὴν ποὺ πνεῦμα ἀβεβαιότητος ταλανίζει τὰ Κράτη καὶ δέος συνέχει τὸν Κόσμον, ἡ ἑνότης αὐτὴ τοῦ αἰσθήματος καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Λαοῦ μας καὶ ἡ ἑνιαία συνείδησις τοῦ χρέους του πρὸς τὴν Πατρίδα, πρὸς τὰς ἐπερχομένας γενεάς, πρὸς τὸ μέλλον, εἶναι ἀνεκτίμητον στοιχεῖον βεβαιότητος. Ὡπλισμένη μὲ τὴν βεβαιότητα αὐτὴν ἡ Ἑλλάς, δικαιοῦται ἀσφαλῶς νὰ εἶναι ἥσυχος δι' ἑαυτὴν καὶ ὁ Λαός της ἤρεμος διὰ τὸ μέλλον του.

Ἀπὸ τὰς ἑορτὰς ἐν Θεσ)νίκῃ «Ἡ ἀποθέωσις τῆς 4ης Αὐγούστου».

Στὸ ἀερωδρόμιον

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. προεκήρυξε διαγωνισμὸν τὰς λεπτομερείας τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη.

Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τῆς Δ.Α.Σ. ἀξία πάσης τιμῆς καὶ ἐξάρσεως, στρεφομένη πρὸς τὴν Πανεπιστημιακὴν νεότητα τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ ἀγωνισθῇ εἰς τὸν εὐγενῆ πνευματικὸν στίβον, ἐπὶ θεμάτων τοιούτων ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα καθορίζονται ἐν τῇ προκηρύξει της, ἔχει δι' ἐλπίδος ὅτι θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν δυναμένων ὄχι ἁπλῶς νὰ ἀσχοληθοῦν, ἀλλὰ νὰ ὑπεισέλθουν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ διαγωνισμοῦ, τὸ ὁποῖον ζητεῖ τὴν διαπραγμάτευσιν τῶν θεμάτων μὲ τὴν νέαν πνοήν, μὲ τὴν νέαν προοπτικήν, τὴν ὁποίαν νοεῖ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀπὸ τὴν Πανεπιστημιακὴν Νεολαίαν, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἡγετικὴν δύναμιν τοῦ μέλλοντος τὸ Νέον Κράτος ἀναμένει νὰ προπορεύεται εἰς ὅλα καὶ νὰ προχωρῇ ὅπως τῆς ἐπιβάλλεται καὶ ἀπὸ τὸ καθῆκον πρὸς τὸν ἑαυτόν της καὶ πρὸς τὸν τόπον καὶ ἀπὸ τὴν εἰδικὴν θέσιν της ὡς τοῦ πλέον συνειδητοῦ φορέως τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων, ὡς τὴν ἐχάραξεν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ κοινὴ Πίστις ὅλων τῶν Ἑλλήνων.

ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Ἡ παρατηρηθεῖσα τάσις τῆς ἀφίξεως εἰς τὴν πρωτεύουσαν Φαλαγγιτῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας ἐγένετο ἀφορμὴ ἵνα ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ε.Ο.Ν. δι' ἐγκυκλίου της ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἁρμοδίων Περιφερειακῶν Διοικητῶν πρὸς πρόληψιν καὶ ἀναστολὴν τοῦ γεγονότος τούτου.

Ἡ θέσις τῶν νέων μας τῆς ἀγροτικῆς ὑπαίθρου εἶναι πλησίον τῶν οἰκογενειῶν των καὶ πλησίον τῶν ἀγροτικῶν ἀσχολιῶν τῶν γονέων των. Ἐκεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν καθίστανται πολύτιμα στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, ζῶσι μέσα εἰς τὸ ὑγιεινὸν περιβάλλον τῆς ὑπαίθρου, μακρὰν τῶν ἀπείρων κινδύνων, ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν, τοὺς ὁποίους περικλείει ἡ ζωὴ τῆς πόλεως.

Οἱ ἀγρόται νέοι τῆς Ε.Ο.Ν. ἂς ἀναπτύξουν τὰς ἱκανότητάς των καὶ ἂς ζητήσουν τὸ ἐπάγγελμά των μεταξὺ τῶν πλουτοπαραγωγικῶν κλάδων τοῦ γεωργικοῦ των περιβάλλοντος, διότι ἔτσι καθίστανται χρησιμώτεροι καὶ εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὸ σύνολον. Ἡ ἀστυφιλία ὑπῆρξεν ἄλλοτε μία τῶν χειροτέρων κοινωνικῶν πληγῶν τὴν ὁποίαν τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου τείνει διὰ διὰ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ Ἀγρότου νὰ ἐξαφανίσῃ.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

16 Φεβρουαρίου 1821

Ἡ Ρωσσία εἶναι κατάφορτη ἀπὸ χιόνι!...

Τὸ κρύο τσουχτερὸ καὶ ἀβάσταχτο! Οἱ Ρῶσσοι ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας σφιχτοκουκουλωμένοι στὶς γοῦνες τους πηγαίνουν μὲ νωχέλεια στὶς καθημερινὲς δουλειές τους.... Τίποτε δὲν τοὺς συγκινεῖ...

Στὸ Κισνόβι ἡ ζωὴ κυλᾶ, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴ χώρα, ἥρεμα κι' ὁ κόσμος ἀναζητᾶ τὴ ζεστασιὰ στοῦ σπιτιοῦ τὴν θαλπωρὴ ἡ τῆς βότκας τὸ ἀλλεπάλληλο πιόσιμο!

Τίποτε δὲν διαταράσσει τὴν ἡσυχία τοῦ Ρωσσικοῦ πληθυσμοῦ...

Μόνον οἱ Ἕλληνες τῆς Ρωσσικῆς πόλεως—δίπλα στοὺς Ρώσσους—δὲν αἰσθάνονται τὴν ἴδια ξεγνοιασιά... Στὸ πρόσωπό τους διαφαίνεται ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ κρυφοῦ πόθου τους...

Στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Ὑψηλάντη ὁ ἴδιος πυρετὸς τῆς προπαρασκευῆς.

Εἶναι εὐτυχισμένοι οἱ Ὑψηλάντες. Θέσεις καὶ μισθοὺς στὴν Ρωσσικὴ Αὐλή, περιουσίες, εἰσοδήματα, ἑκατομμύρια ὁλόκληρα, ποὺ ἡ Τουρκία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς δώση μόλις τὸ Μάϊο!... Μὰ τοὺς λείπει κάτι ἄλλο ποὺ δὲν ἀντισταθμίζεται μὲ τὰ πλούτη, τὶς δόξες κι' ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς φιλόξενης Ρωσσικῆς χώρας:

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος τους! Ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων... Ὁ θάνατος τοῦ γέρω-Ὑψηλάντη ποὺ πέθανε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τῶν κατακτητῶν δὲν ἔχει πάρει ἐκδίκησιν. Ἡ ἐντολὴ τοῦ πατέρα Ὑψηλάντη γιὰ τὴν πατρίδα δὲν ἔχει πραγματοποιηθῆ...

Καὶ οἱ Ὑψηλάντες, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Δημήτριος, ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Γεώργιος καθισμένοι σ' ἕνα μεγάλο τραπέζι μὲ τοὺς γραμματικούς τους, τὸν Γ. Λασσάνη καὶ τὸν Γ. Τυπάλδο, γράφουν τὴν προκήρυξι, τὴν ἱστορικὴ προκήρυξι τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου ποὺ κυκλοφόρησε μὲ τὴν διάβασι τοῦ Προύθου...

Εἶναι τὸ ἔναυσμα στὴ μεγάλη πυρκαϊὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐκραγῆ σ' ὅλη τὴν Τουρκία γιὰ νὰ διαλαλήσῃ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, πὼς ἕνα μικρὸ Ἔθνος, μὰ ἔνδοξο καὶ μὲ βαρειὰ κληρονομιὰ μέσα ἀπὸ τῶν αἰώνων τὰ βάθη ζητᾶ τὴν ἐλευθερία του...

Δημήτριος Ὑψηλάντης

Νομίζει κανεὶς πὼς τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ μυσταγωγία συντελεῖται μέσα στὸ σπίτι τῶν Ὑψηλαντῶν. Ἡ προκήρυξις γράφεται λέξι πρὸς λέξι... Ὁ Τυπάλδος γράφει, ὁ Λασσάνης διορθώνει, οἱ Ὑψηλάνται δίδουν τὴν κατεύθυνσι. Κάθε λέξις ζυγίζεται καλὰ προτοῦ γραφῆ...

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁμιλεῖ:

«Ὅλα θὰ τὰ προσφέρωμεν θυσίαν πατριωτικήν!... Ἂς τὰ προσφέρωμεν ὅλα. Τὰ κτήματά μας εἰς τὴν Βλαχίαν, ἓξ ἑκατομμυρίων ρουβλίων. Τοὺς βαθμούς μας καὶ τοὺς μισθούς μας εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ὅλα γιὰ τὴ πατρίδα».

Διαβάστηκε κατόπιν ἡ προκήρυξις ποὺ ἦταν ἕτοιμη, τὴν δέχτηκαν ὅλοι μὲ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης προσέθεσε:

«Εἶναι καὶ κάποια ἄλλη θυσία».

Καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς διασκέψεως, τράβηξε στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του ποὺ τὴν βρῆκε καθισμένη ἔχοντας δίπλα της τὸ μικρότερο Ὑψηλάντη, τὸ Γρηγόρη, ἡλικίας τότε μόλις 14 χρονῶν.

Ἡ μητέρα του, ἡ ἀρχόντισσα Ἐλισάβετ, χήρα τοῦ Κωνσταντίνου Ὑψηλάντου, δέχτηκε μὲ χτυποκάρδι τὸ μεγαλείτερο γυιό της, τὸν μονόχειρα, ποὺ τὸν ἕνα του βραχίονα τὸν εἶχε προσφέρει ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Ὑψηλάντης προσκύνησε μὲ σεβασμὸ τὴ μητέρα του, τῆς προσέφερε τὸ γερό του βραχίονα καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ θάλαμο τῆς διασκέψεως.

Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς εἶπε ἐπίσημα μπροστὰ σ' ὅλους:

«Μητέρα, ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἠμπορεῖ νὰ ἀπαιτήση καὶ τὴν θυσίαν τοῦ κτήματός μας τῆς Κοζνίτσας, τὸ ὁποῖον διὰ 40 ἀκόμη χρόνους θὰ ἀποδίδη ἔσοδον εἰς τὸν οἶκον σου 54 χιλιάδες ρούβλια χρονικῶς. Προσφέρεις αὐτὸ τὸ κτῆμα, μητέρα, στὴν πατρίδα;»

Ἡ ἀρχόντισσα δακρυσμένη κοντοστάθηκε γιὰ νὰ μπορέση νὰ πνίξη τὴν συγκίνησί της:

«Παιδιά μου, τοὺς εἶπε: Ἐγὼ προσφέρω σᾶς, τὰ φίλτατά μου παιδιά, καὶ θὰ λυπηθῶ τὰ δύο ἑκατομμύρια ρούβλια...»

Καὶ μὲ τὶς λέξεις αὐτὲς τῆς μητέρας του ὁ Ὑψηλάντης ὑπέγραψε τὴν προκήρυξι...

Εἶχαν δοθῆ ὅλα γιὰ τὴν πατρίδα...

Τὰ παιδιὰ τῆς Ὑψηλάνταινας εἶχαν φύγει πιά... Μόνο ὁ Δημήτρης εἶχε ἀπομείνει...

Μὰ σ' ἕνα συγγενικὸ συμβούλιο ξεπροβόδισε κι' αὐτὸν μ' αὐτὰ τὰ ἀθάνατα λόγια:

«Ὅταν εἶναι νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν κι' αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μου ποὺ μοῦ ἔμεινε, στεροῦμαι κι' αὐτό. Ἂς ὑπάγη μὲ τὴν εὐχή μου...»

Καὶ ἐπῆγε...

Καὶ στὴν Ἐλισάβετ Ὑψηλάντη δὲν ἔμεινε τίποτε ἄλλο... Κάτι κοσμήματα ποὺ εἶχε τὰ ἔδωσε καὶ αὐτὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα...

Τίποτα παρ' ἀπὸ τὴν παρηγοριὰ νὰ βλέπη τὶς εἰκόνες τῶν παιδιῶν της κι' ἡ προσδοκία νὰ δῆ τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερη...

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης

ΑΜΑΡΙ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΡΩΦΙΛΗΣ

Ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο στὸ Ἀμάρι, στὴν καρδιὰ τοῦ Νομοῦ στοὺς πρόποδας τοῦ Ψηλορείτη. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾶ ἐπάνω στὴν παραλιακὴ ὁδὸ Ρεθύμνου—Ἡρακλείου. Ἀριστερὰ ἡ θάλασσα. Σὲ μιὰ στιγμὴ τὴν ἀφίνει καὶ εἰσέρχεται μέσα στὸν ἀρχαϊκὸ ἐλαιῶνα του. Εἶναι ἀλήθεια ἀτελείωτος. Μ' ἀνακούφισί μου βλέπω τὴν περιποίησί του, τὸ ἐλάφρωμα τῶν κλώνων του, κάτω τὰ ὀργώματα. Ἡ ἐλαιοκομία ἐδῶ δὲν βρίσκεται στὸ ἀπογοητευτικὸ ἐκεῖνο κατάντημα τῶν κατσιασμένων καὶ ἀπομαυρισμένων ἐλαιώνων τοῦ Ἀποκορώνου. Ἐδῶ αἱ ἀρόσεις σχεδὸν γενικαί, τὰ κλαδέματα ἐπαρκῆ, αἱ δημητριακαὶ φυτεῖαι μέσα στὰ ἐλαιοκτήματα ὀλίγαι. Μονάχα χαρουπιὲς ἀνάμεσα, στολισμένες μ' ἄφθονες πράσινες φασόλες. Αὐτὸ εἶναι φυσικὸ γιὰ ἕναν τόπο ποὺ μοναδικό του προϊὸν ἔχει τὴν ἐλαια καὶ κατὰ δεύτερο λόγο τὸ χαροῦπι καὶ τὴν κτηνοτροφία. Καὶ νὰ ποὺ ἀπὸ τὶς Πρασιές, κατὰ τὴν ἔξοδο τοῦ ἐλαιῶνα, μπήκαμε μέσα στὶς καταπράσινες θαμνώδεις περιοχές του, χειμερινὰ βοσκοτόπια τῶν κοπαδιῶν τοῦ Ψηλορείτη.

Τὴν κάπως ἀγριωπὴ φύσι τὴν ἡμερώνει ἐδῶ ἡ ἀνθισμένη ροδοδάφνη ποὺ στολίζει παντοῦ μὲ χαρωποὺς τόνους τὶς πλαγιὲς καὶ τὰ ρέματα τῆς Κρήτης. Κάπου κάπου καφενεῖα ἢ μικρὰ χωριουδάκια πάνω στὸ δρόμο. Τὸ αὐτοκίνητο τὰ προσπερνᾶ, περιελίσσεται διαρκῶς, ἀναρριχᾶται κι' ἔπειτα κατέρχεται μέσα στὸ μεγάλο φαράγγι. Κατόπι μιὰ βαθμιαία ἀνάβασις καὶ πέφτουμε πιὰ μέσα στὴν ὀρεινὴ κοιλάδα τοῦ Ἀμαρίου. Ἕνα θέαμα ἀπείρων μικροσυνοικισμῶν ποὺ ξεχωρίζουν μέσα ἀπὸ καταφύτους ἐκτάσεις. Πέρα στὸ βάθος χαμογελᾶ ἀπὸ μακριὰ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. Κατερχόμεθα ἀπὸ τὸ Θρόνο, μιὰ ἀπὸ τὶς 80 μινωϊκὲς πόλεις καὶ προχωροῦμε — ἀφίνοντάς το ἀριστερὰ—πρὸς τὸ κέντρο τῆς κοιλάδος ὅπου ἡ πλουσία μονὴ τῶν Ἀσωμάτων.

Μιὰ μεγάλη ἔκτασις σπανιωτάτης βλαστήσεως. Παντοειδεῖς φυτεῖαι σὲ ὅλους τοὺς τόνους τοῦ πρασίνου. Ἡ μεγάλη δεξαμενή του ἔξω θὰ μοῦ θύμιζε τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθω ἂν τὸ θέαμα γύρω δὲν ἦταν τόσο ἡμερωμένο.

Πῶς περνοῦν τὴν ὥρα τους οἱ γέροι τοῦ Ἀμαριοῦ.

Ὁ Ἥλιος βασιλεύει πιά. Οἱ γυμνοὶ ὄγκοι ποὺ στέφουν γύρω τὸ τοπίο ροδίζουν, ἐνῷ τὸ βαθὺ πράσινο τῆς κοιλάδος ὁλοένα σκουραίνει. Ἕνας κρύος ἀγέρας χύνεται ἀπὸ τὶς κορφὲς κάτω δίχως νὰ φυσᾷ. Μιὰ σιγή, μιὰ ἱεροπρέπεια παντοῦ, διάχυτο μέσα στὴν ἑσπέρα εἶναι ἕνα λυρικὸ τραγοῦδι:

Τοῦτ' εἶν' οἱ τόποι οἱ ὄμορφοι ψυχή μου καὶ καρδιά μου
Κόσμοι ἀγαθοὶ καὶ σιγανοὶ καὶ μυριαγαπημένοι
Κι' ἀπὸ μαλιὲς καὶ σύγχυσες περίσσεια ἀναπαημένοι
Παντοτινὴ παράδεισος πᾶσα λογῆς ἀνθρώπου.
Ξεκούρασι τοῦ λογισμοῦ κι' ἀνάπαψι τοῦ κόπου
Τοῦ πόθου περιδιάβασι τσ' ἀγάπης περιβόλι.

Γεωργίου Χορτάτζη «Ἐρωφίλη»
Ἰντερμέτζο Ἀρμίντα

Ἐδῶ εἶν' ὁ τάφος του. Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν μιὰ ἀναπάντεχη ἔκπληξις. Μὲ τὴ βαθειὰ συγκίνησι ποὺ ἀπομωρώνει, μεσ' ἀπὸ ὡραῖα λησμονημένα μονοπάτια, πηγαίνω νὰ τὸν προσκυνήσω μέσα στὸ μικρὸ κτητορικό του ἐκκλησιδάκι. Ἀνοίγω τὴν πόρτα του. Γυμνό. Στὴ θέσι τῆς Πλατυτέρας ὁ Χριστὸς εὐλογῶντας μὲ τὰ δυό του χέρια μορφὲς μισοσβυσμένες. Δὲν σώζεται ἀκέρια παρὰ μονάχα ἡ δική του. Ἀπὸ πάνω της μὲ δυσκολία διαβάζω. Γεωργίου τοῦ Χορτάτζη καὶ τὴ συμβία αὐτοῦ. Ἀπὸ κάτω, στὴ θέσι τοῦ Βήματος, ὁ τάφος του' ἂν εἶναι ἐκείνου. Στὴν ποδιά του φθαρμένη μιὰ παράστασις ἀποχαιρετισμοῦ δύο νέων. Ὁ πατέρας τους, τοὺς προσφέρει κάτι, ἴσως χρήματα. Ἡ μητέρα λουλούδια. Λένε πὼς εἶναι οἱ γνωστοί, δύο ἀδελφοί, πρόγονοί του, ποὺ ἀγωνίστηκαν στὰ πρῶτα χρόνια τῆς Βενετοκρατίας.

Τότε τὴν Κρήτη τὴν ξερρίζωναν ἀσπαίρουσαν ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ σῶμα. Τώρα, στὰ χρόνια τοῦ ποιητῆ, οἱ Βεντοὶ πιὰ ἦσαν ἀπορροφημένοι τόσο, ποὺ κάποτε τοὺς βρίσκουμε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπελευθερωτικῶν της ἀγώνων. Ἡ Κρήτη οὐσιαστικὰ εἶναι ἐλεύθερη. Ὁ Τοῦρκος ἀκόμα δὲν τὴν ἔχει πατήσει. Ὁ ποιητὴς τραγουδᾶ τὸ κύκνειο ᾆσμα τῆς εἰδυλλιακῆς ἀμεριμνησίας της:

Τἄρματα αὐτάνα ἀφέντη μου μπορεῖς νὰ βγάλης τώρα
Γιατὶ μαλιὲς δὲ γίνονται στὴν ἐδική μας χώρα
Γάμοι καὶ περιδιάβασες, ξεφάντωμα καὶ σχόλες
Γίνουνται σ' τούτους τσ' ὄμορφους τόπους τσὶ μέρες ὅλες.

Δὲν πρόφθασαν τὰ μάτια του νὰ δοῦν τοὺς μαύρους καπνοὺς νὰ σκεπάζουν καὶ πάλιν τοὺς ἀγαπημένους τούτους τόπους. Κοιμήθηκε ἐν εἰρήνη κάπου περὶ τὸ 1630.

Βγαίνω ἔξω. Εἶναι νύχτα πιά, μὰ μέσα στὸ σκοτάδι φέγγουν οἱ κορφὲς τοῦ Ψηλορείτη. Μὲ συνοδεία βοσκῶν πηγαίνω νὰ φιλοξενηθῶ στὴν ὡραία βουνήσια Μπισταγή. Ἕνα χωριουδάκι ὁλόασπρο. Ποτὲς δὲν ἔχω περάσει μιὰ φεγγερώτερη νύχτα. Ὁ ξύπνος ἔχει γίνει ἕνα μὲ τὸν ὕπνο μου. Οἱ αἰσθήσεις μὲ τὄνειρο. Βλέποντας σεβάσμιες μορφὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς νιότης τὸ ἀγγελικώτερο σχῆμα, βλέποντάς τις περιτριγυρισμένες ἀπὸ ἐγγόνια καὶ ξέγγονα, τραγουδοῦσα πλαγιασμένος, μαζὶ μὲ τὸν ποιητή, τὸ τραγοῦδι τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας.

Περίσσεια καλορρίζικοι πλήσια χαριτωμένος
Σ' τοῦτο τὸν κόσμο κεῖν' οἱ νιοὶ νὰ κράζουνται τυχαίνει
Ὁπού βρουν εἰς τὴν τύχην τους χάρι νὰ λυτρωθοῦσι
Π' τὰ πάθη, ἀπὸ τσὶ λογισμοὺς πάντα ποὺ τυραννοῦσι
Κι' εἰς τσὶ χαρὲς κι' εἰς τσὶ δροσιὲς τσ' ἀνάπαψες κ' εἰς [ἄλλες
Καλομοιριὲς δοθούσινε τσ' ἀγάπης τσὶ μεγάλες.
Καὶ κορασίδαν ὄμορφη φιλοῦσιν καὶ φιλιοῦνται
Κι' ὡς μιστεμένοι ποθητοὶ πιστότατα ποθοῦνται
Γιατὶ οὐδεμιὰ δὲ βρίσκεται καλομοιριὰ μεγάλη
Σὰν εἰς τζῆ κόρης τὸ φιλὶ κι' ἡ σπλαχνικὴ τζ' ἀγκάλη.

. . . .

Τσ'ἔγνοιες τυχαίνει εἰς μιὰ μερὰ ν'ἀφήση ὅπως λογιάσει.

. . . .

Σὲ τοῦτο τ' ὁμορφότατο περβόλι νὰ περάση
Καὶ ν' ἀρδινιάση τὴν καρδιὰ νὰ πιάση ἀπὸ τὴ χέρα
Τοῦ πόθου περιδιάβασες περίσσειες κάθε μέρα.
Καὶ τὸν ἀλλοτινὸ καιρὸ ποὺ χρυσαφιοῦ ὅλοι κράζουν
Σ' τοῦτο τὸν τόπο μοναχὰ ὅλοι τὸν δοκιμάζουν.

Στρατῆς Δούκας

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ τὴν αὐγὴ λοιπὸν οἱ Θεσσαλονικοὶ ξεστάθηκαν νὰ δοῦνε τέτοιο πρᾶμα, ποὺ οὔτε νὰ τὸ φανταστοῦνε δὲν μποροῦσαν... Κατάλαβαν ὡς τόσο εὐτὺς τὸ τί σχεδιάζανε οἱ κουρσάροι καὶ προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀντισκόψουν τὴ συμφορά... Ὅμως μ' ἀδύνατη καρδιά, γιατὶ ὁ πανικὸς εἶχε ἀρχίσει κιόλας στὴν πολιτεία... Ἄλλοι θρηνοῦσαν γονατιστοὶ στὶς ἐκκλησιὲς καὶ χτυποῦσαν τὰ στήθη καὶ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους... Ἄλλοι ἀνεβασμένοι στὰ ψηλὰ λιακωτὰ ἀγνάντευαν κατὰ τὴ θάλασσα ἐλπίζοντας πὼς ὅπου ὅπου θὰ φανοῦν τὰ βασιλικὰ πλώϊμα γιὰ νὰ τοὺς σώσουν... καὶ οἱ πιὸ πολλοί, μαζεμένοι στὶς στεριανὲς πόρτες τοῦ κάστρου, φώναζαν «Ἀνοίξτε, ἀνοίξτε, νὰ φύγουμε ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα!...», νομίζοντας πὼς εἶναι κεῖθε λεύτερος ὁ δρόμος...

Ἐξ ἄλλου μιὰ ψευτοπροφητεία, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, γύριζε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ φούντωνε ὅσο πήγαινε, σὰν τὴ φωτιὰ ποὺ βρίσκει χόρτα ξερὰ στὸ πέρασμά της, πὼς τάχα κάθε ἀντίσταση εἶναι ἀνώφελη γιατὶ ὁ Θεὸς τ' ἀποφάσισε πιὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν πολιτεία, ὅπως ἄλλοτες τὴν ἄνομη Βαβυλῶνα... Κι' οὔτε στὴν παράκληση τοῦ Ἅη Δημήτρη συγκλίνει, κι' οὔτε στὰ δάκρυα τῆς Παναγίας...

Πῶς καταντάει ἀλήθεια ὁ ἄνθρωπος σὰν τὸν συνεπάρῃ ὁ φόβος!...

Ὁ νόμος ποὺ σὰν ἀφέντης στέκει πάνω ἀπ' ὅλα καὶ συνταιριάζει τὶς θέλησες καὶ τὶς βάζει στὸν ἴσιο δρόμο μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμα, λιγοψυχᾷ πάνω στὸν ἀψηλό του θρόνο καὶ ἡ ἅγια τάξη χάνεται... Ὁ καθένας πιὰ κάνει ὅ,τι τοὔρθει κι' ἂν βρεθῇ γκρεμὸς μπροστά του πάει ἴσια κατ' αὐτόν... θαρρεῖς πὼς ἡ κρίση καὶ ἡ ἀνθρωπιά, ποὺ τόσα χρόνια χρειάστηκαν γιὰ νὰ στεριωθοῦν στὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου κι' εἶναι τ' ἅγιο φῶς ποὺ τὸν ὁδηγᾷ, σβήνονται σὲ μιὰ στιγμή, σὰ νὰ τὶς καταπίνῃ τὸ σκοτάδι...

Τέτοιες ὧρες εἶναι καταραμένες· ὁ ἄνθρωπος ἀπαρνιέται τὸ Θεό του... γιατὶ ὁ Θεὸς εἶναι θέληση καὶ δύναμη κι' ἀγάπη κ' ἐλπίδα... Ποῦθε λοιπὸν νὰ λάμψῃ τὸ θαῦμα ποὺ περιμένεις νὰ σὲ σώσῃ;

Σὲ μιὰ κατάσταση τί νὰ σοῦ κάνουν κι' οἱ λιγοστοὶ ἄντρες ποὺ μάχονταν στὸ κάστρο;

Τὰ κουρσάρικα σίμωσαν σιγὰ-σιγά, διπλάρωσαν τοὺς θαλασσινοὺς πύργους, ἔρριξαν τὶς γέφυρες, ἀπότυχαν μιὰ δυὸ φορές, μὰ τελικὰ τὶς στερέωσαν κι' ἄρχισαν νὰ περνοῦν κεῖθε... κῦμα ἀνθρώπινο, μανιασμένο... Σὰν ὅταν ἀνοίξῃ ξαφνικὰ μιὰ τρύπα στὸ πλευρὸ τοῦ πλεούμενου καὶ χυθῇ μέσα στὸ κουφάρι του καὶ τὸ πλημμυρίσῃ μὲ βουὴ ἀφρίζοντας καὶ συνεπαίρνοντας τὸ κάθε τί στὴν ὁρμή του, τὸ μαῦρο νερὸ τοῦ πόντου... Καὶ τὸ κῦμα τοῦτο ἀπὸ τὸ κάστρο ξεχείλισε στοὺς δρόμους καὶ τοὺς πλημμύρισε, ἔσπασε στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν, χύθηκε στὶς ἐκκλησιές...

«Ποιὸς λόγος, ποιὰ γλῶσσα» λέει ὁ Βυζαντινὸς χρονογράφος «δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς;»

Τοὺς γέρους τοὺς σφάζουν, ἐκτὸς ἂν μποροῦν νὰ τοὺς δώσουν κρυμμένο χρυσάφι καὶ νὰ ξαγοράσουν ἔτσι τὴ ζωή τους... Τοὺς νέους, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς σωριάζουν δεμένους στ' ἀμπάρια τῶν καραβιῶν γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν σκλάβους στὸ μεγάλο σκλαβοπάζαρο τοῦ Χάντακα...

Τὸ κοῦρσος δὲ λέγεται... Ὁ καθένας μπορεῖ ὡς τόσο νὰ φανταστῇ τί θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦν καὶ ν' ἁρπάξουν ἀπὸ μιὰ μεγάλη βυζαντινὴ πολιτεία: μάλαμα κι' ἀσῆμι, πολύτιμα πετράδια καὶ καλλιτεχνήματα, σκεύη ἐκκλησιαστικὰ καὶ ὅπλα καὶ χαλιὰ καὶ κάθε λογῆς πραμάτεια, πέπλα χρυσοκέντητα καὶ μεταξωτά...

Σὰ νύχτωσε ἄναψαν μεγάλες φωτιὲς στοὺς δρόμους, ἐπάνω στοὺς πύργους τοῦ κάστρου, στοὺς δρόμους καὶ κάτω στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ εὐκολύνουν ἔτσι τὴ μεταφορά. Αἱματερὴ λάμψη φώτισε τὴ ρημαγμένη πολιτεία, τὰ σπίτια μὲ τ' ἀνοιχτὰ πορτοπαράθυρα... τὰ κοῦρσα ποὺ ἀστραποβολοῦσαν στοιβαγμένα σὲ μεγάλους σωρούς... τὰ πρόσωπα τῶν κουρσάρων ποὺ ἔτρεχαν πάνω κάτω ἢ εἶχαν τελέψει πιὰ τὴ δουλειά τους καὶ χόρευαν χτυπῶντας τουμπελέκια... Νά, οἱ σκλάβες ἀρχοντοποῦλες μὲ θωριὰ σὰν τὸ κρίνο, μὲ λυμένα μαλλιὰ καὶ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο... κι' ἀρχόντοι σεβαστοὶ κι' ἀρχόντισσες καὶ χιλιάδες ἄλλοι μισόγυμνοι, ἀνάκατα ριγμένοι μέσα σὲ μεγάλες βάρκες ἔβλεπαν γιὰ στερνὴ φορὰ τ' ἀγαπημένα χώματα... Βουὴ καὶ θρῆνος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἔτσι κατὰ πὼς θρηνοῦν τὰ κοπάδια ποὺ τὰ πᾶνε στὸ σφαγεῖο... Καὶ τόσο γοργὰ κι' ἀναπάντεχα εἶχαν γίνει ὅλα τοῦτα ποὺ δὲν μποροῦσε τὸ μυαλό τους ἀκόμα νὰ συνηθίσῃ καὶ νὰ πιστέψῃ πὼς δὲν εἶναι βραχνᾶς κακός... Τώρα, νά, ἴσως τοὺς σπρώξῃ ἕνα ἀγαπητὸ χέρι καὶ θὰ ξυπνήσουν... θ' ἀνακαθίσουν ἀνακουφισμένοι στὸ κρεββάτι τους καὶ θὰ κοιτάξουν ὁλόγυρα τὴ γνώριμη ὄψη τῆς κάμαράς τους...

* * *

Οἱ κουρσάροι γυρίζοντας δὲν τράβηξαν ἴσια γιὰ τὴν Κρήτη... Φοβήθηκαν πὼς μποροῦσε νὰ τοὺς κυνηγήσῃ ὁ βασιλικὸς στόλος καὶ νὰ τοὺς προφτάσῃ στὸ πέλαγος — καὶ θὰ τοὺς πρόφταινε χωρὶς ἄλλο καθὼς ἦταν βαροφορτωμένα τὰ καράβια τους ἀπὸ τὸ κοῦρσος. Ἄραξαν λοιπὸν πρῶτα σὲ διάφορα νησιὰ καὶ στερνὰ ἕνα πρωῒ φτάσανε στὸ Χάντακα... Πόσοι σκλάβοι φορτώθηκαν τὸ ὅλο καὶ πόσοι ξεμπάρκαραν, γιατὶ πολλοὶ πέθαναν μεσοστρατὶς ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴ θλίψη, δὲν ξέρουμε ἀκριβῶς, μὰ βέβαιο εἶναι πὼς ἦσαν κάμποσες χιλιάδες καὶ πὼς ὅλοι τοῦτοι πουλήθηκαν στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου κι' ἔζησαν τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους μακρυὰ ἀπὸ τὴ γλυκειὰ πατρίδα...

Στὴ Θεσσαλονίκη ἀπόμειναν μερικοὶ γέροι ἀρχόντοι ποὺ μπόρεσαν νὰ ξαγοράσουν τὴ λευτεριά τους κι' ἄλλοι ἀρκετοὶ ποὺ κρύφτηκαν σὲ λαγούμια, πηγάδια καὶ λογῆς λογῆς καταφύγια, σὲ σπηλιὲς κλπ. Βλέπεις οἱ κουρσάροι δὲν εἶχαν καιρὸ μπροστά τους νὰ ψάξουν, εἰδεμὴ οὔτε τοῦτοι δὲ θὰ γλύτωναν... Ὡς τόσο ὅλα τὰ σπίτια εἶχαν νὰ κλάψουν ἕναν δικό τους κι' ἔτσι τὸ πένθος ἦταν γενικό...

Ἡ κυρὰ Σταύραινα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θἆταν δεκατεσσάρων χρονῶν κοπελοῦδα... Ἡ μάνα της δὲ ζοῦσε· μὰ ὁ πατέρας της ποὺ ξαναπαντρεύτηκε ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἀπόκτησε κι' ἄλλο παιδὶ ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναῖκα του, ποὺ ἦταν μωρὸ τότε στὴν κούνια. Τὴν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ — αὐτὸ συχνὰ τὸ ἱστοροῦσε ἡ κυρὰ Σταύραινα καὶ δὲν ἦταν ἄνθρωπος γνωστός της ποὺ νὰ μὴν ἤξερε ὅλα τὰ καθέκαστα ὡς τὶς παραμικρότερες καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες — τὴν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ τὸ λοιπόν, ἔτρεξε στὸ

Οἱ Κουρσάροι σκότωναν ἀλύπητα...

σταῦλο καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τ' ἄχερα ποὺ ἦσαν στοιβαγμένα σὲ μιὰ γωνιά... Ἐκεῖ ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα... Ἄκουσε τοὺς κουρσάρους ποὺ χύθηκαν μὲ ἀλαλητὸ στὸ σπίτι... ὕστερα τὶς φωνὲς τῆς μητρυιᾶς της ποὺ τὴν πῆραν τραβῶντάς την ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της... Αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ εἶδε κι' ὡς τόσο τὸ βεβαίωνε, ἄγνωστο γιατί... Θυμᾶται πὼς κάποιος μπῆκε στὸ σταῦλο καὶ κλώτσησε μάλιστα μὲ τὸ πόδι του τ' ἄχερα, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ κεφάλι της... Θυμᾶται... θυμᾶται... σάμπως βάσταξε ἕναν αἰῶνα ἡ φοβερὴ τούτη μέρα... Ξαφνικὰ πλάκωσε τέτοια σιωπή, θαρρεῖς πὼς δὲν ὑπῆρχε πιὰ ζωντανὴ ψυχὴ στὸν κόσμο καὶ πὼς τώρα δά, νά, θάκουες νὰ σημαίνουν οἱ σάλπιγγες τῆς δεύτερης παρουσίας... Πρόβαλε σιγὰ-σιγὰ τὸ κεφάλι... Σκοτάδι παντοῦ... Μονάχα ἀπὸ τὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα εἶδε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ λάμπουν τ' ἀστέρια... γλυκά, ἥσυχα... ποὺ ἡ πονεμένη καρδιά της ἀπόρησε. «Πῶς γίνεται, Θέ μου!». Ξανακρύφτηκε... Πόση ὥρα πέρασε; Δὲν ξέρει. Ὕστερα ἄκουσε πάλι ζάλα στὴν αὐλή... Κάποιος φώναζε τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της, ὕστερα τὸ δικό της... καὶ τὴ φωνὴ τὴ γνώρισε... Ἦτανε κάποιος μπάρμπας της... Ξεθάρρεψε καὶ βγῆκε. Ἀπ' ὅλο τὸ σπιτικό της αὐτὴ μονάχα εἶχε σωθῆ... Τοὺς ἄλλους τοὺς πῆραν σκλάβους οἱ κουρσάροι!...

«Τώρα καὶ πενήντα χρόνια» τῆς εἶχε πῆ ὁ ξένος... Ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς κυρὰ Σταύραινας πέρασαν σὰν ἀστραπὴ ὅλα τοῦτα τὰ περιστατικὰ ποὺ ἔγιναν τόσα ἀκριβῶς χρόνια πρίν, κι' ἀποροῦσε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς μποροῦσαν νὰ ἔχουν σχέση μὲ τὸ νέο τοῦτο ποὺ ἦταν δὲν ἦταν ἀκόμα στὰ εἰκοσιπέντε του... Γιατί; Πῶς;...

Ὡς τόσο αὐτὸς ἐξακολούθησε:

— Πολλὲς φορὲς γίνονται πράματα ποὺ δὲν τὰ περιμένει κανείς, γιατὶ εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴ μπόρεση... Κι' αὐτὲς τὶς μέρες μάλιστα ἄκουσα τόσα πολλὰ ποὺ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ξεσταίνεται ἀλήθεια... Στοὺς δρόμους, στὸ φόρο, ἀκόμα καὶ στὴν ἐκκλησιὰ ἱστοροῦνε τὰ θαύματα τοῦ μεγαλομάρτυ Δημητρίου ποὺ προστατεύει τὴν πολιτεία τούτη ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς της...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔκαμε τὸ σταυρό του ἀφοῦ σηκώθηκε καὶ στράφηκε ἀνατολικά... Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κυρὰ Σταύραινα ποὺ κρεμόταν νὰ πῇς ἀπὸ τὰ χείλη του...

— Ὡς τόσο αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, κυρά μου, παράξενο βέβαια εἶναι, μὰ συμβαίνει συχνά... Δικοί σου δηλαδὴ ποὺ θάρρεψες πὼς εἶναι χαμένοι ἀπὸ καιρὸ καὶ μάλιστα ἔκαμες κιόλας τὰ μνημόσυνά τους καὶ τοὺς ἀπόκλαψες... ξάφνου νὰ παρουσιαστοῦνε οἱ ἴδιοι ἢ νὰ σοῦ στείλουν τὰ παιδιὰ καὶ κάποτε καὶ τ' ἀγγόνια τους...

Τὰ μάτια τῆς κυρὰ Σταύραινας γιόμισαν μονομιᾶς δάκρυα... Σηκώθηκε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν: Ἕνας ἄνθρωπος ἦταν νοικοκύρης ὁ ὁποῖος ἐφύτεψε ἕνα ἀμπέλι καὶ τὸ ἔφραξε γύρω-γύρω καὶ ἔκαμε εἰς αὐτὸ ληνὸν καὶ ἔκτισε καὶ ἕνα πύργον καὶ κατόπιν τὸ ἔδωσε εἰς γεωργοὺς νὰ τὸ καλλιεργοῦν καὶ αὐτὸς ἔφυγε στὰ ξένα. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ καιρὸς τοῦ τρύγου ἔστειλε τοὺς δούλους του εἰς τοὺς γεωργοὺς διὰ νὰ λάβουν τὰ εἰσοδήματα τοῦ ἀμπελιοῦ. Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ἀφοῦ ἔπιασαν τοὺς δούλους ἄλλον μὲν ἔδειραν, ἄλλον ἐφόνευσαν καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν. Κατόπιν ὁ Κύριος ἔστειλεν ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἔπαθαν τὰ ἴδια ἀπὸ τοὺς γεωργούς. Κατόπιν ἔστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς τὸν υἱόν του μὲ τὴν σκέψι ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐντραποῦν αὐτόν. Ἀλλὰ οἱ γεωργοὶ ὅταν εἶδαν τὸν υἱὸν τοῦ ἀφεντικοῦ των ἐσκέφθηκαν: Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλᾶτε νὰ τὸν φονεύσωμεν γιὰ νὰ μείνῃ σὲ μᾶς ἡ περιουσία. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασαν τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐφόνευσαν.

Τώρα (ἐρωτᾷ ὁ Ἰησοῦς) ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ τί θὰ κάμῃ τοὺς γεωργοὺς αὐτούς; Καὶ οἱ μαθηταί του τοῦ ἀπάντησαν: Θὰ ἀφανίσῃ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ δώσῃ εἰς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ δίνουν τὸ ἀνάλογο εἰσόδημα ὅταν ἔρχεται ὁ καιρός. Λέγει τότε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Δὲν ἐδιαβάσατε ποτὲ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὅτι ἡ πέτρα ποὺ οἱ κτίσται δὲν τὴν ἤθελαν αὐτὴ ἔγινε τὸ θεμέλιο τοῦ σπιτιοῦ; Διότι αὐτὴ εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ φαίνεται στὰ μάτιά σας σὰν κάποιο θαῦμα.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὤρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ᾠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων· ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ εἰς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπ' τὸ αὐριανὸ Εὐαγγέλιο καὶ μὲ τὴν παραβολὴ ποὺ αὐτὸ ἔχει διδασκόμεθα ὅτι γιὰ νὰ γίνωμε ἄξιοι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κληρονομήσουμε τὴν ἐπουράνιο βασιλεία πρέπει νὰ φροντίζουμε νὰ εἴμεθα στοὺς ἄλλους τὸ καλὸ παράδειγμα. Πρέπει μὲ τὰς πράξεις μας ν' ἀποδίδη καρποὺς ἡ διδασκαλία ποὺ μᾶς δίδουν τὰ Εὐαγγέλια καὶ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ μὴν κάνωμε ὅπως οἱ κακοὶ γεωργοὶ τῆς παραβολῆς τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ὅ,τι κάμνουν οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι γεωργοί.

Ἡ παραβολὴ αὐτὴ τοῦ Θεανθρώπου ἐξομοιώνει μὲ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ἕως τότε ἦσαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Βλέποντας δὲ ὁ Θεὸς ὅτι αὐτοὶ εἶχαν παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν διάβολο, ἔστειλε εἰς διαφόρους καιροὺς καθὼς ξέρομε ἀπ' τὴν Παλαιὰ Διαθήκη διαφόρους ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τὴν ἔμπνευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πολλοὺς προφήτας νὰ τοὺς σώσουν ἀπ' τὴν ἁμαρτία. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐφόνευσαν καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία. Στὸ τέλος ἔστειλε καὶ τὸν μονογενῆ του Υἱὸ νομίζοντας ὅτι αὐτὸς θὰ κατορθώσῃ ὅ,τι δὲν κατώρθωσαν οἱ Προφῆται. Ἀλλὰ καθὼς ξέρουμε καὶ αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἐκρέμασαν ἐπάνω στὸ Σταυρό.

Κατόπιν ὅμως τί ἔγινε; Ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ποιὰ ἀποτελέσματα ἔφερε σ' ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα; Οἱ καλοὶ γεωργοὶ (οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ) ἐδίδαξαν τὸ Εὐαγγέλιο σ' ὅλο τὸν Κόσμο καὶ ἡ διδασκαλία τους ἐκαρποφόρησε κι' ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα καὶ πάντοτε νὰ καρποφορῇ, ἐνῷ οἱ κακοὶ γεωργοὶ (οἱ Ἰουδαῖοι) ἔμειναν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν στὴν ἁμαρτία.

Ἡ μεγάλη σὲ νοήματα παραβολὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ἐφαρμόζεται μόνο στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς καλοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαιτέρως σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰς πράξεις σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ μποροῦν νὰ μιμηθοῦν ἢ τοὺς καλοὺς ἢ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς τῆς παραβολῆς. Πρέπει νὰ μὴ ἀφήνωμεν τὸν Διάβολον νὰ μᾶς παρασύρῃ στὴν ἁμαρτία μὲ τὰ διάφορα καλὰ στὴν ἐμφάνισι δολώματά του, ἀλλὰ νὰ μᾶς κυριεύῃ ἡ σκέψις πὼς θὰ μπορέσωμε νὰ κάμωμε τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου νὰ καρποφορήσῃ, καὶ μὲ τί τρόπον θὰ κατορθώσουμε νὰ γίνωμεν οἱ καλοὶ γεωργοὶ τῆς παραβολῆς.

Τὰ Πρῶτα Γεφύρια

Τὰ ἀρχαιότερα γεφύρια ποὺ ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ περάσῃ τὰ μεγάλα ποτάμια, ἦσαν τὰ ἄλογα καὶ τὰ βόδια. Καὶ σήμερα ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἄλογα χρησιμοποιοῦνται ὡς γεφύρια. Γίνεται τὸ πέρασμα τοῦ ποταμιοῦ μὲ τὸ ἄλογο ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει γεφύρι.

Ἐπιτηδειότερο ὅμως ζῶον εἰς τὸ κολύμπι εἶναι τὸ βόδι. Ἔχει μάλιστα μεγαλειτέραν ἀντοχὴ εἰς τὸ νερό. Ὅταν γίνωνται ξαφνικαὶ πλημμύραι καὶ κατεβαίνουν μεγάλα ρεύματα ἀφρίζοντος θολοῦ νεροῦ ποὺ παρασέρνουν τὸ πᾶν, βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὰ βόδια νὰ πλέουν χωρὶς νὰ ἐκδηλώνουν φόβο. Τὰ ρεύματα φθάνουν ὡς τὴ θάλασσα καὶ προχωροῦν μὲ ὁρμὴ εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασι. Τὰ βόδια ποὺ παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ποτάμι πλέουν στὴν θάλασσα, καὶ ἐκεῖ ποὺ λιγοστεύει ἡ δύναμις τοῦ ρεύματος, κάνουν στροφὴ καὶ βγαίνουν εἰς τὴν παραλία σῶα καὶ ἀβλαβῆ. Μάλιστα διηγοῦνται ἀνέκδοτα βοδιῶν ποὺ τὰ εἶχαν σὲ ἐρημονήσια καὶ τὰ ὁποῖα ἔφευγαν καὶ ἔπλεαν εἰς τὴν ἀπέναντι στεριά, ἔβοσκαν καὶ ὕστερα ξαναγύριζαν πίσω στὸ ἐρημονῆσι.

Ἕνα βόδι εἶχε συνηθίσει νὰ πλέῃ σὲ μεγάλην ἀπόστασι. Τὸ ἐρημονῆσι ποὺ τὸ εἶχαν μαζὶ μὲ μιὰ ἀγέλη νὰ βόσκῃ, ἀπεῖχε περὶ τὰ δύο μίλλια ἀπὸ τὴν ξηρά. Οἱ γεωργοὶ παρετήρουν στὰ χωράφιά των ζημίες. Κάποιο βόδι ἔτρωγε τὰ σπαρτά. Τριγύρω βόδια δὲν ὑπῆρχαν. Πῶς ἐγίνετο ἡ ζημία; Παρεφύλαξαν τὴν ἡμέρα, δὲν ἔβλεπαν τίποτα. Παρεφύλαξαν τὴν νύκτα κι' εἶδαν νὰ βγαίνῃ ἕνα βόδι ἀπὸ τὴν θάλασσα. Ἐνόμισαν πὼς ἦτο στοιχειωμένο καὶ οἱ ἄνθρωποι παραμέρισαν φοβισμένοι. Τὸ βόδι ἐβόσκησε ὅσο ἤθελε. Ὕστερα πῆγε πάλι στὴν παραλία, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ. Ἐτράβηξε στὸ ἐρημονῆσι.

Πολλὰ βόδια ποὺ τὰ βόσκουν στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας, φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀγέλη, πέφτουν στὸ ποτάμι καὶ βγαίνουν ἀπέναντι. Οἱ μικροὶ βοιδοβοσκοὶ ὑποχρεώνονται καὶ αὐτοὶ νὰ μαθαίνουν κολύμπι. Πέφτουν στὰ ποτάμια, τὰ κυνηγοῦν καὶ τὰ φέρνουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Ὅπως δὲ βλέπομε στὴν θάλασσα ἄνδρες καὶ παιδιὰ καβάλλα στὴν ράχι τῶν ἀλόγων τώρα τὸ καλοκαῖρι, ἔτσι βλέπομε στὰ ποτάμια καὶ τὶς λίμνες τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης παιδιὰ καβάλλα στὴ ράχι τῶν βοδιῶν νὰ κολυμποῦν. Καὶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τόποι ποὺ ἐπῆραν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν κολυμβητικὴν ἰδιότητα τῶν βοδιῶν. Τὸ στενὸ ποὺ χωρίζει τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὴν Ἀσία εἶναι ὁ Βόσπορος. Στὴν εὐρωπαϊκὴ ἀκτὴ εἶναι τὸ Βυζάντιον ἢ ἡ Κωνσταντινούπουλις. Στὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴ εἶναι ὁ Γαλατᾶς. Τὸ ὄνομα Βόσπορος σημαίνει πέρασμα βοδιοῦ. Θὰ ἐπερνοῦσαν βόδια ἀπὸ τὴν μιὰν Ἤπειρο στὴν ἄλλη κολυμπῶντας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὠνόμασαν τὸ θαλάσσιο αὐτὸ στενὸ ποὺ χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσία Βόσπορο. Ἡ μυθολογικὴ ὅμως παράδοσις λέγει ὅτι τὸ στενὸ ὠνομάσθη ἔτσι διότι τὸ ἐπέρασεν ἡ Ἰώ, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀγήνορος, καθισμένη εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς βοδιοῦ.

Ὑπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη παράδοσις, ὅτι ἡ Ἰὼ ἐπέρασεν ἐπάνω σὲ ράχι βοδιοῦ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, καὶ ὠνομάσθη καὶ τὸ στενὸ ἐκεῖνο Βόσπορος. Ὁ δὲ Κιμμέριος Βόσπορος εἶναι εἰς τὴν σημερινὴν Κριμαίαν εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Ἔλεγαν δὲ τὸ μέρος αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι καὶ Ταυρικήν. Καὶ ἔχομεν μαζὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦ βοὸς εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ταύρου εἰς τὴν Ταυρικήν.

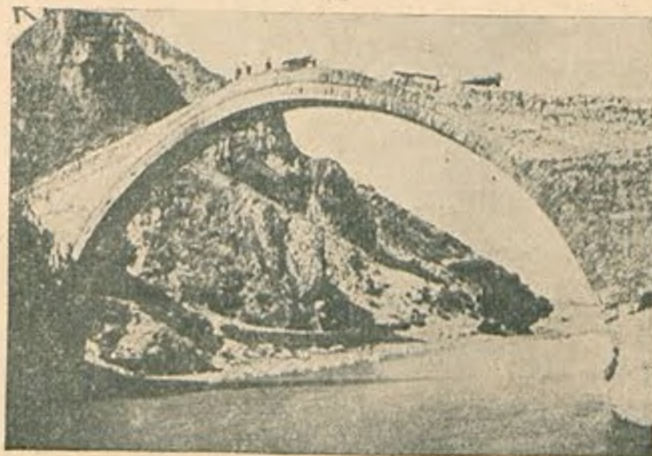
Μεγαλείτερον ὅμως ταξεῖδι θαλάσσιον ἀναφέρει ἡ μυθολογία τὸ ταξεῖδι τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ ἀρχαία νύμφη Εὐρώπη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡ Εὐρώπη διέπλευσεν ὁλόκληρον τὸ Αἰγαῖον ἐπὶ τῶν ὤμων ἑνὸς βοδιοῦ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτη. Μητέρα δὲ τοῦ περιφήμου βασιλέως τῆς Εὐρώπης Μίνωος ἦτο ἡ Εὐρώπη.

Ὁ συσχετισμὸς τῶν θαλασσίων περασμάτων μὲ τὸ βόδι δείχνει ὅτι παλαιότατα ὁ ἄνθρωπος ἐχρησιμοποίησε τὸ ζῶον αὐτὸ ὡς γέφυραν καὶ πλοῖον διὰ νὰ περάσῃ μεγάλα ποτάμια, λίμνας καὶ θαλάσσας. Τὸ ἄλογο πολλὲς φορὲς δειλιάζει, ὅταν θέλῃ νὰ περάσῃ ἕνα ὁρμητικὸ ποτάμι. Τὸ βόδι δὲν δειλιάζει ποτέ. Ἀλλὰ καὶ τὸ βουβάλι αἰσθάνεται ἡδονὴν εἰς τὸ νερὸ καὶ τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ κολυμπᾷ. Τώρα δὲ τὸ καλοκαῖρι τὰ βουβάλια περισσότερο μένουν στὰ ποτάμια παρὰ στὴν στεριά.

Καὶ τὰ πρόβατα καὶ οἱ κατσῖκες καὶ τὰ γουρούνια κολυμποῦν. Τὰ δὲ σκυλιὰ ρίχνονται μόνα των στὸ νερό. Εἶναι ζῶα ὑδροχαρῆ. Κυνηγοῦν μέσα στὶς λίμνες καὶ στὰ ἕλη τὰ πουλιά. Τὸ καλοκαῖρι φέρνομε τοὺς σκύλους εἰς τὴν θάλασσα καὶ τοὺς ἀφίνομε νὰ κολυμποῦν. Μόνο τὰ γαϊδούρια ἀπὸ τὰ οἰκιακὰ ζῶα αἰσθάνονται φόβον εἰς τὸ νερό. Ὅταν πέσουν στὸ νερὸ τεντώνουν τὰ πόδια των γιὰ νὰ πιάσουν τὸ στερεὸ ἔδαφος. Ὅταν δὲ ὁ βυθὸς εἶναι πολὺ τὰ καϋμένα τὰ γαϊδούρια τεντώνουν τὰ πόδια των ἀντὶ νὰ τὰ κινοῦν καὶ πνίγονται. Γι' αὐτὸ διάφορα ποτάμια ποὺ κατεβάζουν ἔξαφνα ρεῦμα λέγονται γαϊδουροπνίχτες. Ὑπάρχει καὶ ἕνας γαϊδαροπνίχτης εἰς τὴν Θεσσαλία. Εἶναι τὸ ποτάμι ποὺ παίρνει τὰ νερὰ τῆς λίμνης Νεζεροῦ καὶ τὰ φέρνει εἰς τὸν Πηνειόν. Ἐπειδὴ δὲ περνᾷ ἀπὸ τὴν κωμόπολι Σοφάδες, λέγεται καὶ Σοφαδίτικος. Γενικῶς δὲ τὰ ποτάμια ποὺ κατεβάζουν ξαφνικὰ ρεύματα καὶ προκαλοῦν καταστροφάς, τὰ λέγουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος «γαϊδουροπνίχτες».

Τὰ βόδια λοιπὸν καὶ τὰ ἄλογα ὑπῆρξαν τὰ ἀρχαιότατα ζωντανὰ γεφύρια, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ περάσῃ τοὺς ποταμούς. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ζωντανὰ πλοῖα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἐπέρασαν μεγάλας θαλασσίας ἀποστάσεις. Πλέει δὲ πολὺ τὸ ἄλογο, ἀλλὰ περισσότερο τὸ βόδι. Γι' αὐτὰ διάφορα περάσματα τῆς θαλάσσης ἐπῆραν τὸ ὄνομα Βόσπορος καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ Μυθολογία μᾶς ὁμιλεῖ γιὰ πολλὰ τέτοια περάσματα θαλασσῶν μὲ ζῶα καὶ πρὸ παντὸς βόδια.

Κ. Φαλτάϊτς

Παλαιὰ γέφυρα στὴ Θεσσαλία.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΛΑΟΥ

Η ΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Ὁ θρῦλος τῆς Λιογέννητης ἀνήκει στὸν κύκλο ἐκεῖνο τῶν θρύλων ποὺ καὶ μέχρι σήμερα διασώζονται μέσα στὰ ἀκριτικὰ τραγούδια.

«Ἀκριτικὰ τραγούδια», ὅταν λέμε, ἐννοοῦμε τὰ δημοτικὰ ἐκεῖνα τραγούδια ποὺ ἀναφέρονται στὴ μεσαιωνικὴ Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα τὰ τραγούδια ποὺ μιλοῦν γιὰ τὰ κατορθώματα τῶν Βυζαντινῶν ἡρώων, τῶν ἀκριτῶν.

Ἥρωες τέτοιοι, ἀκρῖτες (φρουροὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλης Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας) μνημονεύονται μέσα στὰ τραγούδια αὐτὰ πολλοί, σπουδαιότεροι δὲ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ Βάρδας, ὁ Φωκᾶς, ὁ Τρεμαντάχειλος ἢ Πετροτράχειλος, ὁ Χιλιοπαππούς ἢ Φιλόπαππος καὶ γενναιότερος ἀπ' ὅλους ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Ὁ Διγενὴς κυρίως ἐνσαρκώνει τὴν ὁρμὴ καὶ τοὺς πόθους τῆς μεγάλης καὶ αἰωνίας φυλῆς μας. Σχετικὰ ὁ ἱστορικὸς Ν. Γ. Πολίτης ποὺ ἀφιέρωσε ὅλη τὴ ζωή του μελετῶντας τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τοὺς θρύλους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὰ ἀκριτικὰ ᾄσματα περὶ τοῦ Διγενῆ ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐγκατέπλεξε μύθους ὧν τοὺς πλείστους παρέλαβεν ἀνακαινίσασα ἐκ τῆς πλουσίας μυθικῆς κληρονομίας τῆς ἀρχαιότητος καὶ ἀπήρτισε τὸν ἰδεώδη τύπον Ἥρωος νεαροῦ ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, κραταιοῦ ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐνδόξου ὡς ὁ Ἀλέξανδρος».

Ὁ θρῦλος τῆς Λιογέννητης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς παραλλαγὲς ποὺ ἀναφέρονται στὴ μνηστεία τοῦ Διγενῆ.

Τὸ σχετικὸ τραγούδι, ποὺ διηγεῖται τὸν θρῦλον αὐτόν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ποιητικώτερα δημιουργήματα τοῦ λαοῦ.

Ὁ ἥρως τοῦ θρύλου τούτου, τὸν ὁποῖον θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω, ὀνομάζεται Κωσταντῆς. (Σ' ἄλλες παραλλαγὲς τὸν συναντᾶμε Διγενή, Διόνη, Μαυρουδῆ ἢ Χαρζιανῆ). Ἡ δὲ ἡρωΐδα ἁπλῶς Λιογέννητη, ἐνῷ σ' ἄλλες παραλλαγὲς τὴ συναντᾶμε μὲ τὸ ὄνομα Εὐδοκία, Ἡλιογέννητη ἢ Ἡλιογεννημένη.

Ὁ Κωσταντῆς, τὸ ἀρχοντόπουλο, βγῆκε μιὰ μέρα νὰ κυνηγήση. Ἐνῷ δὲ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ πλατεῖα εἶδε τὴν περίφημη ἀρχοντοπούλα Λιογέννητη, ἡ ὁποία κατὰ τὸ σχετικὸ δημοτικὸ τραγούδι:

Σὲ κρεμεζιὰ τριαντάφυλλα ἦταν ἀκουμπησμένη
Κι' εἶχε τὰ φρύδια τορνευτὰ τὰ μάτια σὰ ζαφείρι....
Καὶ στὸ μικρὸ τὸ δάχτυλο εἶχε τὸ δαχτυλίδι
καλλιὰ λάμπε τὸ δάχτυλο παρὰ τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Κωσταντῆς μόλις ἀντίκρυσε τὴν ὄμορφη κόρη τὴν ἐρωτεύτηκε σὲ σημεῖο ὥστε νὰ «θερμανθῆ χωρὶς θέρμη καὶ χωρὶς πονοκέφαλο νὰ πέση στὸ κρεββάτι», ὅπως ἀναφέρει ὁ θρῦλος. Σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τῆς μητέρας του τῆς ἐκμυστηρεύεται τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν ὡραία Λιογέννητη καὶ τὴν παρακαλεῖ «νὰ κράξη ἄρχοντες καὶ μητροπολιτάδες» γιὰ νὰ κάμουν προξενειὰ νὰ τὴν παντρευτῆ.

Πράγματι πηγαίνουν στὸ σπίτι τῆς Λιογέννητης οἱ ἄρχοντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Φωκᾶς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Τρεμαντάχειλος, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν σὲ λίγο φέρνοντας τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησι τῆς κόρης:

Γιὰ πῆτε του τοῦ Κωσταντῆ τοῦ μοσκαναθρεμμένου
δὲ θέλω τον, δὲ χρήζω τον, δὲν καταδέχομαί τον.
Σὰν ἔρθη ἡ μάνα μ' ἀπ' τὴ γῆς κι' ὁ κύρης μ' ἀπ' τὸν [Ἅδη,
τὰ δυό μ' ἀδέρφια τὰ καλὰ ἀπὸ τὸν κάτω κόσμο
νὰ σπείρουνε τὴ θάλασσα σιτάρι νὰ καρπίση
χρυσάγανο, χρυσόσταχτο καὶ χρυσοκονδυλᾶτο
καὶ μὲ τ' ἀργυροδρέπανα νὰ μποῦν νὰ τὸ θερίσουν
μηδὲ καὶ τ' ἄχυρο βραχῆ μηδὲ καὶ τὸ σιτάρι
μηδὲ τὴν πάχνη τ' ἀλωνιοῦ ἀέρας νὰ τὴν πάρη,
τότε καὶ ἐγὼ τὸν Κωσταντῆ θὰ τόνε πάρω γι' ἄντρα
καὶ πάλι ναὶ καὶ πάλι ὄχι καὶ πάλι σὰν μοῦ δόξη
όρίστε τὴν πλεξίδα μου τὸν ἰδικό σας κόπο.

Ἡ Λιογέννητη.

Πόσο μεγαλόπνοες εἶναι οἱ γραμμὲς αὐτές! Θέλουν νὰ δείξουν τὸ μεγάλο ἐγωϊσμὸ τῆς κόρης καὶ τὸν παρουσιάζουν τόσο ἁδρὰ μὲ τὸ κορύφωμα τοῦ τελευταίου στίχου: «Καὶ πάλι ναὶ καὶ πάλι ὄχι καὶ πάλι σὰν μοῦ δόξη....».

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ μεταβιβάζουν, ὅπως ἀναφέρει ὁ θρῦλος, ἐπὶ λέξει στὸν ἄρχοντα τὸν Κωσταντῆ, ὁ ὁποῖος πέφτει σὲ μεγάλο καϋμό. Ἀλλὰ σὲ λίγο συνέρχεται καὶ ἀφοῦ παίρνει ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τὴ χρυσῆ πλεξοῦδα τῆς Λιογέννητης, τὴν ὁποία ἐκείνη εἶχε δωρήσει στοὺς προξενητάδες γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων τους, πηγαίνει σὲ μιὰ μάγισσα καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήση. Ἡ μάγισσα αὐτὴ τοῦ προσφέρει τρία μῆλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα — κατὰ τὴ συμβουλή της πάντοτε — ἔρριξε ἕνα «στὸ τρίστρατο νὰ πάψουν οἱ διαβάτες, τ' ἄλλο ἔρριξε στὸν ποταμὸ νὰ πάψουν τὰ ποτάμια, τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ στῆς λιγερῆς τὴν πόρτα».

Ἡ κόρη, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν μαγικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κωσταντῆ, τὰ μεσάνυχτα κατέβηκε μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο ὅμως τῆς ἦρθαν γιὰ λίγο τὰ λογικὰ καὶ εἶπε:

Θέ μου κι' ἂν εἶμαι καθαρὴ κι' ἂν εἶμαι γὼ παρθένα
ἄστραψε καὶ μπουμπούνιξε νὰ χαλαστοῦν τὰ μάγια.

Ἔτσι κι' ἔγινε καθὼς λέει ὁ θρῦλος. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κωσταντῆς ντύνεται γυναικεῖα καὶ πάει στὴ Λιογέννητη νὰ τὸν μάθη κεντήματα. Τὴν ἴδια νύχτα ἡ Λιογέννητη πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Κωσταντῆ. Ἐκεῖ τὴν δέχτηκε ἡ μητέρα του καὶ τὴν ὑποχρέωσε πρῶτα νὰ πιῆ νερὸ τῆς γούρνας. Τὸ νερὸ ὅμως ἦταν φαρμακωμένο καὶ ἡ Λιογέννητη πέθανε. Κι' ὅταν κατέβηκε ὁ Κωσταντῆς καὶ εἶδε τὸ πτῶμα της:

Χρυσὸ μαχαῖριν ἔβγαλε ἀπ' τἄργυρὸ θηκάρι
στὸν οὐρανὸ τὸ πέταξε μερ' στὴν καρδιά του πάει.

Δημήτρης Σιατόπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ "ΙΩΑΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ„

Ένα εἰκοσιτετράωρον μὲ τοὺς Φαλαγγίτας μας

Λίγο ἀφοῦ περάσης τὸν Ἅγιο Ἀνδρέα, πρὶν φθάσης στὴν Νέα Μάκρη, ἀκριβῶς στὴν τοποθεσία «Ζούμπερι», ἀκολουθῶν τὸν παραλιακὸ δρόμο, θὰ συναντήσης μέσα στὰ πεῦκα μιὰ ἔκτασι κλεισμένη μὲ συρματόπλεγμα. Κάτι ξεχωριστὸ βλέπεις τότε. Ἡ γῆ εἶναι πεντακάθαρη, τὰ πεῦκα κι' αὐτὰ καθαρά, ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὰ μαραμένα τους φύλλα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ θὰ δῆς σκόρπια πέντε - δέκα σπιτάκια ἐπίσης καθαρὰ μὲ κόκκινα κεραμίδια στὴ στέγη.

Μὴ δοκιμάσης νὰ ἀκολουθήσης τὸ δρόμο, ποὺ σχηματίζουνε μικρὰ λιθαράκια στὴ γραμμὴ καὶ ὁδηγοῦν στὴν πύλη. Ἕνας φρουρὸς Φαλαγγίτης θὰ σὲ σταματήση καὶ θὰ σοῦ ἀπαγορεύση τὴν εἴσοδο. Κι' ἂν τὸν ρωτήσης τί εἶναι κεῖ, θὰ σοῦ πῆ μὲ ὑπερηφάνεια: «Τὸ στρατόπεδον Ἰωάννης Μεταξᾶς».

* * *

Στρατόπεδον. Εἶναι ἡ μοναδικὴ ὀνομασία ποὺ τοῦ ἔπρεπε. Γιατὶ πραγματικὰ περὶ στρατοπέδου πρόκειται. Ὅταν ξεκίνησα γιὰ τὸ Ζούμπερι περίμενα νὰ βρῶ ἐκεῖ λίγα ἀντίσκηνα μέσα στὰ ὁποῖα θὰ ζοῦσαν μερικοὶ Φαλαγγῖται, θὰ παρεθέριζαν μᾶλλον, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς βέβαια τοὺς βαθμοφόρους τους, ὅπου θὰ περνοῦσαν εὐχάριστες στιγμὲς χωρὶς κόπους καὶ ἀγωνίες. Ἄκουα τὸ Στρατόπεδον καὶ φανταζόμουνα ἕνα παραθεριστικὸ κέντρο τῶν νέων. Πόσο ὅμως ἤμουν ξεγελασμένος! Τὸ Ζούμπερι εἶναι ἕνα μεγάλο σχολεῖο, στὸ ὁποῖο ἐκπαιδεύονται, διαπλάθονται σωματικὰ καὶ ψυχικά, διακόσιοι νέοι κάθε εἴκοσι μέρες. Εἶναι τόσον συστηματικὴ ἡ ἐργασία ποὺ γίνεται ἐκεῖ μέσα, εἶναι τόση ἡ τάξις ποὺ ἐπικρατεῖ ὥστε εἴκοσι μόνον μέρες νὰ εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ γίνη ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ στοὺς διακόσιους νέους ποὺ παρελαύνουν ἀπὸ κεῖ μὲ κάθε ἀποστολή.

Μὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε καλλίτερα πῶς συντελεῖται τὸ γιγάντειο αὐτὸ ἔργο, θἄταν καλλίτερα νὰ παρακολουθήσουμε μιὰν ὁλόκληρο ἡμέρα τὴ ζωὴ τοῦ Στρατοπέδου.

Ὥρα 5 π. μ. Τὸ χαρούμενο σάλπισμα τοῦ ἐγερτηρίου καλεῖ τοὺς Φαλαγγίτας νὰ ἀφήσουν τὸ κρεββάτι τους. Σὲ πέντε λεπτὰ ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι ξύπνια καὶ ἔτσι ὅταν στὰς 5 καὶ μισὴ θὰ σαλπίση ὁ σαλπιγκτὴς τὸ συσσίτιο, ὅλοι θὰ εἶναι πλυμένοι, κτενισμένοι, καθαροὶ καὶ θὰ σπεύσουν στὴν αἴθουσα ἑστιατορίου γιὰ νὰ πάρουν τὸ πρωϊνό τους ρόφημα. Ἀποτελεῖται δὲ αὐτὸ ἀπὸ τσάϊ ἢ κακάο καὶ ψωμί.

Μετὰ τὸ ρόφημα ὅλοι θὰ κατευθυνθοῦν στοὺς θαλάμους των. Θὰ καθαρισθοῦν οἱ θάλαμοι, θὰ τακτοποιηθοῦν τὰ κρεββάτια, θὰ εἶναι ὅλα ἕτοιμα, ὥστε ὅταν σὲ λίγο ὁ Στρατοπεδάρχης θὰ κάμη τὴν ἡμερησία του ἐπιθεώρησι νὰ μὴν ἀναγκασθῆ καὶ κάμη παρατηρήσεις. Ἄλλως τε εἶναι τόσον σπάνιαι παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις, γιατὶ τὰ ἐρίφια ξεχωρίζουν ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον ποὺ δὲν θὰ εἶναι ἱκανὸς γιὰ νὰ μείνη στὸ στρατόπεδον. Θὰ ἀποκαλυφθῆ τὸ πολὺ τὴν δεύτερη ἡμέρα καὶ ὁ «μπόγιας» — ὅπως ὀνομάζουν οἱ Φαλαγγῖται τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τοὺς μεταφέρει — θὰ τὸν ἐπιστρέψη στὰς Ἀθήνας. Τὸ Στρατόπεδον δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τοὺς κακομαθημένους. Οἱ κακοὶ δὲν βρίσκουν θέσιν ἐκεῖ.

Στὰς 7.30 τὸ σάλπισμα ἀγγέλλει συγκέντρωσιν καὶ σὲ δύο λεπτὰ οἱ Φαλαγγῖται ὅλοι εἶναι συγκεντρωμένοι εἰς πέντε λόχους, ὅσοι καὶ οἱ θάλαμοι, εἰς τὴν μπροστὰ εἰς τὸ Διοικητήριο πλατεῖα. Στὴ μέση τῆς πλατείας ὑψώνεται ἕνας τεράστιος κοντός, ὅπου ἐνῷ οἱ Φαλαγγῖται θὰ ἀποδίδουν τιμὰς θὰ ὑψωθῆ ἡ σημαία. Θὰ ἐπακολουθήση ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας, θὰ ἀναγνωσθῆ ἡ ἡμερησία διαταγὴ καὶ θὰ δοθῆ ἡ ἀναφορὰ τῶν ὁμαδαρχῶν. Εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν θὰ φανῆ καὶ ἡ πρόοδος τῶν Φαλαγγιτῶν. Ἐκεῖ εἶναι τὸ κάτοπτρον τοῦ καθενός. Δι' αὐτῆς θὰ γίνουν αἱ ἐπιπλήξεις τῶν τυχὸν παρεκτραπέντων καὶ μ' αὐτὴν πάλιν θὰ ἐπαινεθοῦν ὅσοι ἔκαμαν κάτι καλόν. Μὲ τὴν ἀναφορὰν θὰ βγοῦν καὶ οἱ ἄρρωστοι γιὰ τὸν γιατρό. Εἶναι δὲ αὐτὸ πολὺ σπάνιον. Ὁπωσδήποτε ὁ γιατρὸς τοῦ Στρατοπέδου, ποὺ μένει μονίμως ἐκεῖ, θὰ τοὺς παρακολουθήση καὶ ἂν μὲν εἶναι τίποτε τὸ ἐλαφρὸν θὰ παραμείνουν ἐλεύθεροι γυμνασίων εἰς τοὺς θαλάμους, ἄλλως θὰ μποῦν στὸ ἀναρρωτήριον, ὅπου, ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ γιατροῦ, θὰ τοὺς νοσηλεύουν εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες νοσοκόμοι - Φαλαγγῖται.

Ἀπὸ τὰς 7.30 ὥς τὰς 8.30 περίπου γίνεται Σουηδικὴ γυμναστική. Αἱ ἀσκήσεις γίνονται χωριστὰ καθ' ὁμάδας. Κάθε δὲ ὁμὰς ἔχει καὶ ἀπὸ ἕνα γυμναστήν, ἀπόφοιτον τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας. Εἰς τὰς ἀσκήσεις, εἰς τοὺς θαλάμους, παντοῦ, ὑπάρχει ἡ ἅμιλλα τῶν ὁμάδων. Καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ἅμιλλα, ποιὰ ὁμὰς θὰ εἶναι καλλιτέρα, εἶναι ζωηρὴ καὶ ἀπασχολεῖ ὅλων τὰς σκέψεις καὶ τὴν φροντίδα.

Μιὰ μικρὴ διακοπὴ δι' ἀνάπαυσιν καὶ θὰ ἐπακολουθήσουν αἱ στρατιωτι-

Διανομὴ συσσιτίου εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς».

καὶ ἀσκήσεις, ποὺ θὰ παραταθοῦν ὣς τὰς 9.30.

Ὁ σαλπιγκτὴς τοὺς καλεῖ τώρα γιὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὰ παιδιὰ κουρασμένα, πεινασμένα, γιομᾶτα ὄρεξι τρέχουν στὸ ἑστιατόριο. Τὸ πρόγευμα ἀποτελεῖται ἀπὸ κρέμα ἢ ριζόγαλο, ἢ κομπόστα ἢ τυρὶ καὶ φρέσκο ψωμὶ κατὰ βούλησιν.

Ὁ ἥλιος τώρα εἶναι δυνατός, τὰ στομάχια γιομᾶτα, τὰ κορμιὰ κουρασμένα. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ χαθῇ ὁ καιρός. Οἱ Φαλαγγῖται θὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους γιὰ νὰ διδαχθοῦν θεωρία. Τὸ θέμα τῆς θεωρίας εἶναι πάντα στρατιωτικῆς φύσεως. Ἐξάσκησις εἰς τὰ μέσα συνδέσεως καὶ διαβιβάσεως σημάτων, ὀπτική, τηλέφωνον, κατασκευὴ προχείρων γραμμῶν, θεωρία ὅπλου, χημικοῦ πολέμου, μέσα προστασίας κλπ.

Μὲ πόσον ἐνδιαφέρον τὰ ἀκοῦν ὅλα αὐτά! Ἔτυχα σὲ μιὰ ὁμάδα ποὺ ἐδιδάσκετο τὸν τρόπο τῆς χρήσεως τῆς προσωπίδος. Ἡ ἅμιλλα καὶ ἐδῶ τοὺς ἔκαμε νὰ συνηθίζουν νὰ φοροῦν τὴν προσωπίδα, καλῶς προσηρμοσμένη, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Ὥρα 11 καὶ 30. Οἱ Φαλαγγῖται ἔχουν χωνεύσει τὸ ἐλαφρὸν πρόγευμα καὶ μποροῦν νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους. Θὰ συνταχθοῦν πάλιν, ὁ γιατρὸς θὰ κρίνῃ ποιοὶ πρέπει νὰ μὴ κολυμβήσουν, οἱ ὁμαδάρχαι θὰ ἀναφέρουν σχετικῶς καὶ ὁ Στρατοπεδάρχης θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Στρατοπεδάρχης μέσα εἰς τὸ Στρατόπεδον εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ μεριμνᾷ δι' ὅλα καὶ ἔτσι γίνονται ὅλα τακτικά. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ κολύμβι, ὅπου ἡ πειθαρχία χαλαροῦται λιγάκι, καὶ ἐκεῖ δὲν μπορεῖ ὁ καθεὶς νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἡ ὥρα τῆς παραμονῆς στὴ θάλασσα εἶναι καθωρισμένη, τὸ σημεῖον ποὺ μποροῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐπίσης ὡρισμένον, ὅλα δ' αὐτὰ τηροῦνται μὲ ἀκρίβειαν παραδειγματικήν. Καὶ ἔτσι ὅταν στὰς 12 θὰ σαλπίσῃ ἀποχώρησιν, ὅλοι μαζὶ θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν διὰ νὰ κατευθυνθοῦν εἰς τὸ ντούς.

• • •

Μέσα στὸ ἑστιατόριο γίνεται τώρα ζωηρὴ κίνησι. Ἡ ὁμάδα τῆς ὑπηρεσίας — διότι ὑπάρχει ὁμὰς ὑπηρεσίας κάθε μέρα — στρώνει τὸ τραπέζι. Τὰ πιάτα ἀραδιάζονται, οἱ καραβάνες μεταφέρονται, τὸ ψωμὶ σὲ σωροὺς εἶναι συγκεντρωμένο σὲ κάθε τραπέζι. Μὰ ὁ σαλπιγκτὴς ἀκόμη δὲν ἐσάλπισε τὸ συσσίτιον. Πρέπει νἄρθῃ πρῶτα ὁ Στρατοπεδάρχης, νὰ δῇ ἂν ὅλα εἶναι ἐν τάξει, νὰ κυττάξῃ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν μαζὶ μὲ τὸν διαχειριστὴν καὶ τὸν ἀρχιμάγειρον ἂν ὅλα εἶναι τακτικὰ καὶ ἐν τάξει. Νὰ βεβαιωθῇ ἀπολύτως διὰ τὴν ποιότητα τοῦ φαγητοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῶν μερίδων καὶ τότε νὰ διατάξῃ τὸν σαλπιγκτὴν νὰ καλέσῃ τὰ παιδιὰ διὰ τὸ γεῦμα.

Μὲ πόσην ὄρεξι τρέχουν ὅλα στὸ φαγί. Ἱκανοποιημένα ἀπὸ τὸ πρωϊνὸ ποὺ περάσαν, γιομᾶτα κέφι καὶ χαρὰ παίρνουν θέσι στὰ τραπέζια. Τὸ φαγητὸ εἶναι περίφημο καὶ πλούσιο.

Φαλαγγῖται τοῦ Στρατοπέδου σπεύδοντες εἰς τὰς πρωϊνὰς ἀσκήσεις των.

Σχετικῶς ἐλήφθη ὡς βάσις τὸ διαιτολόγιον τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», κάθε βράδυ δὲ συνεργάζεται ὁ Στρατοπεδάρχης μὲ τὸν διαχειριστὴν—ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπάλληλος της Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀπεσπασμένος ἐκεῖ — καὶ τὸν γιατρὸ τοῦ Στρατοπέδου διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ διαιτολογίου τῆς ἐπομένης. Τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα παρέχεται κρέας καὶ μιὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα ἀγοράζονται φρεσκότατα ἀπὸ τὸν γειτονικὸ συνοικισμὸ τῆς Νέας Μάκρης.

Τὸ φροῦτο μεσημέρι καὶ βράδυ εἶναι ἀπαραίτητο, κάθε δὲ Κυριακὴ ἐκτὸς τοῦ φρούτου ὑπάρχει καὶ γλύκισμα. Γενικῶς οἱ μερίδες εἶναι ἱκανοποιητικώτατες. Τὸ ψωμὶ καλοζυμωμένο καὶ φρέσκο ἐπίσης ἄφθονον καθὼς καὶ τὰ φροῦτα. Αὐτὸ δὲ τὸ ἄφθονο φαγητὸ φέρει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τοῦ βάρους τῶν Φαλαγγιτῶν, παρὰ τὰ μπάνια καὶ τὴν κοπιώδη σχετικῶς ἐργασία ποὺ κάμνουν κατὰ τὰς εἴκοσι ἡμέρας ποὺ παραμένουν ἐκεῖ.

Εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητὸν οἱ Φαλαγγῖται θὰ ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους των. Ἡ μεσημβρινὴ ἡσυχία ὣς τὰς 4 ½ εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς τῶν θαλάμων τὰς ὥρας αὐτὰς ἀπαγορεύεται. Μιὰ ἀπέραντη ἡσυχία βασιλεύει τότε στὸ Στρατόπεδο, ἡ ὁποία διαρκεῖ περίπου ὣς τὶς 5, ὅτε οἱ Φαλαγγῖται συγκεντροῦνται διὰ τὴν θεωρία. Ἡ ἀπογευματινὴ θεωρία, ἡ ὁποία διαρκεῖ ὣς τὰς 6, ἀφορᾷ γενικώτερα θέματα καὶ κυρίως τὴν πολιτικὴ διαφώτισι τῶν ἐκπαιδευομένων. Μετὰ δὲ τὴν θεωρίαν αὐτὴν ἐπακολουθοῦν πρακτικαὶ ἐφαρμογαὶ τῆς πρωϊνῆς θεωρίας ὣς τὰς 7 καὶ ἀκολούθως παιγνίδια ὣς τὰς 8 μ. μ. Τὴν ἴδια ὥρα πολλοὶ Φαλαγγῖται φροντίζουν διὰ τὸ Στρατόπεδον. Καθαρίζονται οἱ δρόμοι καὶ τὰ δένδρα, πετάγονται πέτρες καὶ χαρτιὰ ποὺ τυχὸν ὑπάρχουν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὑποστέλλεται καὶ ἡ σημαία μὲ τὰς δεούσας τιμάς.

Εἰς τὰς 8 καλοῦνται καὶ πάλιν διὰ τὸ ἑσπερινὸ φαγητό. Ἀπὸ τὰς 9 δὲ ὣς τὰς 10 ἡ ὥρα ἀφιεροῦται διὰ ψυχαγωγίας.

Ὅλη ἡ γύρω ἔκτασις ἔχει σιγήσει πλέον καὶ τὸ σάλπισμα τοῦ προσκλητηρίου ἀκούγεται δυνατὸ μέσα στὴ νύχτα. Οἱ Φαλαγγῖται συγκεντροῦνται τώρα γύρω ἀπὸ τὸ μικρό τους εἰκονοστάσιο καὶ προσεύχονται μὲ κατάνυξι, μετὰ δὲ τὴν προσευχὴ κατευθύνονται εἰς τοὺς θαλάμους των γιὰ κατάκλισι.

Μετὰ τὰς δεκάμιση μιὰ ἀπόλυτη σιγαλιὰ ἀπλώνεται στὸ Στρατόπεδον.

κ. ἀγ.

Προσεχῶς: Ἡ δευτέρα περίοδος τοῦ Στρατοπέδου μὲ τὰς Φαλαγγιτίσσας μας.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ πρῶτος χειμῶνας ποὺ πέρασα μὲ τὴν οἰκογένεια Ἀκὲν ἦταν μακρὺς καὶ γιὰ πολλοὺς μῆνες ἀναγκασθήκαμε νὰ ἀναβάλουμε τὶς κηπουρικὲς ἐργασίες ἢ νὰ μὴ τὶς βιασθοῦμε. Ἔτσι εἴχαμε καιρὸ καί, γιὰ νὰ περνοῦμε τὶς βραδιές μας στὸ σπίτι, κοντὰ στὴ φωτιά, βγῆκαν τὰ βιβλία ἀπὸ τὸ ἁρμάρι καὶ μᾶς μοιράσθηκαν. Τὰ περισσότερα ἦταν γεωπονικά, φυτολογικὰ καὶ μερικὰ ἱστορίες ταξειδιῶν καὶ περιηγήσεων. Ὁ Ἀλέξης κι' ὁ Βενιαμὶν δὲν εἶχαν κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα τους τὴν ἀγάπη γιὰ τὸ διάβασμα, καὶ τακτικά, κάθε βράδυ, ἀφοῦ ἄνοιγαν τὸ βιβλίο τους, ἀποκοιμιοῦνταν ἀπάνω στὴν τρίτη ἢ τὴν τέταρτη σελίδα. Ἐγὼ ὅμως ποὺ νύσταζα λιγώτερο ἢ εἶχα περισσότερη περιέργεια, διάβαζα ὡς τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πλαγιάσουμε. Τὰ μαθήματα ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Βιτάλης δὲν πήγαιναν χαμένα· αὐτὸ συλλογιζόμουν καί, καθὼς πλάγιαζα, πάντα θυμώμουν τὸν πρῶτο μου δάσκαλο μ' ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη.

Ὁ πόθος ποὺ εἶχα νὰ μαθαίνω, θύμισε στὸν πατέρα τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔκοβε μιὰ δεκάρα ἀπὸ κάθε του γεῦμα γιὰ ν' ἀγοράζῃ βιβλία· ἔτσι, σ' ἐκεῖνα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ ἁρμάρι, προστέθηκαν καὶ μερικὰ ἄλλα, ποὺ μοὔφερνε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ ἐκλογή τους γίνουνταν στὴν τύχη ἢ μόνο ἀπὸ τὸν τίτλο· πάντα ὅμως βιβλία ἦταν κι' ἂν ἔφερναν τότε κάποια ἀταξία στὸ ἀνοδήγητο μυαλό μου, ἡ ἀταξία αὐτὴ ἀργότερα ἔφευγε κι' ὅ,τι καλὸ εἶχαν μέσα τους, μοῦ ἔμεινε καὶ μοῦ μένει. Τόσο εἶναι ἀλήθεια πὼς κάθε ἀνάγνωσμα ὠφελεῖ.

Ἡ Λίζα δὲν ἤξερε γράμματα· μὰ ἐπειδὴ μ' ἔβλεπε νὰ πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα στὰ βιβλία, κάθε φορὰ ποὺ εἶχα μιὰ ὥρα ἐλεύθερη, μπῆκε σὲ περιέργεια νὰ μάθῃ τί μὲ τραβοῦσε τόσο. Στὴν ἀρχὴ μοῦ ἔπαιρνε τὰ βιβλία, γιατὶ μ' ἐμπόδιζαν νὰ παίζω μαζί της· ἅμα εἶδε ὅμως πὼς ἐγὼ πάντα ξαναγύριζα σ' αὐτά, μὲ παρεκάλεσε νὰ τῆς τὰ διαβάζω κι' ἔπειτα νὰ τὴν μάθω νὰ τὰ διαβάζῃ κι' αὐτή.

Ἦταν τόσο ἔξυπνη, ὥστε δὲν δυσκολεύθηκα νὰ τὸ κατορθώσω. Τὰ μάτια βοηθοῦσαν τ' αὐτιά. Προτιμοῦσε ὅμως πάντα νὰ τῆς διαβάζω καὶ ν' ἀκούῃ ἢ κάποτε νὰ διαβάζῃ αὐτὴ καὶ ν' ἀκούω ἐγώ. Ἔτσι βρισκόμαστε σὲ δουλειὰ κι' οἱ δυὸ μαζὶ κι' αὐτὸ ἦταν καινούργιος δεσμὸς μεταξύ μας. Σὲ λίγο, δὲν τὴν τραβοῦσαν οὔτε τὰ παιγνίδια οὔτε οἱ φλυαρίες τῆς καθημερινῆς συναναστροφῆς. Ἀγάπησε τὸ διάβασμα κι' εὕρισκε σ' αὐτὸ καὶ διασκέδασι καὶ τροφή. Πόσες ὧρες περάσαμε ἔτσι: ἐκείνη καθισμένη ἀντίκρυ μου, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα ἀπάνω μου, κι' ἐγὼ νὰ διαβάζω! Συχνὰ σταματοῦσα σὲ λέξεις ἢ φράσεις ποὺ δὲν τὶς καταλάβαινα, καὶ τὴν κύτταζα. Μέναμε ἔτσι λίγες στιγμές, ὥσπου νὰ βροῦμε τὸ νόημα, κι' ἅμα δὲν τὸ βρίσκαμε, μοῦ ἔγνεφε νὰ ἐξακολουθήσω μ' ἕνα κίνημα σὰ νἄλεγε: «Δὲν πειράζει, ἀργότερα». Τὴν ἔμαθα ἐπίσης νὰ ζωγραφίζῃ, ὅσο τοὐλάχιστο ζωγράφιζα κι' ἐγώ. Χρειάσθηκε πολὺς καιρὸς καὶ κόπος γι' αὐτό, μὰ τὸ κατώρθωσα. Συνεννοούμαστε, βλέπετε, κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σπουδαιότερο. [illegible] ὅταν μπόρεσε νὰ χαμαξῃ λίγες γραμμὲς καὶ νὰ παραστήσῃ ἕν' ἀντικείμενο σὲ τρόπο ποὺ νὰ τὸ βλέπῃ ὁ ἄλλος καὶ νὰ τὸ γνωρίζῃ! Ὁ κὺρ Πέτρος μ' ἐφίλησε.

— Μπράβο, παιδί μου, εἶπε. Κάτι ἤξερα ἐγὼ ποὺ σκέφθηκα νὰ σὲ πάρω. Κι' ἡ Λίζα θὰ σοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτὸ ἀργότερα.

Ἀργότερα, δηλαδὴ ὅταν θὰ μιλοῦσε· γιατὶ πάντα εἶχαν αὐτὴ τὴν ἐλπίδα. Μόνο ποὺ οἱ γιατροὶ τοὺς εἶχαν πῆ πὼς γιὰ ὥρα δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ τίποτα. Ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὴν εὐκαιρία, κάποια μεγάλη συγκίνησι, κάποια κρίσι.

«Ἀργότερα» μοῦ ἔγνεφε λυπητερὰ κι' ἡ ἴδια, ὅταν τῆς ἔλεγα τὰ τραγούδια μου. Θέλησε νὰ μάθῃ νὰ τὰ παίζῃ στὴν ἅρπα καὶ γρήγορα τὰ δάκτυλά της συνήθισαν νὰ μιμοῦνται τὰ δικά μου. Φυσικὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τὰ τραγουδῆ, κι' αὐτὸ τὴν ἐπίκραινε. Πολλὲς φορὲς εἶδα στὰ μάτια της δάκρυα ποὺ μαρτυροῦσαν τὴ λύπη της. Στὴν ἀγαθή της ὅμως καὶ γλυκειὰ φύσι, ἡ λύπη δὲν στέκουνταν πολύ. Σκούπιζε τὰ μάτια της καὶ μὲ καρτερικὸ χαμόγελο μοῦ ἔγνεφε: «Ἀργότερα!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Διασκορπισμός

Ὁ κὺρ Πέτρος Ἀκὲν μὲ εἶχε σὰν παιδί του, τὰ παιδιά του σὰν ἀδέλφια τους, κι' ἴσως θἄμενα γιὰ πάντα στὴν Γκλασιέρα, ἂν δὲν ἔρχουνταν ἄξαφνα μιὰ συμφορὰ ν' ἀλλάξῃ πάλι τὴ ζωή μου.

Θἄλεγε κανεὶς πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ Μοῖρά μου, ἡ κακή μου Μοῖρα: νὰ μὴ μπορῶ νὰ μείνω πολὺν καιρὸ εὐτυχὴς καὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου ἥσυχο κι' ἀσφαλισμένο, νὰ ξαναρρίχνουμαι πάλι, ἀπὸ περιστατικὰ ἀθέλητα κι' ἀπρόοπτα, στὴν πρώτη τυχοδιωκτική μου ζωή...

Ἦταν ἡμέρες, ἦταν στιγμὲς πού, καθὼς συλλογιζόμουν μονάχος μου, ἔλεγα:

«Εἶσαι πάρα πολὺ εὐτυχής, παιδί μου. Αὐτὸ δὲν θὰ βαστάξῃ!».

Πῶς, ἀπὸ τί θἄρχουνταν ἡ δυστυχία, δὲν τὄξερα. Ἤμουν βέβαιος ὅμως, πὼς ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς θἄρχουνταν.

Αὐτὸ πολὺ συχνὰ μ' ἔκανε μελαγχολικό· ἀπὸ τἄλλο μέρος ὅμως εἶχε καὶ τὸ καλό του, γιατί, γιὰ ν' ἀποφύγω αὐτὴ τὴ δυστυχία, ἔκανα τὴ δουλειά μου ὅσο μποροῦσα καλύτερα, σὰ νὰ φανταζόμουν πὼς ἀπὸ δικό μου λάθος θὰ δυστυχοῦσα.

Μὰ ὄχι, δὲν θἆταν ἀπὸ λάθος δικό μου· καὶ μόνο σ' αὐτὸ τὸ σημεῖον γελιώμουν· γιατὶ ἡ δυστυχία ἦλθε:

Εἶπα πὼς ὁ πατέρας καλλιεργοῦσε βιολέττες. Οἱ κηπουροὶ τῶν περιχώρων τοῦ Παρισιοῦ εὐδοκιμοῦν σ' αὐτὴ τὴν καλλιέργεια κι' ἀπόδειξις τὰ μεγάλα ἐκεῖνα κλαδιά, τὰ στολισμένα μὲ λουλούδια ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ποὺ κουβαλοῦν στὴν Ἀγορὰ τὸν Ἀπρίλη καὶ τὸ Μάη. Ἡ μόνη νὰ ποῦμε ειδικότης ποὺ χρειάζεται νἄχῃ ὁ καλλιεργητὴς τῶν βιολεττῶν εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὰ φυτὰ ποὺ κάνουν διπλᾶ λουλούδια, γιατὶ τὰ μονὰ δὲν

Τὴν μάθαινα καὶ νὰ ζωγραφίζῃ.

ἔχουν ἀξία. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ σπόροι ποὺ φυτεύουν, ἀνάκατα, δίνουν ἄλλοι διπλᾶ κι᾽ ἄλλοι μονά, σχεδὸν μισὰ καὶ μισά, τὸ μεγάλο συμφέρο τῶν κηπουρῶν εἶναι νὰ μὴν κρατοῦν παρὰ μόνο τὰ πρῶτα· ἀλλοιώτικα θάτρεχαν τὸν κίνδυνο, τὴ στιγμὴ τοῦ ἀνθίσματος, δηλαδὴ ὕστερ᾽ ἀπὸ ἑνὸς χρόνου κουραστικὴ καὶ πολυέξοδη καλλιέργεια, ν᾽ ἀναγκασθοῦν νὰ πετάξουν ἀπὸ τὰ φυτά τους ἕνα πενῆντα τοῖς ἑκατό. Λίγοι κηπουροὶ ξέρουν νὰ κάνουν αὐτὸ τὸ ξ ε χ ώ ρ ι σ μ α στὴν ὥρα του, ἀπὸ μερικὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ ποὺ παρουσιάζουν τὰ φυτὰ σὰν εἶναι μικρά. Εἶναι μάλιστα μυστικό, ποὺ τὸ κατέχουν μερικὲς οἰκογένειες. Γι᾽ αὐτό, ὅταν οἱ ἄλλοι κηπουροὶ χρειάζουνται νὰ ξεχωρίσουν τὰ μονὰ ἀπὸ τὰ διπλᾶ, προσκαλοῦν κανέν᾽ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ξέρουν τὸ μυστικό, ἀπαράλλακτα ὅπως θὰ προσκαλοῦσαν ἕνα γιατρὸ ἢ ἕνα κτηνίατρο.

Ὁ κὺρ Πέτρος Ἀκὲν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ξ ε χ ω ρ ι σ τ ὲ ς τοῦ Παρισιοῦ. Γι᾽ αὐτό, τὴν ἐποχὴ τοῦ ξεχωρίσματος γύριζε δεξιὰ κι᾽ ἀριστερὰ ἀπ᾽ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ. Ἄσχημο αὐτὸ γιὰ μᾶς, καὶ προπάντων γιὰ τὴν καϋμένη τὴ Στεφανία. Γιατὶ σ᾽ αὐτὲς τὶς βίζιτες, πάντα τρατάρουν ἕνα ποτῆρι κρασί, κάποτε δυό, κάποτε καὶ τρία· κι᾽ ἔτσι, ἀφοῦ πήγαινε σὲ δυὸ - τρεῖς κηπουρούς, ὁ πατέρας γύριζε στὸ σπίτι μὲ κόκκινη μύτη, μὲ μπερδεμένη γλῶσσα καὶ μὲ χέρια τρεμουλιάρικα...

Ποτὲ ἡ Στεφανία δὲν πλάγιαζε πρὶν γυρίση, κι᾽ ὅταν ἀκόμα γύριζε ἀργά, πολὺ ἀργά.

Τότε, ἂν ξυπνοῦσα ἢ ἂν μὲ ξυπνοῦσε ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε, ἄκουγ᾽ ἀπὸ τὴν κάμαρά μου τὴ συνομιλία τους.

— Γιατὶ δὲν πλάγιασες ; ἔλεγε ὁ πατέρας.

— Γιὰ νὰ μὴ χρειαζόσουν τίποτα...

— Θέλεις νὰ μοῦ κάνης τὸ χωροφύλακα, αὐτὸ εἶναι !

— Μ᾽ ἂν κοιμώμουν, μὲ ποιὸν θὰ μιλοῦσες ;

— Θέλεις νὰ ἰδῆς ἂν περπατῶ ἴσια, ἔ ; Κύτταξε λοιπόν ! Βάζω στοίχημα νὰ πάω ὡς τὴν πόρτα τῶν παιδιῶν, χωρὶς νὰ βγῶ ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ γραμμὴ τῶν πλακῶν.

Ἀκούγονταν τότε κρότος παραπατημάτων στὴν κουζίνα κι᾽ ἔπειτα σιωπή.

— Τί κάνει ἡ Λίζα ; ρωτοῦσε σὲ λίγο.

— Κοιμᾶται. Μὴν κάνης κρότο, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐγὼ κρότο ; ἐγὼ περπατῶ ἥσυχα !... Ὁρίστε μας !... Καὶ τί εἶπε ποὺ δὲν ἦλθα νὰ δειπνήσω ;

— Τίποτα. Κύτταξε τὴ θέσι σου.

— Ἄ, κύτταξε τὴ θέσι μου...

— Ναί.

— Πολλὲς φορές ; Τὴν κύτταξε πολλὲς φορές;

— Ναί· τὴν κύτταζε ὁλοένα.

— Καὶ τί ἔλεγε ;

— Τὰ μάτια της ἔλεγαν πὼς ἔλειπες.

— Σὲ ρώτησε γιατὶ ἔλειπα καὶ τῆς εἶπες πὼς ἤμουν μὲ φίλους ;

— Ὄχι, τίποτα δὲ μ᾽ ἐρώτησε καὶ τίποτα δὲν τῆς εἶπα. Ἤξερε καλὰ ποῦ ἤσουν.

— Ἄ ἤξερε... Καὶ κοιμήθηκε νωρίς ;

— Ὄχι· δὲν εἶναι ἕνα τέταρτο ποὺ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος. Ἤθελε νὰ σὲ περιμένη.

— Ἐσὺ ὅμως δὲν θὰ τὴν ἄφησες...

— Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ σὲ ἰδῆ νὰ γυρίζης ἔτσι...

Πάλι σιωπή, καὶ σὲ λίγο :

— Στεφανίτσα μου, εἶσαι καλὸ κορίτσι... Νὰ σοῦ πῶ, αὔριο θὰ πάω στοῦ Λουζότη. Σοῦ ὁρκίζομαι ὅμως, ἀκοῦς; Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς θὰ γυρίσω νωρίς. Δὲ θέλω νὰ χάνης ἐσὺ τὸν ὕπνο σου γιὰ νὰ μὲ περιμένης, δὲν θέλω νὰ κοιμᾶται ἡ Λίζα λυπημένη.

Μὰ τοῦ κάκου οἱ ὅρκοι κι᾽ οἱ καλὲς ὑποσχέσεις ! Τὸ ἴδιο ἔπινε καὶ τὸ ἴδιο ἀργοποροῦσε καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Στὸ σπίτι ἡ Λίζα ἦταν παντοδύναμη· ἔξω ὁ πατέρας της τὴν ξεχνοῦσε. Κι᾽ ἔλεγε :

— Τὸ πρῶτο ποτῆρι, βλέπεις, τὸ πίνει κανεὶς ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήση τοὺς φίλους· τὸ δεύτερο τὸ πίνει γιατ᾽ ἤπιε τὸ πρῶτο· τρίτο ἀποφασίζει νὰ μὴν πιῆ, μὰ τὸ πιοτὸ φέρνει δίψα· ἔπειτα, τὸ κρασὶ κτυπᾶ στὸ κεφάλι· ξέρεις, ἅμα εἶναι κανεὶς στὸ κέφι, ξεχνᾶ τὶς πίκρες· δὲν συλλογίζεται πιὰ τοὺς δανειστές· ὅλα τὰ βλέπει ἡλιοφωτισμένα· καὶ πίνει, νά !

Πρέπει νὰ πῶ πὼς αὐτὰ δὲν γίνουνταν συχνά. Ἔπειτα ἡ ἐποχὴ τοῦ ξ ε χ ω ρ ί σ μ α τ ο ς ἦταν σύντομη κι᾽ ἅμα περνοῦσε αὐτή, ὁ πατέρας, μὴ ἔχοντας αἰτία, δὲν ἔβγαινε πιὰ ἀπ᾽ τὸ σπίτι. Δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ πηγαίνη μονάχος του στὴν ταβέρνα, οὔτε νὰ χάνη ἀπὸ τεμπελιὰ τὸν καιρό του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἕνας καλὸς μελετητὴς τῆς Ἱστορίας, ὁ κ. Τάκης Λάππας, μᾶς ἔδωσε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνα νέον καὶ ἀξιόλογον βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ στερνὰ τοῦ Ρουμελιώτη σταυραητοῦ».

Ρουμελιώτης σταυραητὸς εἶναι ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος, αὐτὸς ποὺ ἔγραψε τὸ ἔπος τοῦ χανιοῦ τῆς Γραβιᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Γεμᾶτος ψυχικὸν σθένος, ἀλλὰ καὶ στρατηγικότητα, δὲν ἐδίστασε ν᾽ ἀντιμετωπίση πολυάριθμον ἐχθρικὴν φάλαγγα, διὰ νὰ καλυφθῆ μὲ δόξαν, νὰ ἐμπνεύση τὴν ἅμιλλαν καὶ νὰ παράσχη τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἦτο δυνατὴ ἡ νίκη. Αὐτὸ ὅμως, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἀγῶνος. Ἀκολούθως, εὑρέθη καὶ αὐτὸς εἰς ρῆξιν μὲ ἄλλους ἄνδρας τοῦ Ἀγῶνος καὶ μὲ τὴν κυβέρνησιν, διὰ νὰ ὑποστῆ εἰς τὸ τέλος τὸν φοβερὸν θάνατον ποὺ γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν. Ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν διεδόθη καὶ ἐπιστεύθη, ἐπεχείρησε νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὸν πύργον τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο ἁλυσσόδετος, καὶ κατακρημνισθεὶς ἐφονεύθη. Ἀκολούθως, ἐγνώσθη ὅτι ὁ σταυραητὸς τῆς Ρούμελης ἐδολοφονήθη καὶ τὸ πτῶμα του ἐρρίφθη ἀπὸ τὸν πύργον διὰ νὰ πιστευθῆ ὅτι ἐπεχείρησε νὰ δραπετεύση. Ποῖοι λόγοι ἤγαγον εἰς τὸ δραματικὸν τοῦτο τέλος τοῦ Ἀνδρούτσου δὲν πρόκειται νὰ ἐκτεθοῦν ἐδῶ, ἐφ᾽ ὅσον ἄλλωστε οὔτε καὶ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Λάππα ἐκτίθενται. Πρέπει μόνον νὰ σημειωθῆ ὅτι ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ἀγῶνος δὲν εἶναι πλέον πιστευτά, μέχρι σημείου ὥστε καὶ ἡ μνήμη τοῦ Ἀνδρούτσου ν᾽ ἀποκατασταθῆ καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἔπους του, εἰς τὸν χῶρον τοῦ χανιοῦ τῆς Γραβιᾶς, νὰ ὑπάρχη μνημεῖον διαιωνίζον τὸν ἡρωϊκόν του ἆθλον.

Ὁ κ. Λάππας εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ μᾶς ἐκθέτει τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀνδρούτσου, ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ συνελήφθη παρὰ τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἀνέδωσε τὴν τελευταίαν πνοήν. Σκοπὸς προφανὴς τοῦ συγγραφέως εἶναι νὰ διαλύση μυθεύματα καὶ πλάνας, νὰ κλονίση ἐπιχειρήματα καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν του γίνεται πολεμιστὴς καὶ ἐπιθετικός. Παρ᾽ ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ ἐπιχειρηματολογία του εἶναι σταθερά, εἶναι ἀκλόνητος ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, διότι ὁ κ. Λάππας δὲν βασίζεται μόνον εἰς ὅλας τὰς γνωστὰς πηγάς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔγγραφα πρώτην φορὰν ἐρχόμενα εἰς φῶς τῶν Γενικῶν Ἀρχείων τοῦ Κράτους.

Ὁ ἀναγνώστης τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Λάππα δὲν δύναται κλείων τὸν τόμον ποὺ ἐδιάβασε, νὰ διασκεδάση εὔκολα τὴν θλῖψιν ποὺ δοκιμάζει διὰ τὴν τραγῳδίαν τοῦ πύργου τῆς Ἀκροπόλεως καὶ νὰ μὴ σκεφθῆ ἄλλην μίαν φορὰν ποιὰν κατάραν ἀποτελεῖ διὰ τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν ἡ διχόνοια. Διότι αὐτὸ τὸ φοβερὸν ἐλάττωμα, αὐτὴν τὴν τρομερὰν πληγήν, τῆς ὁποίας ἐπωφελήθησαν ὅλοι οἱ δυνάσται τῆς Ἑλλάδος, πρέπει ν᾽ ἀναζητήσωμεν καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ σταυραητοῦ τῆς Ρούμελης.

* * *

Ἀξίζει τὸ βιβλίο τοῦ κ. Στέλιου Χιλιαδάκη «Βυζαντινὸ τρίπτυχο» νὰ γίνη κτῆμα τῶν πολλῶν. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς προχειρογραφίας καὶ τῶν μεγάλων φιλοδοξιῶν, ὁ κ. Χιλιαδάκης μᾶς δίνει ἕνα βιβλίο ποὺ εἶναι τὸ προϊὸν θετικῆς μελέτης καὶ ἐρεύνης. Τὸ τιτλοφορεῖ «Βυζαντινὸ τρίπτυχον», διότι πράγματι ἐκτείνεται εἰς τὴν μελέτην τριῶν θεμάτων, ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν βυζαντινὴν λογοτεχνίαν καὶ τὸ Βυζάντιον. Τὸ πρῶτον ἀφορᾷ τὸ βυζαντινὸν μυθιστόρημα, τὸ δεύτερον τὰ κάστρα τῆς ἀγάπης, ὅπως περιγράφονται εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὸ βυζαντινὸν μυθιστόρημα, λόγιον καὶ δημοτικὸν καὶ τὸ τρίτον τὰ βασιλόπουλα καὶ τὶς βασιλοποῦλες.

Ἴσως νὰ μὴ ἐχρειάζετο νὰ τὸ τονίσω ἰδιαιτέρως διότι εἶναι πολὺ γνωστόν, ὅτι ἐξακολουθοῦμεν ἀκόμη καὶ σήμερον νὰ ἔχωμεν ἄγνοιαν ἐπὶ πολλῶν ἐκδηλώσεων τῆς βυζαντινῆς λογοτεχνίας. Ὁ ἑλληνισμὸς ἄρχισε τὸν αἰῶνα τῆς ἐλευθερίας του μὲ ξενικὰς πνευματικὰς ἐπιδράσεις καὶ τὸ περίεργον εἶναι ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη ἐξακολουθοῦμεν νὰ γνωρίζωμεν καλύτερον τὴν ξένην φιλολογίαν καὶ λογοτεχνίαν, ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας τὴν βυζαντινήν, τὰ ἴχνη τῆς ὁποίας ξένοι μελετηταὶ ἀνευρίσκουν εἰς τὴν λογοτεχνίαν τοῦ ἔθνους των. Διὰ νὰ δικαιολογηθῆ ἴσως τὸ λεχθὲν ὑπὸ παλαιοτέρου Ἕλληνος λογίου ὅτι «ἡ Ἑλλὰς εἶναι πνευματικὴ ἀποικία τῆς Γαλλίας».

Διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Χιλιαδάκη, πρέπει νὰ τονίσω ὅτι ἔχομεν εἰς αὐτὸ τὴν ἀρτιωτέραν μελέτην διὰ τὸ βυζαντινὸν μυθιστόρημα. Καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀξίαν καὶ ἀπὸ μιᾶς ἄλλης πλευρᾶς. Τὸ βυζαντινὸν μυθιστόρημα καὶ εἰς τὰς δύο του μορφάς, τὴν λογίαν καὶ τὴν λαϊκήν, συνδέεται μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας τῶν μέσων χρόνων καὶ ἀποτελεῖ πηγὴν πρώτης γραμμῆς διὰ τὸν μελετητὴν ὅταν οὗτος ξεύρη ν᾽ ἀπορρίπτη τὸ στοιχεῖον τῆς φαντασίας καὶ νὰ κρατῆ μόνον τὸ στοιχεῖον τῆς ἀληθείας, ἀκόμη δὲ ὅταν ξεύρη νὰ ἐργασθῆ ἐπὶ τοῦ συγκριτικοῦ πεδίου.

Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ τονίσω πρὶν κλείσω τὸ πρόχειρον τοῦτο σημείωμα διὰ «Τὸ βυζαντινὸ τρίπτυχο» πόσον ἐπαγωγὸν καθίσταται τὸ βιβλίον τοῦ κ. Χιλιαδάκη ἀπὸ τὴν λογικὴν χρησιμοποίησιν τῆς γλώσσης.

Πολλοὶ ὀπαδοὶ τῆς λογίας γλώσσης πιστεύουν ὅτι ἡ ἀγραμματωσύνη εἶναι ἐκείνη ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς δημοτικιστὰς νὰ γράφουν τὴν γλῶσσαν ποὺ γράφουν διότι τάχα ἡ δημοτικὴ δὲν χρειάζεται γραμματική. Λησμονοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι δὲν ὑπάρχει ὄχι γλῶσσα, ἀλλὰ καὶ ἁπλῆ διάλεκτος χωρὶς τυπικὸν καὶ γραμματικήν· πολὺ δὲ περισσότερον ἡ δημοτική μας, ἡ ὁποία συνδέεται ἀμέσως μὲ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικήν. Ἀντιστρόφως καὶ οἱ δημοτικισταὶ πιστεύουν ὅτι ἡ καθαρεύουσα εἶναι γλῶσσα ἀπροσάρμοστος εἰς τὴν ζωήν. Δὲν ἔχουν ἄδικον. Καὶ οἱ μὲν ὅμως καὶ οἱ δὲ πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι καμμιὰ γλῶσσα δὲν εἶναι καλὴ ὅταν δὲν ὑπάρχη γλωσσικὸν αἰσθητήριον, ἢ μᾶλλον γλωσσικὴ αἰσθητική. Ὁ Ραγκαβῆς, μὲ αὐτὴν τὴν ψυχρὰν καὶ ἄψυχον γλῶσσαν, κατώρθωσε νὰ γράψη τὸν «Πλοῦν Διονύσου» ἐνῶ ὁ Πάλλης κατώρθωσε νὰ θυσιάση μίαν μνημειώδη ἐργασίαν ὡς ἡ μετάφρασις τῆς «Ἰλιάδος» εἰς τὸν βωμὸν τῆς γλωσσικῆς ἀκαμψίας.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Χιλιαδάκη, γραμμένον εἰς τὴν δημοτικήν, ἀποτελεῖ καὶ ἕνα ἐπιχείρημα ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ πιστεύουν εἰς τὴν αἰσθητικὴν τῆς γλώσσης.

Ἀγ...

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

Εφέτος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος γιόρτασε τὸ Μάη τὰ 80 χρόνια, ποὺ γεννήθηκε ὁ καθηγητὴς Κυρί. Πέθανε τὸ 1906 κι' ἔτσι δὲν εἶδε καὶ δὲν ἔζησε τὴ θριαμβικὴ νίκη τῆς ἀνακαλύψεώς του, τοῦ ραδίου, στὸ ἐπίπεδο τῆς ἐπιστήμης.

«Τὸ ἀκριβώτερο φάρμακο τοῦ κόσμου... Ἕνα γραμμάριο ραδίου κοστίζει 250 χιλιάδες στερλίνες... Οἱ ἀκτῖνες τοῦ θανάτου....» μὲ τέτοιες ἐντυπωσιακὲς ἐπιγραφὲς ἤτανε γεμάτες οἱ ἐφημερίδες τοῦ κόσμου, ὅταν ἔγινε γνωστὸ ὅτι ἡ ἀνακάλυψι τοῦ ραδίου ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Κυρὶ καὶ τὴ γυναῖκα του, ὄχι μόνο γιὰ τὴ φυσικὴ καὶ τὴ χημεία ἔχουν μεγάλη σπουδαιότητα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἰατρική. Φυσικὰ ὁ θρῦλος γιὰ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ ὕλη, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομα «ράδιον», στὴν ἀρχὴ ἤτανε ὑπερβολικός. Ὅμως σήμερα, ποὺ τὰ πράγματα ξεκαθάρισαν, ξέρουμε πὼς ἀκόμα ἡ ὕλη αὐτὴ εἶναι αἰνιγματώδης καὶ προβληματική.

Ἡ ἀνακάλυψι τοῦ ραδίου.

Ἡ ἀνακάλυψι τοῦ ραδίου προῆλθεν ἀπὸ τὴν παρατήρησι ὅτι ἡ δύναμι ἀκτινοβολίας τοῦ πισουρανίτου (μέταλλο στὸ ὁποῖο περιέχεται τὸ ράδιο) ἤτανε μεγαλύτερη ἀπὸ ὅ,τι ἔδιδε τὸ εἰς τὸ μέταλλον τοῦτο περιεχόμενο οὐράνιον. Ἀπὸ τὴν παρατήρησι αὐτὴ κατάλαβε τὸ ζεῦγος Κυρὶ ὅτι μέσα στὸν πισουρανίτη θὰ περιείχετο καὶ ἄλλο ἀκτινοβολοῦν στοιχεῖο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οὐράνιο. Κατόπιν μακρᾶς καὶ κοπιώδους ἐργασίας κατώρθωσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸν πισουρανίτην ἐλαχίστην ποσότητα ἑνὸς μέχρι τοῦδε ἀγνώστου στοιχείου, ποὺ στὴν ἀνακοίνωσί τους κατὰ τὴν 26ην Δεκεμβρίου 1898 ὠνόμαζαν «ράδιον».

Τὸ πολυτιμότερο στοιχεῖο.

Ἡ φανταστικὴ τιμὴ τοῦ ραδίου ἔγινεν αἰτία νὰ μεγαλώση τὸ μυστήριο, ποὺ περιβάλλει τὸ στοιχεῖο τοῦτο. Ἕνα γραμμάριο τῆς ἄσπρης αὐτῆς σκόνης κοστίζει 18.5 ἑκατομμύρια δραχμῶν, δηλαδὴ εἶναι 160 χιλιάδες φορὲς πιὸ ἀκριβὴ ἀπὸ τὸν χρυσόν. Ἔτσι ἡ ἀπόκτησι μισοῦ γραμμαρίου ἀντιπροσωπεύει μιὰ ὁλόκληρη περιουσία.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν ὑπερβολικὴ αὐτὴ τιμὴ τοῦ ραδίου πρέπει νὰ ξεύρουμε καὶ τὸν τρόπο τῆς παραγωγῆς του. Γιὰ ἕνα γραμμάριο ράδιο χρειάζονται μεγάλες ποσότητες πισουρανίτου. Ἡ σχέσι πρὶν ἤτανε 1: 300.000.000, δηλαδὴ γιὰ ἕνα γραμμάριο ραδίου χρειάζονταν 300.000 χιλιόγραμμα πισουρανίτου. Στερνὰ ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι πισουρανίτου στὸν Καναδᾶ καὶ στὸ Βελγικὸ Κόγκο ἔφθασεν ἡ ἀναλογία 1: 40.000.000, δηλαδὴ γιὰ ἕνα γραμμάριο χρειάζονταν 40.000 χιλιόγραμμα πισουρανίτου.

Γιὰ τὴν ἐξαγωγὴ τοῦ ραδίου χρειάζονται ἑκατοντάδες ἐργατῶν καὶ ἕνα μεγάλο ἐπιτελεῖο χημικῶν. Ἀκόμα χρειάζονται γιὰ ἕνα γραμμάριο ραδίου 50.000 χιλιόγραμμα χημικὲς οὐσίες, 100 τόννοι ἄνθρακος καὶ 1.000 τόννοι ἀποστειρωμένο νερό. Ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ χρειάζεται καὶ μηνῶν ἐργασία μὲ τὰ πιὸ λεπτὰ ἐργαλεῖα γιὰ νὰ μπορέση ἕνα γραμμάριο ραδίου νὰ δοθῆ στὸν κόσμο.

Εἶναι παράξενο νὰ τὸ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι χιλιάδες ἐργάτες ἐργάζονται κάπου στὰ ὀρυχεῖα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, χημικοὶ ἑκατοντάδες πολεμοῦν στὶς φάμπρικες, χιλιάδες τόννοι ὑλικὸ ξοδεύεται γιὰ νὰ παραγάγουν ἕνα-δυὸ γραμμάρια ἐμπόρευμα.

Παράξενο ἐργοστάσιο : Πολλὴ δουλειὰ καὶ λίγο «πρᾶμα»

Πρῶτα τὸ μετάλλευμα ἀλέθεται σὲ σκόνη, ποὺ βράζεται σὲ μεγάλα δοχεῖα μὲ θειϊκὰ ὀξέα. Ὅ,τι ἔμεινε μετὰ τὴν ἐξάτμισιν τοῦ θείου ἀνακατεύεται μὲ μαγειρικὸ ἁλάτι κι' ἔπειτα μὲ σόδα γιὰ νὰ ἐξουδετερωθῆ ὅ,τι οὐσία θειϊκὴ ἔχει μείνει. Ἡ ἐργασία αὐτὴ κλείνει μὲ τὴν ἐπεξεργασία δι' ἀλατικῶν ὀξέων. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει τὸ φιλτράρισμα καὶ πρεσσάρισμα. Σχηματίζονται κομμάτια ποὺ διαλύονται πάλι σὲ διάφορα ὀξέα, ξαναφιλτράρονται ἕως ὅτου προκύψουν θειϊκο-ὀξικὰ ἅλατα, ποὺ περιέχουν 150 φορὲς ράδιο ἀπὸ τὸν πισουρανίτη τὸν ἀρχικό.

Πῶς προφυλασσόμεθα ἀπ' τὶς ἐπιβλαβεῖς ἐπιδράσεις τοῦ Ραδίου.

Τὰ ἅλατα αὐτὰ ξαναπερνοῦν ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν ἴδια διαδικασία μεταβαλλόμενα σὲ ἀνθρακο-ὀξικὰ ἅλατα καὶ αὐτὰ σὲ χλωριοῦχα ἅλατα.

Ὡς τὸ στάδιο αὐτὸ εἶναι ἀκίνδυνη ἡ δουλειὰ σὲ ἕνα ἐργοστάσιο ραδίου. Οἱ ἐργάτες ἐργάζονται χωρὶς προφυλακτικὰ μέσα. Ἡ παραπέρα ὅμως ἐπεξεργασία ἀπαιτεῖ καμπῖνες ἀσφαλισμένες μὲ τοιχώματα ἀπὸ μολύβι, στὶς ὁποῖες ἐπεξεργάζονται τὰ ραδιοκρυστάλλια τῶν χλωριούχων ἁλάτων. Ἑξῆντα καμπῖνες πρέπει νὰ περάση κανεὶς μέσα σὲ ἀσφαλισμένες λεκάνες καὶ θωρακισμένους χημικούς.

Στὸ τέλος τὸ ράδιον χωρίζεται ἀπὸ τὸ βρώμιον, ποὺ εἶναι τὸ τελευταῖο στάδιο καὶ φυλάγεται σὲ μικρὰ «ραδιοκύτταρα» ἀπὸ πλατίνα, ποὺ δίνουν τὴν ραδιοενεργὸ δύναμι στὶς ἰατρικὲς συσκευές.

Ὁ «ἀκτινοβολῶν θάνατος»

Ἴσως νὰ ἔσκαζε κανεὶς στὰ γέλια, ὅταν ἔκανε μιὰ ἐπίσκεψι σ' ἕνα ἐργοστάσιο ραδίου. Ἐκεῖ θὰ ἔβλεπε ἕναν ἐργάτη σὰν μούμια στὰ μαῦρα ἀπὸ τὴν κεφαλὴ ὡς τὰ νύχια ντυμένον, μὲ γάντια φοδραρισμένα μὲ μολύβι, νὰ σπρώχνη ἕνα μικρὸ κάρρο, ποὺ ἔχει μέσα του ἕνα τόσο μικρὸ δοχεῖο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κρατήση κανεὶς στὴ φοῦχτα του. Θὰ ἔμενε ἔκπληκτος ὅταν ἔβλεπε ντουλάπια μὲ τοίχους ἀπὸ μολύβι 20 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου πάχους. Καὶ ἴσως νὰ τρόμαζε ὅταν ἔβλεπεν ἕναν χημικὸ προσεκτικὰ καὶ χωρὶς λέξι νὰ εἶναι προσηλωμένος πάνω σ' ἕνα μολυβένιο κύβο καὶ μέσα ἀπὸ μιὰ σχισμὴ νὰ βλέπη τί γίνεται πίσω ἀπὸ τὸν χοντρὸ αὐτὸν μολυβένιο τοῖχο ποὺ κάνουν δυὸ θωρακισμένα χέρια. Τότε ἴσως νὰ καταλάβη πόσο ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ ἀκτῖνες τοῦ ραδίου, ποὺ οἱ θεραπευτικές του ἰδιότητες μποροῦν πολὺ γλήγορα νὰ μεταβληθοῦν σὲ θανατηφόρο δηλητήριο, ὅταν δὲν προστατεύεται κανεὶς μὲ μολυβένιους θώρακας. Οἱ ἐργάτες καὶ οἱ χημικοὶ σήμερα ἐργάζονται στὰ ἐργοστάσια τοῦ ραδίου μόνον δύο μῆνες σὲ ἐπικίνδυνες θέσεις καὶ τοὺς δέκα μῆνες τοποθετοῦνται ἀλλοῦ, ποὺ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἔτσι μποροῦν καὶ ἀναλαμβάνουν. Ἡ ἀσθένεια ποὺ προσβάλλει τοὺς ἐργάτας τοῦ ραδίου λέγεται «ραδιοδερμίτις» καὶ σημειώνει μιὰ ἄρρωστη μεταβολὴ τοῦ αἵματος, ποὺ ἐξωτερικεύεται μὲ μιὰ τεραστία αὔξησι τῶν λευκῶν αἱμοσφαιρίων.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι μερικοὶ ἐπιστήμονες κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια ἔπαθαν ἀκρωτηριασμοὺς καὶ γεμᾶτον βάσανα θάνατον μὲ τὴν ἐπιμονή τους νὰ πλησιάσουν περισσότερο πρὸς τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ στοιχείου.

Μάλιστα καὶ σήμερα σὲ διάφορα νοσοκομεῖα καὶ ἱδρύματα δὲν εἶναι τελείως δυνατὸν νὰ ἀποφύγουν δυστυχήματα οἱ θεράποντες ἰατροὶ καὶ οἱ νοσοκόμες. Δικαίως λοιπὸν ὠνόμασαν τὸ ράδιο «ἀκτινοβολοῦντα θάνατον».

Φυσικά, ἀφοῦ τὸ φάρμακο αὐτὸ εἶναι τόσο πολύτιμο, κάθε χώρα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη καὶ μεγάλες ποσότητες. Ἡ Γερμανία ὁλόκληρη ἔχει μόλις 20 γραμμάρια καὶ εἶναι ἡ χώρα ποὺ κατέχει τὴν περισσοτέραν ποσότητα. Τώρα μὲ τὴν προσάρτησι τῆς περιφερείας τῶν Σουδιτῶν κατέχει καὶ τὴν περίφημον κοιλάδα Γιοχακίμ, ποὺ εἶναι ἡ κοιλὰς τοῦ ραδίου στὴν Εὐρώπη.

Ἡ ραδιοθεραπεία.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ἀνεγνώρισεν ἡ ἐπιστήμη καὶ τὴ λεγομένη διὰ ραδίου ἀσθενῆ θεραπεία, ποὺ ἐργάζεται μὲ πολὺ ἐλάχιστες ποσότητες ἀκτίνων σὲ δυναμωτικὰ ποτά, σὲ κρέμες τοῦ προσώπου, σὲ κομπρέσσες. Ἐδῶ ἀποκλείεται φυσικὰ κάθε κίνδυνος.

Ἡ ραδιοενεργὸς ἱκανότης διαφόρων θεραπευτικῶν πηγῶν στηρίζεται πάνω σ' ἕνα εἶδος ραδιοαερίου, ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ ράδιο. Αὐτὸ τὸ πολύτιμο ἀέριο ὀνομάζεται ράδον. Τὸ ἀέριο αὐτὸ ἔχει τὴν ἴδια θεραπευτικὴ ἰδιότητα, ὅπως καὶ τὸ ἴδιο τὸ ράδιο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἡ δύναμίς του αὐτὴ ἐξαλείφεται γρήγορα, ἐνῷ τοῦ ραδίου ἡ δύναμις βαστᾷ 1.600 χρόνια.

Σ. Καρ.

Μία ὁμὰς τῆς Τετραρχίας Φαλαγγιτῶν τῆς Ε. Ο.Ν. Σταυρουπόλεως

Τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. Γραμμενίτσης Ἄρτης

1) Αξιωματοῦχοι τῆς 166ης Φάλαγγος τῆς Ε. Ο.
καὶ Σκαπάνισσαι τῆς 181ης Φάλαγγος ἀκροώμε
καὶ Στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ Ρεθύμνου κατὰ τὸν ἑορ
παρέλασιν τῆς Ε. Ο.Ν. 4) Ὁ Γεν. Διοικητὴς Ἠ
Ε. Ο. Ν. Ἄρτης — Κερκύρας — Πρεβέζης — Θεσ
μὲ τοὺς Φαλαγγίτας μετὰ τὴν ἑορτὴν εἰς θέσιν
λαγγος Θηλέων Ξάνθης παρελαῦνον κατὰ τὴν
Φαλαγγίτισσαι Μυτιλήνης. 8) Φαλαγγῖται τῆς Ε
των. 9) Αἱ Ἀθλητικαὶ Ὁμάδες Ἀρρένων καὶ
σεως Ἰωαννίνων. 10) Ἡ Νικήτρια Ὁμὰς Ἀρρ
Ἀγῶνας Περιφερειακῶ

.Ν. τοῦ Ἄργους Ὀρεστικοῦ. 2) Φαλαγγίτισσαι
ναι ὁμιλίαν τῆς Διοικητρίας των. 3) Πολιτικαὶ
τασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, παρακολουθοῦσαι
Ἠπείρου κηρύσσων τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων τῆς
σπρωτίας — Ἰωαννίνων. 5) Ὁ Νομάρχης Ἠλείας
Πούσι. 6) Τμῆμα Φαλαγγιτισσῶν τῆς 240ης Φά-
ἐπέτειον τῆς 4ης Αὐγούστου. 7) Φαλαγγῖται καὶ
.Ο.Ν. Παραλίου Ἄστρους μετὰ τοῦ Διοικητοῦ
Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοική-
ένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων εἰς τοὺς
ν Διοικήσεων Ἠπείρου.

Φαλαγγῖται τοῦ Ἐργοστασίου Ὑφαντουργίας Λαναρᾶ 2ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν

Φαλαγγίτισσαι 2ου Ὑποτομέως Ἀθηνῶν τοῦ Ἐργοστασίου Ὑφαντουργίας Λαναρᾶ

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Πῶς μπολιάζονται κι' ἐξευγενίζονται τὰ δέντρα.

Ὅπου ὑπάρχουν ἄγρια δέντρα σημαίνει ὅτι ἡ γεωργία στὸ μέρος αὐτὸ εἶναι καθυστερημένη.

Τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου διὰ τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας ἔδωκεν ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀγρίων ὀπωροφόρων δένδρων καὶ μαζὶ μὲ τὴν γενικὴν ὤθησιν τῆς προόδου τῆς Ἑλληνικῆς γεωργίας κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἔχομεν σπουδαιότατα ἀποτελέσματα ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου.

Ἡ «Νεολαία» λοιπὸν σᾶς προσφέρει σήμερα αὐτὴ τὴ σελίδα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς διδάξη τοὺς τρόπους τοῦ ἐξευγενισμοῦ ἑνὸς ἀγρίου ὀπωροφόρου δένδρου.

Ὁ ἐξευγενισμὸς τῶν δένδρων γίνεται γιὰ δυὸ λόγους:

Ἢ γιὰ νὰ καλλιτερεύσωμε τὴν καρποφορία ἑνὸς ἥμερου δένδρου καὶ νὰ πάρωμε ἀπὸ αὐτὸ περισσότερους καὶ χονδρότερους καρποὺς ἢ γιὰ νὰ ἀλλάξωμε αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ ἀγρίου δένδρου (μιὰ ἀγριοαχλαδιὰ νὰ τὴν κάνωμε π. χ. νὰ μᾶς δώση ἀχλάδι ἥμερο).

Στὴν πρώτη περίπτωσι ἡ ἐργασία τοῦ ἐξευγενισμοῦ λέγεται ἐνοφθαλμισμὸς (μπόλιασμα), διότι παίρνουμε ἕνα μάτι (κόμπο) ἀπὸ δένδρο ἐξευγενισμένο καὶ τὸ ἐνοφθαλμίζομε στὸν κορμὸ τοῦ ἐξευγενιζομένου δένδρου (ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ὅμως τῆς αὐτῆς οἰκογενείας).

Στὴ δευτέρα περίπτωσι ἡ ἐργασία λέγεται ἐγκεντρισμὸς διότι φυτεύουμε μέσα στὸν κορμὸ τοῦ ἀγρίου δένδρου ὁλόκληρο κεντράδι (κλαδίσκο δηλαδὴ ἐξευγενισμένου δένδρου).

Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ ξέρωμε λοιπὸν εἶναι τὸ πότε καὶ πῶς γίνεται ἡ δουλειὰ αὐτὴ τοῦ ἐνοφθαλμισμοῦ ἢ τοῦ ἐγκεντρισμοῦ καὶ σὲ τί δένδρο πρέπει νὰ μπολιάσωμε τὸ τάδε ἐξευγενισμένο μάτι ἢ κεντράδι.

Ἡ διαφορὰ ἐνοφθαλμισμοῦ καὶ ἐγκεντρισμοῦ ἔγκειται στὸ ὅτι μὲ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν ἡ φύσις τοῦ δένδρου διχάζεται ἐπὶ ἕνα διάστημα. Θὰ μᾶς δώση δηλαδὴ τὸ δένδρο δύο ποικιλιῶν φροῦτα ἢ καὶ δύο διαφορετικὰ φροῦτα (βύσσινα καὶ κεράσια π. χ. μαζὶ) ἐπὶ ἕνα διάστημα.

Μὲ τὸν ἐγκεντρισμὸν ὅμως, ποὺ γι' αὐτὸ ἐφαρμόζεται στὰ ἄγρια δένδρα, ἀλλάζει αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ δένδρου ποὺ μεταμορφώνεται ριζικῶς στὴν ποικιλία ποὺ θέλουμε.

Ὁ ἐγκεντρισμὸς

Μὲ τὸν ἐγκεντρισμό, ὅπως εἴπαμε, μπολιάζουμε κεντράδι (κλαδίσκο δηλαδὴ ὁλόκληρο ,μὲ πολλὰ μάτια), τὸν κάνουμε δὲ κυρίως σὲ ἄγρια δένδρα

Γίνεται κατὰ τὸ τέλος τοῦ χειμῶνα καὶ μάλιστα τὸν Μάρτιο—Ἀπρίλιο καὶ τὸν Αὔγουστο—Σεπτέμβριο.

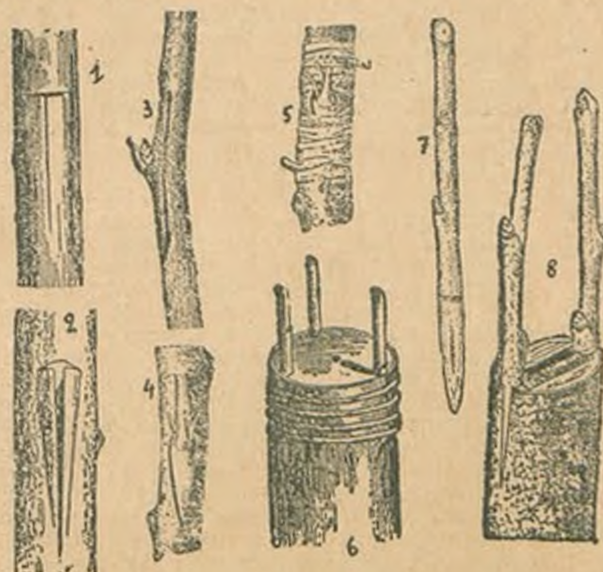
Γιὰ τὸν ἐγκεντρισμὸ τοῦ Ἀπριλίου βρίσκουμε ἀπ' τὸ Γενάρη τὰ κεντράδια καὶ τὰ φυλάγουμε μέσα σὲ ὑγρὴ ἄμμο χωρὶς τὸ φόβο νὰ χαλάσουν γιατὶ τότε δὲν κυκλοφοροῦν οἱ χυμοὶ στὰ δένδρα.

Γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Αὐγούστου ὅμως τὸ κεντράδι πρέπει νἆναι φρέσκο. Μὲ τὴν πρώτη λοιπὸν εὐκαιρία ἐφαρμόζουμε τὸν ἐγκεντρισμὸ κατὰ δύο τρόπους:

1) Ἐγκεντρισμὸς στεφανίτης.

Γίνεται σὲ δένδρα μικρὰ καὶ νέα ποὺ ὁ κορμός των ἔχει διάμετρο 15—25 ἑκ. καὶ ποὺ ἔχουν χονδρὴ φλούδα.

Κόβουμε τὸ δένδρο σὲ ὕψος 1—2 μέτρων μὲ πριόνι κοφτερὸ καὶ χώνουμε μεταξὺ τῆς φλούδας του καὶ τοῦ ξύλου του 1, 2 ἢ 3 κεντράδια (εἰκὼν 6) καταλλήλως ἐργασμένα σὰν πενάκια (εἰκὼν 7) μὲ τὸ ξύσιμο πρὸς τὸ ξύλο τοῦ δένδρου. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ δουλειά. Μόνο ποὺ τὸ ὅλον τραῦμα πρέπει νὰ σκεπασθῆ μὲ εἰδικὴ ἀλοιφὴ ποὺ γίνεται μὲ λῖπος, καθαρὸ κερὶ καὶ λίγη πίσσα λυωμένα ὅλα μαζὶ

Διάφορα εἴδη ἐγκεντρισμοῦ.

στὴ φωτιὰ ἢ μὲ ρετσίνι καὶ λάδι.

Ἀκόμη πρέπει νὰ δεθῆ τριγύρω τὸ δένδρο στὸ σημεῖο τοῦ ἐγκεντρισμοῦ (εἰκὼν 6).

2) Ἐγκεντρισμὸς μεσχισμή.

Γίνεται σὲ γέρικα δένδρα ἢ ἀπεξηραμμένα καὶ ξυλώδη ποὺ δὲν ἔχουν φλοιό.

Τὰ δένδρα αὐτὰ δὲν τὰ κόβουμε. Τὰ κλαδεύουμε μόνο καὶ τὰ ἐγκεντρίζουμε σὲ ἕνα ἢ δυὸ μέρη συγχρόνως στοὺς πιὸ δροσεροὺς των κλάδους. Κόβουμε τὸ κλαδὶ μὲ πριόνι καὶ τὸ χαράζουμε λοξὰ σὲ σχῆμα ἀντίστοιχον μιᾶς σφήνας καὶ ἐκεῖ μέσα τοποθετοῦμε δυὸ κεντράδια ποὺ τὰ ἔχουμε πελεκήσει σὰν σφῆνες (εἰκὼν 8).

Τὴν ὅλη πληγὴ τὴν σκεπάζουμε καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἀλοιφή.

Στὸ ἑξῆς μετὰ τὸ μπόλιασμα πρέπει νὰ παρακολουθήσωμε τὸ δένδρο καὶ νὰ κόβουμε κάθε κλαδὶ ποὺ ξεπετάει τὸ ἄγριο δένδρο κάτω ἀπὸ τὸ μπόλι γιὰ νὰ μὴν ἀγριέψη καὶ πάλι μέχρις ὅτου φουντώση γιὰ καλὰ τὸ κεντράδι.

Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ δουλειὰ τοῦ ἐξευγενισμοῦ ἑνὸς δένδρου, πολὺ πιὸ ἁπλῆ στὴν πρᾶξι ἀπὸ τὴ θεωρία. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συμβουλευθῆτε μόνον κάποιον ποὺ νὰ ξέρη γιὰ νὰ σᾶς πῆ μὲ τί κεντράδι θὰ μπολιάσετε τὸ τάδε ἢ τὸ δεῖνα δένδρο. Ἂν καὶ τὸ πιὸ καλὸ εἶναι νὰ μπολιάζεται κάθε ἄγριο δένδρο στὴν ἥμερή του ποικιλία (ἀγριοαχλαδιὰ π. χ. σὲ ἀχλαδιὰ κλπ.).

Ὁ ἐνοφθαλμισμὸς

Μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τὴν ἄνοιξι ὥς τὸν Σεπτέμβριο καὶ γίνεται ἔτσι:

Μὲ ἕνα μαχαιράκι χαράζουμε πάνω στὸν φλοιὸ ὥς τὸ βάθος ποὺ ἀρχίζει τὸ ξύλο στὸ ἐξευγενιζόμενο δένδρο ἕνα κεφαλαῖο Τ (εἰκὼν 1) καὶ ἀνασηκώνουμε τὸ φλοιὸ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ (εἰκὼν 2). Κατόπιν καὶ γρήγορα ἀποσποῦμε μὲ τὸ μαχαιράκι ἕνα μάτι ἀπὸ δένδρο τῆς ποικιλίας ποὺ ἐπιθυμοῦμε. Τὸ μάτι (κόμπος) (εἰκὼν 3) βρίσκεται στὴ ρίζα τῶν φύλλων. Ἐμεῖς κόπτουμε τὸ φύλλο ἀπὸ τὸν μίσχο του καὶ ἔτσι, ἀφοῦ χαράξουμε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ φλοιό, καταφέρνουμε νὰ ξεκολλήσωμε τὸ μάτι μὲ τὴ φλούδα καὶ λίγο ξύλο μαζὶ στὸ μέγεθος τοῦ Τ ποὺ χαράξαμε στὸ δένδρο ποὺ θὰ ἐξευγενισθῆ.

Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πάρωμε τὸ μάτι ποὺ ξεκολλήσαμε καὶ νὰ τὸ τοποθετήσωμε μέσα στὸ Τ (εἰκὼν 4) σφιχτὰ γιὰ νὰ ἐφάπτεται στὸ ξύλο τοῦ δένδρου καὶ νὰ τὸ δέσωμε πάνω καὶ κάτω μ' ἕνα νῆμα μάλλινο ἢ χόρτινο γιὰ νὰ μὴν ἀνοίξη (εἰκὼν 5). Μετὰ δέκα ἡμέρες τὸ μπόλι θὰ δείξη ἂν ἔπιασε ἢ ὄχι, ὁπότε ἐπαναλαμβάνουμε τὸν ἐμβολιασμό...

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ἡ γνώμη μου εἶναι,—ἂς τὸ ποῦμε σὲ παρένθεσι,— ὅτι καλύτερο θὰ εἶναι νὰ διευθυνόμαστε ἴσια πρὸς τὰ νοτιοανατολικά, ὅταν θέλουμε νὰ φθάσουμε στὸν κῶνο «Ζὰν-Ζερμάττ».

—Ἀλήθεια, διέκοψε 'δῶ ὁ κ. Ζερμάττ, τοῦ δώσατε τὄνομά μου.... Τὸ μάθαμε ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου.

—Δὲν ἦταν φυσικό, φίλε μου, ἐπρόσθεσε ὁ κ. Οὐόλστων, νὰ δοθῇ στὸ ψηλότερο μέρος τῆς Νέας Ἑλβετίας τὸ ὄνομα τοῦ οἰκογενειάρχη;

—Ἔστω λοιπὸν κῶνος Ζὰν-Ζερμάττ! εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, εὐχαριστῶντας τὸν κ. Οὐόλστων. Μ' ἂς ἐξακολουθήσῃ τὴν ἱστορία του, νὰ μάθουμε γιὰ τοὺς ἀγρίους...

—Δὲν εἶναι πολὺ μακριά, ἐβεβαίωσε ὁ Τζάκ, ἀλλάζοντας θέσι στὸ τραπέζι.

—Δὲν εἶναι πολὺ μακριά;! φώναξε ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Ἡ ἱστορία μου, ἐννοῶ, μητέρα, ἡ ἱστορία μου, γιατὶ οἱ ἄγριοι, δόξα τῷ Θεῷ, ἀπέχουν ἀκόμα ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ δέκα ὁλόκληρες λεῦγες.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἦταν ὁπωσδήποτε καθησυχαστικὴ κι' ὁ Τζάκ μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴ διήγησί του.

«Βρισκόμουν τότε σ' ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο πλάτωμα τοῦ δάσους κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ σταματήσω, ὅταν οἱ ἐλέφαντες σταμάτησαν κι' αὐτοί. Ἀμέσως ἔπιασα τὸν Φάλμπ, ποὺ ἤθελε νὰ ὁρμήσῃ ἀπάνω τους.

»Ὥστε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς λόχμης ἦταν ἡ κατοικία τῶν ἐλεφάντων. Κι' ἴσα-ἴσα ἕνα ποταμάκι ἔτρεχε 'κεῖ, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Οἱ δικοί μου,—τοὺς λέω καὶ δικούς μου, —ἄρχισαν νὰ πίνουν τρομπάροντας τὸ νερὸ μὲ τὶς προβοσκίδες τους.

»Τί τὰ θέλετε! Ὅταν τοὺς εἶδα ἀκίνητους κι' ἀνύποπτους, τὰ ἔνστικτά μου ξύπνησαν πάλι... Μοῦ ἦλθε ἡ ἀκατακίνητη ἐπιθυμία ν' ἀπομονώσω τὸ μικρό, σκοτώνοντας τοὺς δυὸ ἄλλους, ἔστω κι' ἂν θὰ χρειαζόταν νὰ ρίξω καὶ τὸ τελευταῖο μου φυσέκι... Μπορεῖ ἄλλωστε νὰ ἔφθαναν μόνο δυὸ σφαῖρες, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἔβρισκαν στὸ κατάλληλο μέρος· γιατὶ καὶ ποιὸς κυνηγὸς δὲν ἔχει πεποίθησι στὴν ἐπιτυχία του; Μὴ μὲ ρωτᾶτε μὲ τί τρόπο θὰ ἔπιανα τὸ παιδί, ἀφοῦ σκότωνα τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα, ἢ πῶς θὰ κατάφερνα νὰ τὸ κουβαλήσω στὸ Φελσενχάϊμ, γιατὶ αὐτὰ δὲν τὰ σκέφθηκα οὔτ' ἐγώ. Σήκωσα τὸ ὅπλο μου, ποὺ ἦταν γεμισμένο μὲ σφαῖρες, σημάδεψα κι' ἔρριξα δυὸ φορές. Οἱ ἐλέφαντες, κι' ἂν ἐπληγώθηκαν, θἆταν πολὺ ἐλαφρά, γιατὶ ἀρκέσθηκαν νὰ κουνήσουν τ' αὐτιά τους καὶ νὰ ρίξουν στὸ στόμα τους τὴν τελευταία γουλιὰ τοῦ νεροῦ.

»Κι' οὔτε γύρισαν κἂν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ ποιὸ μέρος τοὺς ἦρθαν οἱ τουφεκιές, οὔτε ἀνησύχησαν καθόλου ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ Φάλμπ. Πρὶν προφθάσω νὰ ξαναγεμίσω πῆραν πάλι δρόμο, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ τόσο γρήγορα, μὲ τὸν καλπασμὸ σχεδὸν τοῦ ἀλόγου, ὥστε θἆταν ἀδύνατο νὰ τοὺς κυνηγήσω.

»Γιὰ ἕνα λεπτό, αὐτοὶ οἱ ὄγκοι φαινόνταν ἀνάμεσα στὰ δένδρα, πάνω ἀπὸ τοὺς θάμνους, μὲ τὶς προβοσκίδες σηκωμένες, συντρίβοντας τὰ χαμόκλαδα κι' ἔπειτα χάθηκαν.

»Ἐπρόκειτο τώρα νὰ γυρίσω πίσω καὶ πρῶτα-πρῶτα ν' ἀποφασίσω ποιὰ διεύθυνσι ἔπρεπε νὰ πάρω. Ὁ ἥλιος ἔγερνε γρήγορα καὶ τὸ σκοτάδι δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ σκεπάσῃ τὸ δάσος. Ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσω κατὰ τὴ δύσι, αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο· ἀλλ' ἂν ἦταν καλύτερα νὰ κάμω δεξιὰ ἢ ἀριστερά, αὐτὸ δὲν μοῦ τὄδειχνε τίποτα... Δὲν εἶχα οὔτε τὴν πυξίδα τοῦ Ἐρνέστου, οὔτε τὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει αὐτὸς νὰ προσανατολίζεται.... σὰ γνήσιος Κινέζος. Βρέθηκα λοιπὸν σὲ μεγάλη ἀμηχανία...

»Τέλος σκέφθηκα, πὼς δὲν θὰ μοῦ ἦταν ἴσως ἀδύνατο νὰ ξαναβρῶ μερικὰ δικά μου ἴχνη ἢ τῶν ἐλεφάντων, γιὰ νὰ ὁδηγηθῶ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ θἄκανε δύσκολη τὴν ἀναγνώρισι, ἦταν ἡ σκοτεινιὰ ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὸ δάσος. Ἔπειτα πολυάριθμες πατημασιὲς διασταυρωνόταν σὲ κάθε μέρος. Ἀφίνω δὰ ὅτι ἄκουγα ἀπὸ μακριὰ μερικὰ ἠχηρὰ γρυλλίσματα, ποὺ βέβαια θἆταν ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ὅπου τὸ κοπάδι τῶν ἐλεφάντων μαζευόταν κάθε βράδυ.

»Κατάλαβα πὼς δὲν θὰ κατάφερνα νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου, ἂν δὲν ξημέρωνε· κι' ὁ Φάλμπ ἀκόμα, μ' ὅλο του τὸ ἔνστικτο, δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν.

»Μιὰ ὥρα τριγύριζα ἔτσι, στὴν τύχη, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν ἐπλησίαζα τὴν ἀκτὴ ἢ ἂν ἀπομακρυνόμουν... Ὤ, μητέρα! πίστεψε πὼς μετανοοῦσα πικρὰ γιὰ τὴν ἀσυλλογισιά μου καί, μὲ μεγάλη μου λύπη, συλλογιζόμουν πὼς ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος, μὴ ἀποφασίζοντας νὰ μ' ἐγκαταλείψουν, θὰ ἔψαχναν τοῦ κάκου νὰ μὲ βροῦν!... Ἐξ αἰτίας μου θ' ἀργοῦσαν νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ, καὶ τί θὰ λέγατε σεῖς γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία;... Πόση ἀνησυχία θὰ δοκιμάζατε, ποὺ δὲ θὰ μᾶς βλέπατε νὰ γυρίζουμε στὴν προθεσμία, ποὺ σᾶς εἶχε ὁρίσει μὲ τὸ γράμμα του ὁ Ἐρνέστος;... Τέλος, θὰ εἶχαν νὰ κάμουν κι' ἄλλους κόπους ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ ἀδελφός μου, κι' ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας μου...

Ὁ νέος θέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία....

—Ναί, ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ· κι' ἂν δὲν συλλογιζόσουν τὸν ἑαυτό σου, ὅταν τοὺς ἄφινες, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῇς αὐτοὺς κι' ἐμᾶς...

—Συμφωνῶ, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Ζερμάττ, ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλῶντας τὸ γυιό της, ἔκανε ἕνα μεγάλο λάθος, ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ καὶ τὴ ζωή... Μά, ἀφοῦ εἶν' ἐδῶ, ἂς τὸν συχωρέσουμε.

Ὁ Τζάκ ἐξακολούθησε:

«Ἔρχομαι τώρα στὸ μέρος τῆς ἱστορίας, ὅπου τὰ πράγματα χειροτερεύουν.

»Ὣς τότε βέβαια δὲν εἶχα διατρέξει κανένα σοβαρὸ κίνδυνο.... Μὲ τὸ τουφέκι μου, εἶχα ἐξασφαλισμένη τὴν τροφή μου, ἔστω κι' ἂν ἔκανα μιὰ ἑβδομάδα νὰ γυρίσω στὸ Φελσενχάϊμ....

»Κι' ἀκολουθῶντας τὴν ἀκτή, ἀργὰ ἢ γρήγορα, πάντα θὰ γύριζα.... Ὅσο γιὰ τὰ ἄγρια ζῶα, ποὺ θἆταν ἄφθονα στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ νησιοῦ, λογάριαζα πώς, ἂν μοῦ γινόταν καμμιὰ ἐπίθεσι, θὰ τἄβγαζα πέρα καὶ μὲ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα ἀκόμα, ὅπως ἔγινε καὶ τόσες ἄλλες φορές...

»Ὄχι! τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχωροῦσε ἦταν νὰ συλλογιέμαι πὼς ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος ζητοῦσαν ἄδικα τὰ ἴχνη μου.

»Λογάριαζα πὼς θἆχαν πάρει τὴν ἀνατολικὴ ἐκείνη μεριὰ τοῦ δάσους, ποὺ ἦταν λιγώτερο πυκνή... Ἀλλὰ τότε μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἶχα σταματήσει.

»Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ νυχτώσῃ. Τότε σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερο θἆταν νὰ μείνω στὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ ν' ἀνάψω μιὰ φωτιά· πρῶτο γιατὶ ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος μποροῦσε νὰ τὴν ἔβλεπαν, κι' ἔπειτα γιατὶ ἡ λάμψι της θ' ἀπομάκρυνε τὰ θηρία, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους ἀντηχοῦσαν στὴν περιοχή...

»Πρωτύτερα ὅμως, γυρίζοντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐφώναξα πολλὲς φορές...

»Καμμιὰ ἀπάντησις.

»Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ρίξω μερικὲς τουφεκιές, καὶ τὸ ἔκαμα.

»Καμμιὰ τουφεκιὰ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

»Ὁπωσδήποτε, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα, δεξιά, σὰν ἕνα σύρσιμο μέσα στοὺς θάμνους....

»Ἀκροάσθητα κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ φωνάξω... Σκέφθηκα ὅμως ἀμέσως πὼς οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων οὔτε ὁ ἀδελφός μου μποροῦσε νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος... Θὰ μοῦ φώναζαν καὶ θἄμαστε κιόλα ἀγκαλιασμένοι.

»Ὥστε θὰ ἦταν τίποτα ζῶα ποὺ ἐπλησίαζαν ἀπὸ κεῖ, κανένα σαρκοβόρο, ἴσως κανένα φίδι...

»Δὲν επρόφθασα νὰ πάρω θέσι ἀ-

μυντική... Τέσσερα πελώρια σώματα ξεπρόβαλαν στή σκοτεινιά, τέσσαρες άνθρωποι, κι' όχι πίθηκοι όπως ένόμισα στήν άρχή. "Ωρμησαν άπάνω μου, φωνάζοντας σέ μιά γλώσσα πού δέν τήν καταλάβαινα, καί τότε βεβαιώθηκα πώς είχα νά κάνω μέ άγρίους.

»"Αγριοι στό νησί μας!...

»Στή στιγμή άναποδογυρίσθηκα κι' αίσθάνθηκα δυό γόνατα στό στήθός μου.... Κατόπιν μοῦ έδεσαν τά χέρια, μέ σήκωσαν, μ' έπιασαν άπό τούς ώμους, μ' έσπρωξαν μπροστά καί μ' άνάγκασαν νά περπατῶ μαζί τους μέ γρήγορο βῆμα.

»"Ενας άπ' αύτούς άρπαξε τό τουφέκι μου κι' ένας άλλος τόν κυνηγετικό μου σάκκο... Φαινόταν πώς δέν ἤθελαν τή ζωή μου, γιά τήν ὥρα τοὐλάχιστο...

»"Ολη τή νύχτα περπατήσαμε έτσι... 'Αλλά κατά ποιά διεύθυνσι, δέν κατώρθωνα νά καταλάβω.... Τό μόνο πού παρατηροῦσα ἦταν πώς ἡ λόχμη φωτιζόταν όλοένα περισσότερο. Τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ έφθανε ὡς τό έδαφος κι' ἦταν φανερό πώς πλησιάζαμε στήν άκτή....

»"Ω! δέν συλλογιζόμουν καθόλου τόν έαυτό μου, άγαπητοί μου!... Συλλογιζόμουν έσάς, τούς κινδύνους πού παρουσιαζόνταν μέ τόν έρχομό τῶν ίθαγενῶν αύτῶν στό νησί μας!.. "Εφθανε νά πάρουν τήν άκρογιαλιά ὡς τόν ποταμό Μόντροζ καί νά τόν περάσουν, γιά νά φθάσουν στό 'Ανατολικό 'Ακρωτῆρι καί νά κατεβοῦν στό Φελσενχάϊμ. Κι' άν έφθαναν πρίν νά γυρίση ὁ «Ξιφίας», δέν θάσαστε βέβαια σε θέσι νά τούς άποκρούσετε!...».

—Μά δέν είπες, Τζάκ, ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ, πώς οί άγριοι αύτοί είναι πολύ μακριά άπό τή Γῆ τῆς 'Επαγγελίας;

—Πραγματικῶς, πατέρα, έξη ὡς έπτά λεῦγες άπό τό Μόντροζ, άρα καμμιά δεκαριά άπό 'δῶ...

—Λοιπόν, σέ δεκαπέντε μέρες τό πολύ, ὁ «Ξιφίας» θά βρίσκεται στόν "Ορμο τῆς Σωτηρίας, άποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, καί δέν θάχουμε κανένα φόβο! 'Εξακολούθησε τή διήγησί σου...

Κι' ὁ Τζάκ έξακολούθησε:

«Μόνο τό πρωΐ, ΰστερ' άπό πολύ δρόμο, χωρίς νά σταθοῦμε στιγμή, φτάσαμε στούς βράχους τῆς άκρογιαλιᾶς.

»'Εκεῖ βρήκαμε μαζεμένους καμμιά έκατοστή άπ' αύτούς τούς μασκαράδες, μαύρους σάν τόν έβενο, μισόγυμνους, χωμένους στίς σπηλιές τῶν βράχων. Ἦταν ψαράδες, — ὑποθέτω, τοὐλάχιστο,—πού ὁ άνατολικός άνεμος τούς έσπρωξε στό νησί μας καί πού έβγαλαν τίς πιρόγες τους στήν άμμουδιά...

»Μόλις μέ είδαν, έτρεξαν όλοι σέ μένα... Μέ κοίταζαν μέ τόση έκπληξι καί περιέργεια, σά νἆταν ἡ πρώτη φορά πού έβλεπαν άνθρωπο λευκό. Δέν είναι καθόλου παράξενο, άφοῦ τά εὐρωπαϊκά πλοῖα δέν περνοῦν άπ' αύτά τά μέρη τοῦ 'Ινδικοῦ 'Ωκεανοῦ.

»Τέλος πάντων, άφοῦ μέ παρατήρησαν άπό πολύ κοντά, ξαναπῆραν τή φυσική τους άπάθεια κι' άδιαφορία...

('Ακολουθεῖ)

Γιατί δέν ὑπάρχει στομαχικός πυρετός

Β'.

"Οταν πρό καιροῦ σέ μιά άπό τίς ραδιοφωνικές μου διαλέξεις στό σταθμό 'Αθηνῶν μιλοῦσα γιά τή σπουδαιότητα τῆς τροφῆς στά παιδιά καί συνεβούλευα νά τρῶνε πολύ καί νά μή φοβῶνται τό γαστρικό πυρετό γιατί δέν ὑπάρχει τέτοιος πυρετός, ὑπεσχέθην πώς όταν μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία θά έπανέλθω έπί τοῦ θέματος καί θά έξηγήσω έκτενῶς τούς λόγους. Σήμερα λοιπόν διά τῆς άγαπητῆς «Νεολαίας» τηρῶ τήν ὑπόσχεσίν μου έκείνην.

Δέν ὑπάρχει λοιπόν γαστρικός πυρετός διά παιδιά διότι τό στομάχι των έχει συνηθίσει άπό τή συνεχῆ άκαταστασία στήν τροφή των νά δέχεται τά πάντα χωρίς νά άντιδρᾶ ποτέ διά πυρετοῦ. "Η ψέματα ; Τώρα τρῶνε γλυκό καί σέ λίγο τρῶνε μιά κομμάτα ψωμί μέ μέλι καί ΰστερα τρῶνε τό φαγητό τους καί σέ μιά ὥρα μπορεῖς νά τά ἰδῆς νά τρῶνε πάλι. 'Εννοῶ βέβαια τά παιδιά πού θέλουν νά ζήσουν καί όχι τούς μίζερους ἢ έκείνους πού γιά νά φᾶνε λίγο κρέας πρέπει νά γίνη όλόκληρη έπανάστασις στό σπίτι Γενικῶς δέ τά παιδιά μίζερα ἢ όχι, μασουλᾶνε συνεχῶς καί πίνουν συνεχῶς νερό, νερό πού άπορεῖς ποῦ πηγαίνει τόσο νερό. Καί όμως τό νερό γιά τό παιδί είναι άπαραίτητο, τό έχει μεγάλην άνάγκην διότι ὁ όργανισμός του έργάζεται πολύ, διπλάσια καί τριπλάσια άπό τοῦ ένήλικος. Είναι έπομένως σφάλμα ἡ προσπάθεια πολλῶν γονέων καί ίδίως μορφωμένων πού θέλουν μέ τό στανιό νά περιορίσουν ἢ νά ρυθμίσουν τή χορήγησι τοῦ νεροῦ όπως καί τῆς τροφῆς στά παιδιά.Είναι άτοπο καί έπικίνδυνο διότι ἡ στέρησις τοῦ νεροῦ φέρνει βλάβες στόν όργανισμό τοῦ παιδιοῦ. "Οσοι δέν πείθονται άς διαβάσουν μιά μεγάλη έπιστημονική έργασία μου γιά τάς άνάγκας τοῦ παιδικοῦ όργανισμοῦ σέ ὕδωρ.

Βέβαια ἡ ὑπερβολή πρέπει νά καταπολεμηθῆ διότι γίνεται αίτία άργότερα νά έμφανίζωνται οί στομαχικοί, άπό τή διάτασι τοῦ στομάχου άπό τό πολύ νερό, ὅ,τι γίνεται μέ πολλά παιδιά πού έχουν πραγματική ὑδρομανία. 'Αλλ' άς έπανέλθωμεν είς τό θέμα μας. Δέν ὑπάρχει στομαχικός πυρετός διότι καμμιά τροφή δέν είναι πυρετογόνος, οὐδεμία τροφή, όσο δύσπεπτος καί άν είναι, δέν έρεθίζει τό στομάχι ἢ τά έντερα, ὥστε νά φέρη πυρετό. Μπορεῖ νά φέρη διάρροια όπως συμβαίνει συχνά, άλλά πυρετό ποτέ, διότι ἡ τοξίνες ἢ τά προϊόντα τῆς κακῆς πέψεως φεύγουν μέ τή διάρροια ἢ μέ τόν έμετο. Τόσον είναι βέβαιον τοῦτο, ὥστε οί παιδίατροι πού ξέρουν καλά τή δουλειά τους, όταν έχουν άρρωστο παιδί μέ διάρροια καί πυρετό μαζί, τότε ψάχνουν νά βροῦν τήν αίτία πού έφερε τόν πυρετό, δηλ. γρίππη, άμυγδαλίτιδα,κλπ.καί άπό τήν όποία προῆλθε καί ἡ διάρροια. 'Αντιθέτως οί παθολόγοι πού δέν ξέρουν πολλά γιά τόν παιδικό όργανισμό, πιάνουν τή διάρροια ὡς τήν κυρία νόσο, ένῶ είναι ένα άπλό σύμπτωμα τῆς νόσου, όπως ὁ πυρετός, ὁ πονοκέφαλος κλπ. 'Από αὐτό δέ τό μέγα σφάλμα, προέρχεται τό μεγαλείτερο, δηλ. ἡ καταδίκη τοῦ παιδιοῦ σέ έξαντλητική δίαιτα, ένῶ άντιθέτως πρέπει νά φάη καί πολύ μάλιστα γιά νά σταματήση ὁ πυρετός, ὥστε νά παύση καί ἡ διάρροια.

"Επειτα έχει πιάσει τόν κόσμο ἡ μανία ότι τά φροῦτα φέρνουν πυρετό. "Εφαγε σοῦ λένε 3 άχλάδια άγουρα ἢ λίγα σταφύλια περισσότερα καί τόν έπιασε πυρετός. 'Επειδή δέ κάνει καί έμετο, σύμπτωμα σταθερό σέ όλα τά νοσήματα τῶν παιδιῶν, ἢ πέφτει ὁ πυρετός μετά τό συνηθισμένο καθάρσιο, πού δίδεται άσκοπα σέ κάθε έμφάνισι πυρετοῦ, βεβαιοῦται άπολύτως περί τῆς γαστρικῆς ὑποθέσεως. Τώρα πέστε σεῖς όσα θέλετε ότι ὁ πυρετός ὠφείλετο σέ γρίππη, σέ άμυγδαλίτιδα, σέ έλονοσία κλπ. καί όχι σέ 4 άχλάδια ἢ στά σταφύλια πού τά έφαγε μέ φλοῦδες, διότι είναι τροφές ὠφέλιμες, φκιασμένες άπό τό Θεό γιά τόν άνθρωπο, δέν είναι οὐδέποτε βλαβερές διότι χωνεύονται εὔκολα, έστω καί άγουρα, δέν κάνετε τίποτε, δέν γυρίζει τό κεφάλι τους. Είναι ὑπόθεσις έντυπωμένη στό μυαλό τοῦ πατέρα άπό καταβολῆς κόσμου, άπό τήν έποχή τοῦ Μολιέρου πού έσατύριζε τούς γιατρούς μέ τά καθάρσια καί τά κλύσματα. Σήμερα όμως δέν πρέπει νά έχωμε τίς ίδιες ίδέες, διότι άπό τά φροῦτα βγάζουμε φάρμακα γιά στομαχικές παθήσεις καί όσοι φοβοῦνται νά τά φᾶνε φθηνά, ὑπάρχει φόβος νά τά φᾶνε είς φάρμακα δηλ. πανάκριβα. Δύο βέβαιοι στομαχικοί πυρετοί ὑπάρχουν πού ὠφείλονται σέ μικρόβια καί όχι σέ τροφές: ὁ τύφος καί ὁ παράτυφος. "Ολοι οί άλλοι πυρετοί οί θεωρούμενοι γαστρικοί είναι όξεῖα ἢ χρονία άμυγδαλῖτις, γρίππη, έλονοσία, άδενοπάθεια φυματ. φύσεως καί ἡ φυματίωσις στήν άρχή της.

Ἡ όξεῖα άμυγδαλῖτις είναι ἡ συχνοτέρα άρρώστεια, στά παιδιά μέχρι 15 έτῶν, πού βαπτίζεται γαστρικός πυρετός, ίσως δέ είναι καί ἡ κυριωτέρα αίτία νά παραμένη ὁ όρος τοῦ λαοῦ, «Στομαχαρία» καί τοῦτο γιατί τά παληά χρόνια σπανίως άνοιγαν οί γιατροί τό στόμα τῶν παιδιῶν, διότι δέν ὑπέθεταν ότι ένας άπλός έρεθισμός τῶν άμυγδαλῶν θάφερνε 40 πυρετό έπί 1—3 ἡμέρας.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Τὰ δακτυλίδια

Η χρῆσις τῶν δακτυλιδιῶν ἀνάγεται μέχρι τῶν μυθικῶν χρόνων. Κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅτε ὁ Φαραὼ περιέβαλε τὸν Ἰωσὴφ μὲ πᾶσαν ἐξουσίαν στὴν Αἴγυπτο, τοῦ ἔδωκε πρὸς ἀπόδειξιν τούτου δακτυλίδι. Ἐπὶ Μωϋσέως τὰ δακτυλίδια ἀναφέρονται ὡς ἕνα τῶν κοσμημάτων τοῦ Ἀαρὼν καὶ τῶν διαδόχων του, ὅταν δὲ ἡ Ἰουδὴθ ἐσκότωσε τὸν Ὀλοφέρνη, εἶχε τὰ δάκτυλά της γεμᾶτα δακτυλίδια. Στὴ Ρώμη, γιὰ πολὺν καιρό, τὰ δαχτυλίδια ποὺ χρησίμευαν ὡς ἀρραβῶνες ἦσαν ἀπὸ σίδερο, κατὰ δὲ τὸ Παλαιὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο ἡ διαθήκη δὲν ἴσχυε ἂν δὲν ἦταν σφραγισμένη μὲ τὰ δακτυλίδια ἑπτὰ μαρτύρων. Οἱ θριαμβεύοντες στρατηγοὶ ἔμπαιναν στὴ Ρώμη ἔχοντες χρυσὸ στεφάνι στὸ κεφάλι καὶ σιδερένιο δακτυλίδι στὸ δάκτυλο, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἱππεῖς φοροῦσαν χρυσὸ δακτυλίδι.

Καὶ οἱ πρέσβεις στὴ Ρώμη, ὡς σημεῖο τοῦ ἀξιώματός τους, φοροῦσαν χρυσὸ δακτυλίδι στὸ μεσαῖο δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ χεριοῦ τους. Κατὰ τὸν Πλίνιο οἱ εὐγενεῖς Ρωμαῖοι καὶ οἱ ἀνδραγαθήσαντες κοσμοῦσαν τὰ χέρια τους μὲ χρυσᾶ δακτυλίδια. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Καῖσαρ γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατιῶτες του κατὰ τὸν πόλεμο ὕψωσε τὸ χρυσὸ δακτυλίδι του, κι' ἐκεῖνοι, νομίσαντες ὅτι ὑποσχόταν σ' αὐτοὺς ὅμοιο δακτυλίδι μετὰ τὴ νίκη, ἐπολέμησαν ἀνδρείως.

Οἱ Καρχηδόνιοι, ὕστερα ἀπὸ κάθε μάχη στὴν ὁποίαν μετεῖχαν, πρόσθεταν κι' ἕνα δακτυλίδι στὰ δάκτυλά τους. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐχάρασσαν στὰ δακτυλίδια ἕνα ψάρι, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔμβλημα τοῦ Σωτῆρος λόγῳ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ λέξις ἰχθύς, ἤτοι: Ι = Ἰησοῦς, Χ = Χριστός, Θ = Θεοῦ, Υ = Υἱός, Σ = Σωτήρ.

✶ «ΨΑΡΙΑΝΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ» ✶

Ὅταν θέλουν νὰ συμβουλέψουν κάποιον νὰ μὴν ἐπιτεθῇ κατ' ἄλλου, ἰσχυροῦ, γιατὶ θὰ μετανοιώσῃ, τοῦ λέγουν: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι». Ὅταν πάλι κάποιος ἀμύνεται κατὰ συκοφαντικῶν ἐπιθέσεων ἢ ἀπαντᾷ σ' ἀπειλές, λέγει: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Κατήντησε δηλαδὴ ἡ φράσις αὐτὴ σωστὴ παροιμία. Πῶς ὅμως;

Ὅλοι ξέρουμε ὅτι πρὸ ἑκατὸ καὶ πλέον ἐτῶν ἡ Μεσόγειος ἐμαστιζόταν ἀπὸ τρομεροὺς πειρατὲς καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς, Ἀλγερινοὺς καὶ Μπαρμπερίνους. Οἱ πειρατικές τους ἐπιχειρήσεις δὲν περιωρίζοντο μόνο στὰ πλεούμενα ἀλλὰ ἔφταναν καὶ μέχρι τὰ παραλιακὰ χωριὰ καὶ τὶς πόλεις, τὶς ὁποῖες ἐκούρσευαν ἀγρίως. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι, φεύγοντας μπρὸς στὶς τέτοιες ἐπιδρομές, ἐγκατέλειπαν τὰ παράλια καὶ ἀποσύρονταν στὰ ἐνδότερα, ὅπου ἔκτιζαν νέα χωριὰ ἐπάνω σὲ πρανῆ λόφων καὶ βουνῶν.

Στὴν ἀφόρητη αὐτὴ ληστοπειρατεία ἀντεπεξῆλθαν ἀποτελεσματικὰ μόνοι οἱ Ὑδραῖοι, οἱ Ψαριανοὶ καὶ οἱ Σπετσιῶτες. Οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ναυτικοί, ὅταν εἶδαν γύρω τους τὰ περισσότερα τῶν νησιῶν θύματα τῆς θηριωδίας τῶν πειρατῶν καὶ γιὰ νὰ ἀμύνωνται καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἄρχισαν να ναυπηγοῦν ἐλαφρὰ καὶ ταχύπλοα σκάφη, μὲ ἱστία μεγαλείτερα καὶ μὲ ὅσο τὸ

δυνατὸν ἀρτιώτερο ἐξοπλισμό. Αὐτὰ τὰ ἱστιοφόρα ἦσαν νὰ ποῦμε ἕνα εἶδος πολεμικῶν καταδρομικῶν. Καὶ σὰν τέτοια καλύτερα ἀπεδείχθησαν τὰ ψαριανὰ ἱστιοφόρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν φθάσει νὰ ἐμπνέουν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο στοὺς ἐπιδρομεῖς. Γι' αὐτὸ ὅταν ἐμφανιζόταν στὸν ὁρίζοντα ἕνα τέτοιο ταχύπλοο καταδιωκτικὸ ἱστιοφόρο, οἱ πειρατὲς ἐτρέπονταν εἰς ἄτακτο φυγή, λέγοντας ὁ ἕνας στὸν ἄλλο: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Ὡστόσο ὁ κοινὸς ἀγὼν τῶν Ὑδραίων, τῶν Ψαριανῶν καὶ τῶν Σπετσιωτῶν κατὰ τῶν ἐπιδρομέων τοὺς κινοῦσε σὲ μιὰ εὐγενῆ ἅμιλλα γιὰ τὴν ναυπήγησι καὶ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν σκαφῶν τους, μὰ ἐπειδὴ τὰ σκῆπτρα τῆς ταχύτητος κρατοῦσαν πάντα οἱ Ψαριανοί, γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπαν ταχύπλοο σκάφος τὸ χαρακτήριζαν μὲ τὴν παροιμιώδη πιὰ φράσι:

«Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Πρέπει τώρα γιὰ νὰ γίνουν πιὸ ἀντιληπτὰ τὰ πράγματα νὰ προστεθῇ ὅτι κάτω ἀπὸ τὶς συνθῆκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ τρόμου συνέβαιναν πολλὲς φορὲς ἀπὸ παρεξήγησι καὶ λάθη. Τὴ νύχτα ἰδίως κατεδίωκαν Σπετσιώτικα ἢ Ψαριανὰ ἢ καὶ ἀντίθετα Ὑδραῖκὰ πλοῖα, κι' ὅταν δὲν μποροῦσαν νὰ φθάσουν τὰ Ψαριανὰ οἱ διῶκτες παρατοῦνταν, λέγοντας μὲ πεποίθησι: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Κάποτε ὅμως συνέβαινε Ψαριανὰ καὶ Ὑδραῖκὰ ἱστιοφόρα νὰ σπεύδουν μαζὶ σὲ πολεμικὴ ἐπιχείρησι, διεξάγοντας ἕναν ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα ταχύτητος καὶ ὅταν τὸ Ψαριανὸ ἄφινε πίσω τὸ ἄλλο, ὁ καπετάνιος τοῦ πρώτου, ὑπερήφανος γι' αὐτό, φώναζε στὸ συνάδελφό του μὲ τὸν τρόμπα-μαρίνα (τηλεβόα):

— Καπτὰν Γιάννη, Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι!

Θαν. Γιαν.

Χρήσιμες Μικροεφευρέσεις

Ο βιαστικὸς Ἀμερικανὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ νὰ πάῃ κάπου νὰ τηλεφωνήσῃ. Πλησιάζει μὲ τὸ ἁμάξι του πρὸς ἕνα ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς στύλους, ποὺ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ τηλεφωνικὸ μηχάνημα, τὸ τραβᾷ πρὸς τὴ θέσι του, ὅπως δείχνει ἡ εἰκών, τηλεφωνεῖ καὶ μόλις ἀφήσῃ τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του τὸ μηχάνημα ἐπανέρχεται στὴ θήκη τοῦ στύλου.

* ΤΟ ΓΑΤΟΨΑΡΟ *

Κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἀνοιξιάτικου ἥλιου, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὄχθες μὲ τὴ νέα βλάστησι, τὸ ποτάμι κυλᾷ ἥσυχο καὶ μακάριο, λικνίζοντας τὰ ἀναρίθμητα πλάσματα ποὺ ζοῦν μέσα

στὰ εἰρηνικὰ νερά του. Οἱ μπερδεμένες ρίζες τῆς γέρικης ἰτιᾶς χρησιμεύουν ὡς πεδίο διασκεδάσεως γιὰ τὰ τρελλὰ παιγνίδια τῆς νεολαίας, ὡς καταφύγιο στοὺς μυαλωμένους παρήλικας: κάθε λογῆς ψάρια καὶ ὑδρόβια ἔντομα παραδίδονται στὴ χαρὰ τῆς ἀνοίξεως, ἐποχῆς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως.

Στὰ διάφανα νερὰ μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ κηλὶς λὲς κι' ἐπιπολάζει χωρὶς νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἡ μόνη ἐντύπωσις ποὺ προκαλεῖ εἶναι ἄλλοτε πὼς πλαταίνει κι' ἄλλοτε πὼς συστέλλεται. Ὁ ἥλιος δὲ μπορεῖ νὰ διαλύσῃ τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ κηλῖδα ποὺ ἐπὶ τέλους μετατοπίζεται μονοκόμματα καὶ πλέει, τριγυρνῶντας στὶς ἄκρες καὶ ἀνθισταμένη στὸ ρεῦμα. Τὰ πολυάριθμα παιδιὰ ἑνὸς εἴδους ἀδηφάγων ψαριῶν ποὺ ἐπονομάζονται «γατόψαρα», μαθαίνουν σὲ συμπαγῆ μᾶζα τὴ ζωὴ τοῦ ποταμιοῦ... Ἡ σκοτεινὴ κηλὶς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ συμπαγὴς μᾶζα τους...

Πειθαρχημένα, ὅπως κάθε ἰσχυρὸς λαός, ὁλόμαυρα σὰν τὴν ψυχὴ τῶν μοχθηρῶν, μ' ἕνα πελώριο κεφάλι ποὺ ἀποτελεῖ ὅλο σχεδὸν τὸ σῶμά τους. Τὰ γατόψαρα γυρίζουν, μετατοπίζονται πάντοτε σὲ συμπαγῆ μᾶζα, ἕως ὅτου ἐνήλικα πιὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐπιδίδονται στοὺς ρόλους τους ὡς ἐπιδρομέων τῶν ποταμῶν ὡρισμένων χωρῶν, ὅπως π.χ. συμβαίνει στὴ Γαλλία.

Τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ ποὺ ὠθούμενο ἀπὸ τὴν ἀδηφαγία του δὲν ἀφίνει ψάρι γιὰ ψάρι στοὺς ποταμούς, καταβροχθίζοντας καὶ αὐτὰ τὰ αὐγά, εἶναι «ameiurus nebulosus». Ἅμα εἰσχωρήσῃ στὰ νερὰ μιᾶς χώρας, πολλαπλασιάζεται καταπληκτικά, διαδίδεται παντοῦ, ἐξολοθρεύει, ἀποτελεῖ ἀληθῆ μάστιγα. Στὴ Γαλλία μὲ τρόμο διαπιστώνουν τὴν ἐξάπλωσί του.

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καὶ πολὺς καιρὸς ποὺ τὸ ὀλέθριο αὐτὸ ψάρι εἰσήχθη στὰ νερὰ τῆς Γαλλίας. Εἰσαχθὲν τὸ 1885 ἀπὸ τὶς μεγάλες λίμνες τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τὴν Φλωρίδα, ἐτράφη στὴν ἀρχὴ μὲ ἐνδιαφέρον σὲ κλειστὰ ἐνυδρεῖα, θαυμαζόμενο ὡς κάτι τὸ νέον ποὺ εἰσήχθη ἀπὸ μακρινὲς χῶρες. Δυστυχῶς σὰν νὰ ἦταν μικρόβιο κατώρθωσε καὶ πέρασε γρήγορα καὶ σὲ λίγο, χάρις καὶ σὲ νέες εἰσαγωγές, παρεισέφρυσε σὲ διαφόρους γαλλικοὺς ποταμοὺς καὶ ἰδίως στὸν ποταμὸ Λουάρ. Ἐκεῖ ἐπολλαπλασιάσθη μὲ ταχύτητα.

Ἀπὸ τότε τὸ πρόβλημα ἐτέθη πολλὲς φορές. Πῶς νὰ καταστραφῇ τὸ γατόψαρο; Καὶ γιὰ μὲν τὶς στέρνες ὑπῆρχε ἕνας πρακτικὸς ὅσο καὶ ἀποτελεσματικὸς τρόπος καταπολεμήσεως. Τὶς ἀφίνουν νὰ ξεραθοῦν, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι πρέπει νὰ μείνουν πολὺν καιρὸ χωρὶς νερό, γιὰ νὰ ξεραθοῦν τελείως. Γιατὶ τὸ γατόψαρο ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ χώνεται μέσα στὴ λάσπη, ὅπου σὲ κατάστασι ληθάργου μπορεῖ καὶ ζῇ χωρὶς ἀέρα καὶ χωρὶς νερὸ ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Ἔτσι ἄλλως τε περνᾷ τὸν χειμῶνα.

Κι' ὄχι μόνο πρέπει νὰ ξεραθοῦν οἱ στέρνες, ἀλλὰ νὰ ριχθῇ κι' ἀσβέστης, πολὺς ἀσβέστης στὴν ἰλὺν τους.

Τί μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ προκειμένου γιὰ τοὺς ποταμούς, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια δυνατὸ ν' ἀφεθοῦν νὰ ξεραθοῦν;

Ὅταν πρόκειται νὰ γεννήσῃ τὸ θηλυκὸ γατόψαρο, τὸ ἀρσενικὸ φροντίζει καὶ ἑτοιμάζει μέσα στὸ ποτάμι ἕνας εἶδος λεκάνης χτυπῶντας τὴν ἰλὺ τοῦ βυθοῦ μὲ τὴν οὐρά του κι' ἀπομακρύνοντας τὰ πετράδια μὲ τὸ στόμα του. Ἅπαξ δὲ τὸ θηλυκὸ ἀποθέσῃ τ' αὐγά του, τὸ ἀρσενικὸ φρουρεῖ ζηλότυπα τὴ φωλιὰ κατὰ τὴν ὀλιγοήμερο περίοδο τῆς ἐπωάσεως. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι ὁ πατέρας αὐτὸς ποὺ φρουρεῖ τὰ παιδιά του ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν ἀντέχει στὸν πειρασμὸ καί...καταβροχθίζει μερικά, μόλις βγοῦν ἀπ' τ' αὐγὰ καὶ κάνουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ φωλιά τους.

Χρήσιμες Μικροεφευρέσεις

Ἡ διατήρησις τοῦ φρέσκου γάλακτος, ἐπὶ πολὺ διάστημα, στὶς ἀνυπόφορες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἦταν ἕνα πρόβλημα ποὺ ἀπασχολοῦσε πολὺ τοὺς Ἀμερικανοὺς γαλακτοπαραγωγούς. Τελευταίως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλυσε τὸ πρόβλημα μὲ τὸν τρόπο ποὺ βλέπετε στὴν πλαγινὴ εἰκόνα. Ἐφωδίασε δηλαδὴ τὰ γαλακτοδοχεῖα μ' ἕνα ἐσωτερικὸ σωλῆνα, ποὺ τὸν γεμίζει μὲ πάγο καὶ τὸ γάλα διατηρεῖται φρέσκο.

Οἱ κώδωνες

Πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρίσθησαν κώδωνας, γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τὶς γιορτὲς τοῦ Ὀσίριδος, ἀλλὰ καὶ οἱ Κινέζοι μετεχειρίζοντο ἤδη αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ 2601 π.Χ. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι οἱ κώδωνες εἶναι πανάρχαιοι. Ὁ Ἀαρών, κατὰ Κλήμην τὸν Ἀλεξανδρέα, εἶχε κρεμασμένους ἐπάνω στὴν ἀρχιερατική του στολὴ 360 κωδωνίσκους, ὅσες δηλαδὴ ὑπελογίζοντο τότε οἱ ἡμέρες τοῦ ἔτους, τούτους δὲ μεταχειρίζονται κάποτε καὶ στὰ ἱερὰ ἄμφια ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι μετεχειρίζοντο μεγαλειτέρους κώδωνας γιὰ ν' ἀναγγείλουν τὸ ἄνοιγμα τῶν ἀγορῶν. Κώδων ξυπνοῦσε τὸ πρωῒ τοὺς δούλους, οἱ νεκρικὲς πομπὲς διέσχιζαν τοὺς δρόμους ὑπὸ τοὺς ἤχους κώδωνος, κώδων δὲ ἐσήμαινε καὶ ὅταν κατάδικος ὡδηγεῖτο στὸ μέρος τῆς θανατώσεως. Οἱ κώδωνες εἰσήχθησαν στὶς ἐκκλησίες ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, στὴ Ρώμη δὲ τὸ 606 καὶ ἔκτοτε ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ προσκαλῶνται διὰ κωδωνοκρουσίας οἱ πιστοὶ νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. Κατ' ἀρχὰς οἱ κώδωνες ἦσαν μικροί, ἀλλ' ἀργότερα ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν μεγαλυτέρους. Ὁ μεγαλύτερος τῶν κωδώνων βρίσκεται στὴ Μόσχα (σήμερα σὲ εἰδικὸ μουσεῖο) καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται τσάρος τῶν κωδώνων. Κατεσκευάσθη τὸ 1736, ἔχει ὕψος 19 πόδια (6 μέτρα περίπου) καὶ βάρος 200.000 ὀκάδων. Ὁ κώδων αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστος διότι εἶναι γεμᾶτος ρήγματα καὶ ἕνα τεμάχιον λείπει ἐντελῶς. Λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ μέταλλο ποὺ περιέχει μεγάλη ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, προσενεχθεῖσαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὡς ἀνάθημα. Ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σὲ 1.675.000 φράγκα.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΑΠΑΝΑΚΙΑ

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Ήτανε μιά φορά στά παληά τά χρόνια μιά στοιχειωμένη πολιτεία πού τήν κατοικούσανε άνθρωποι καί τήν άφεντεύανε δράκοντες.

Οί δράκοντες σκόρπιζαν τρόμο σ' όλο τόν κόσμο καί τυραννούσανε άδιάκοπα τούς άνθρώπους.

Ζοῦσε στή στοιχειωμένη έκείνη πολιτεία ένα φτωχό παιδί πού τό λέγανε Στάθη. Άπό μικρό έχασε τόν πατέρα του καί ζοῦσε μέ τή φτωχή του μητέρα. Τήν άγάπαγε καί τῆς έκανε όλα της τά θελήματα. Μά κάποτε οί δράκοντες πήρανε τό μικρό Στάθη καί τόν φυλάκισαν στή σπηλιά τους.

Έτσι στέναζε χρόνια καί χρόνια ή καταραμένη πολιτεία, έτσι βασανιζότανε ό λαός καί κανείς δέ βρισκότανε νά τόν σώση. Ώσπου στοίχειωσε σχεδόν καί άρχισε νά γκρεμίζεται άπό τά θεμέλια. Τήν ήμέρα ό ούρανός ήτανε σκοτεινός, ό ήλιος δέν έβγαινε σά νά φοβῶταν ν' άνατείλη πάνω άπό τήν άμαρτωλή πολιτεία, οί δρόμοι πνιγόνταν στό μισοσκόταδο καί οί άνθρωποι στέναζαν καί πεθαίνανε μεσ' στούς δρόμους.

Οί μητέρες κλαίγανε τά παιδιά τους πού χανόντανε άναπάντεχα, οί άδελφές θρηνοῦσαν τ' άδέλφια τους, οί παπποῦδες μέ τά χιονισμένα μαλλιά άποζητοῦσαν τά έγγονάκια τους κι' ή μητέρα τοῦ Στάθη έκλαιγε δίχως τελειωμό τό παιδάκι της πού τόχαν άκόμα στή σπηλιά τους φυλακισμένο οί δράκοντες.

Όμως, ό Θεός είδε τό κακό πού γινότανε, λυπήθηκε τούς άνθρώπους κι' άποφάσισε νά σώση μιά γιά πάντα τήν δύστυχη πολιτεία καί νά διώξη τούς δράκοντες, πού τόσα χρόνια βασανίζανε τό λαό. Καί μιά καλοκαιριάτικη νύχτα έστειλε άπό τόν ούράνιο θρόνο του ένα άγγελο μέ ώραῖα κατάλευκα φτερά γιά νά κόψη μιά γιά πάντα τό μεγάλο κακό. Κατά τήν αύγή ό άγγελος είχε φθάσει κιόλας στήν πολιτεία. Ό ούρανός έγινε πάλι γαλάζιος καί γελαστός καί ό ήλιος έλαμψε πίσω άπό τό βουνό σάν ένας ολόχρυσος δίσκος. Μέσα στούς κήπους άνθίσανε τά λογῆς λογῆς λουλούδια, τά ρόδα φούντωσαν, άλλα κίτρινα κι' άλλα κατακόκκινα πάνω στούς φράχτες, τά πουλιά άρχισαν νά κελαϊδοῦν στίς πράσινες φυλλωσιές καί τά δένδρα έγειραν άπό τό βάρος τοῦ εύλογημένου καρποῦ.

Τό χορτάρι φύτρωνε παντοῦ πυκνό καί καταπράσινο, ό ήλιος έλαμπε καί χιλιάδες πουλιά πετοῦσαν κάτω άπό τό γαλάζιον ούρανό. Ό λευκός άγγελος φτεροκοποῦσε σάν προστάτης πάνω άπό τήν πολιτεία.

Άγγελος Κυρίου κατέβηκε άπό τόν ούρανόν νά σώση τόν λαό.

—Μᾶς λυπήθηκε ό Θεός καί μᾶς έσωσε!

Λέγαν οί άνθρωποι γεμᾶτοι χαρά.

Οί δράκοντες είχαν πιά έξαφανιστῆ άπό τήν πολιτεία πού φάνταζε τώρα σάν ένα μεγάλο παλάτι.

Ό καλός άγγελος πέταξε ώς τή σπηλιά, πού ήταν φυλακισμένος ό Στάθης καί άφοῦ τόν φίλησε τρυφερά σάν πατέρας, τόν άφησε νά γυρίση πίσω στή μητερούλα του.

—Ἂς εύχαριστήσουμε, παιδάκι μου, τό Θεό πού γλύτωσε έσένα καί τούς άνθρώπους.

Είπε ή μητέρα του κι' έκλαιγε καί φιλοῦσε τό Στάθη γεμάτη χαρά.

Τήν ίστορία αύτή διηγήθηκε κάποια χειμωνιάτικη νύκτα μιά γρηούλα γιαγιά στά μικρά έγγονάκια της, πού τήν άκουγαν προσεκτικά, μή θέλοντας νά χάσουν ούτε μιά λέξι.

—Ποιά ήταν γιαγιάκα ή πολιτεία αύτή;

Ερώτησε τό ένα.

—Ή πολιτεία αύτή, παιδάκι μου, ήταν ή Πατρίδα μας ή Ελλάδα, πού στέναζε χρόνια κάτω άπό τό βαρύ ζυγό τῶν δρακόντων.

—Καί οί δράκοντες ποιοί ήσαν γιαγιάκα;

Ερώτησε τό δεύτερο έγγονάκι.

—Ήσαν αύτοί πού τυραννοῦσαν πρῶτα τήν καλή μας Πατρίδα, καί πού κυνηγοῦσαν ούρλιάζοντας τούς άγαθούς άνθρώπους μέσα στούς δρόμους.

Ή γιαγιά χάϊδεψε στοργικά τά έγγονάκια της καί συμπλήρωσε:

—Μή τούς φοβᾶστε! Δέν ύπάρχουν πιά δράκοντες στήν Πατρίδα μας.

—Καί ό άγγελος; έρώτησε πάλι σέ λίγο.

Ή γρηά γιαγιά κύτταξε τρυφερά τά έγγονάκια της καί άποκρίθηκε:

—Ό άγγελος ήταν καί είναι Έκεῖνος πού κυβερνάει σήμερα τήν χώρα μας, τήν Ελλάδα. Ό Άρχηγός μας, ό Μεταξᾶς. Είναι άνθρωπος παιδάκια μου ό Άρχηγός μέ ψυχή καί καλωσύνη άγγέλου. Αύτός έκανε πάλι μεγάλη καί ένδοξη τήν Πατρίδα μας.

Τά παιδάκια, πού τήν άκουγαν σιωπηλά, μίλησαν όλα μέ μιά φωνή:

—Άπόψε θά κάνουμε τήν προσευχήν μας γι' Αύτόν.

Ή γρηά γιαγιά πῆρε τή ρόκα της καί άρχισε νά γνέθη, ένῶ τά έγγονάκια της έγειραν τά ξανθά κεφαλάκια τους στήν ποδιά της καί άποκοιμήθηκαν γιά μιά στιγμή ένα άγγελικό, άμέριμνο καί χαρούμενο ύπνο.

Ν. Φαλαγγίτης

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Τρίγωνον

= Ἔπος.
= Ἄνθρωποι.
= Δηλητήριον.
= Τὰς ὁποίας.
= Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέρος, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὰ ἐνδύματα.

1) Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Τροίας. 2) Ἡρωϊκὴ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν πόλις. 3) Πόλις τῆς Κεφαλληνίας. 4) Περιοχὴ τῆς βορείου Ἀφρικῆς. 5) Ποταμὸς ἀναφερόμενος εἰς τὰ Εὐαγγέλια. 6) Τὸν δίδουν οἱ στρατιῶται, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἀθληταὶ κλπ. 7) Νῆσος τοῦ Β. Αἰγαίου. 8) Ἀρχαία θεά. 9) Βασιλεὺς τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. 10) Περίφημος ἀρχαῖος ἱστορικός.

Ε. Ι. ΡΕΜΕΔΙΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικὸν

123456783	=	Σπαρτιάτης ναύαρχος.
45456783	=	Δειλός.
456783	=	Νῆσος.
382645	=	Ἀφρικανικὴ χώρα.
32783	=	Νῆσος.
34274	=	Ἑρπετόν.
12334	=	Νόσος.
34583	=	Τροφὴ ζώων
6872	=	Ὅπλον ἀρχ.
1274	=	Ὄργανον.
6723	=	Δένδρον.

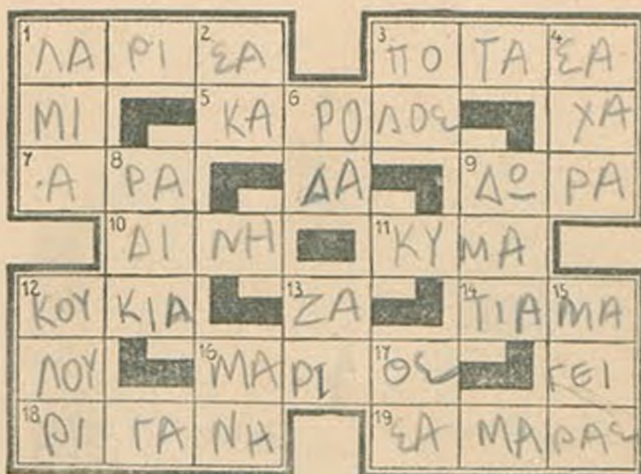
Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΣ

Αἴνιγμα

Μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ ἀλλάζει ἕνα γράμμα καὶ ἀρχαῖος στρατηγὸς προβάλλει ἐν τῷ ἅμα.

Γ. ΠΑΝΑΓ.—Α. ΠΕΤΡ.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως:

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος εὑρισκομένη πλησίον τῶν πρὸ τοῦ 1912 συνόρων τῆς Ἑλλάδος.
3. Μερικὲς νοικοκυρὲς τὴν χρησιμοποιοῦν διὰ νὰ ἀσπρίζουν καὶ νὰ καθαρίζουν τὰ ἄσπρα ροῦχα στὴ μπουγάδα.
5. Ὄνομα πολλῶν παλαιῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας.
7. Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
9. Δίδονται κατὰ τὰς ἑορτάς.
10. Σχηματίζεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ παρασύρει τοὺς κολυμβητὰς καὶ τὰς λέμβους.
11. Ὅταν εἶναι μικρὸ ἔχει τὴ χάρι του, ἀλλὰ ὅταν εἶναι μεγάλο ἀποτελεῖ κίνδυνον διὰ τὰ πλοῖα.
12. Τρώγονται φρέσκα καὶ ξερά.
14. Τάξιμο στοὺς ἁγίους.
16. Ἀνδρικὸν ὄνομα.
18. Φυτόν, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται εἰς ξηρὰν κατάστασιν, εἰς τὴν μαγειρικήν.
19. Ἕλλην μουσικοσυνθέτης (μὲ τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν) ἢ ἐπάγγελμα σχετιζόμενον μὲ τὰ γαϊδούρια καὶ τὰ μουλάρια (ὁ τόνος εἰς τὴν λήγουσαν).

Καθέτως:

1. Πόλις τῆς Ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος.
12. Λαϊκὴ ὀνομασία νήσου τοῦ Σαρωνικοῦ καί... φαγώσιμον, κατάλληλον κυρίως γιὰ τὰ παιδιά.
8. Χόρτα, τὰ ὁποῖα τρώγομεν τακτικά.
2. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐφόδια τοῦ μαθητοῦ.
16. Ἡρωϊκὴ περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.
6. Ὡραῖα καὶ εὔοσμα ἄνθη.
13. Μὲ αὐτὸ παίζεται τὸ τάβλι.
3. Ὑπάρχει ὁ Βόρειος καὶ ὁ Νότιος, ἀλλὰ σπανίως τὸν ἐπισκέπτονται οἱ ἄνθρωποι.
17. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
9. Δωμάτια.
4. Μεγάλη περιοχὴ τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει καλλιέργεια.
15. Ἐργάζεται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα φαγητοῦ καὶ εἰς τὰ πλούσια σπίτια.

Σημ. Τὸ συλλαβοσταυρόλεξον, ἔχει τὴν ἑξῆς μόνον διαφορὰν ἀπὸ τὰ κοινὰ σταυρόλεξα: Σὲ κάθε τετραγωνίδιο τοποθετεῖται, ἀντὶ ἑνὸς γράμματος, μία ὁλόκληρη συλλαβή, μὲ δυό, τρία καὶ περισσότερα πιθανὸν γράμματα. Αἱ συλλαβαὶ ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἀποτελοῦν λέξεις, ἡ σημασία τῶν ὁποίων φαίνεται ἀνωτέρω.

Ποικίλη ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς ἀποτελοῦν μυθικὸν ἥρωα.

1) Ἀρχαία θεά. 2) Ἀρχαῖος Θεός. 3) Ὑφαίνει τὸν ἱστόν της. 4) Νῆσος ἑλληνική. 5) Νησιωτικὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος. 6) Ἔνδοξος πόλις τῆς Πελοποννήσου. 7) Πόλις... ἁλατισμένη

Τ. Κ. ΓΚΟΥΜΑΣ

Αἱ λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

Ὁ «ἐλέφας»: Ὁριζοντίως: 1 ἀστερισμός, 2 Θά-Ρά, 3 ἦτο-νί, 4 Νάν-ΙΤ, 5 ἀνά-θά, 6 Ἱεράπετρας. Καθέτως: 1 Ἀθῆναι, 2 σατανᾶ, 3 ὄναρ, 5 ὅπ, 7 βάτ, 9 ὄρνιθα, 10 σαΐτας.

Τὸ λάθος: Πῶς κατάλαβαν ὅτι ἐφωτογράφησαν τὴν ἐφεύρεσι, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἄλλο ἴχνος ἐκτὸς ἀπ' τὴ σπασμένη κλειδαριά;

Ἀκροστιχίς: Ἀρχίδαμος (Ἀλβανία, Ρῆνος, Χανιά, Ἰνώ, Δαρεῖος, Ἀριστοφάνης, Μετοχή, Ὄλυμπος, Σοφοκλῆς).

Τρίγωνον: Σκόπας — κενῶν — ὄνος — πῶς — ἄν — Σ.

Αἰνίγματα: ρίζα-ρύζι, Ἴος-ἰού, γρύπος-γρίππη.

Ποικίλη ἀκροστιχίς: Μεταξᾶς (Μαδρίτη, ΠΕρικλῆς, ἌρΤα, ἘλΛΑς, πέριΞ, ταραμΑΣ, ΡωμύλοΣ).

Τετράγωνον: Ἀσία - Σιάμ - ἰαχή - ἀμήν.

Κρυπτογραφικόν: Καμηλοπάρδαλις, ἥλιος, ἀδάμας, καρδιά, Ἄρης, παρά, Μῆλος, δάς.

Λίγη εὐθυμία

Παιδικὸν πνεῦμα

— Τί εἶναι ὁ σάλος;
— Ἐπίθετον.
— Μπᾶ; Καὶ πῶς κάνουν τὰ τρία γένη;
— Ὁ σάλος, ἡ σάλα, τὸ σάλι.

***

Ὁ Κωστάκης βγαίνει πρώτη φορὰ μὲ ποδήλατο.
— Πρόσεξε μὴν πατήσης κανένα ἄνθρωπο! τοῦ συνιστᾶ ἕνας φίλος του.
Κι' ἐκεῖνος:
— Εἶσαι κουτός! Πῶς θὰ πατήσω ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὰ πόδια μου ἀκουμποῦν στὸ ποδήλατο;

***

Ὁ κυνηγός:
— Μικρέ, εἶδες κανένα λαγὸ νὰ περάση ἀπὸ δῶ;
— Μάλιστα, κύριε!
— Πότε; Λέγε γρήγορα!
— Μὰ πέρσι, θαρρῶ...

Προσέβαλε τὰ ζῷα

— Κύριε πόλισμαν, αὐτὸς μὲ εἶπε χήνα, γάλο, γάϊδαρο, γκαμήλα.
— Μοῦ εἶναι τελείως ἀδιάφορο! Ἀποταθῆτε στὴν ἑταιρεία προστασίας ζώων.

Παρεξήγησις

Ὁ γιατρός.— Τί πίνετε συνήθως;
Ὁ πελάτης.— Εἶσθε πολὺ εὐγενικός, γιατρέ μου! Ἀφοῦ ἐπιμένετε, φέρτε μου ἕνα οὐζάκι...

ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ...

Ὁ σχοινοβάτης, στὸν ἐλέφαντα:
— Δὲ σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει, Ζούμπο, νὰ μὲ ἀκολουθῆς ὅπου πηγαίνω;...

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΠΙΑΤΟ

Στὴ δημοπρασία ἐπωλεῖτο καὶ ἕνα πολύτιμο πιάτο.

— Σ' αὐτὸ τὸ πιάτο ποὺ σᾶς δείχνει ὁ μικρός, ἔλεγε ὁ ὑπάλληλος, ἔφαγε ὁ Μέγας Ναπολέων πρὸ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ.

Πολλοὶ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὸ πιάτο καὶ ἡ τιμή του ἀνέβηκε στὰ 30.000 φράγκα.

— 30.000 φράγκα! ἄλλος, κύριοι, ἀλὰ οὔνα, ἀλὰ ντοῦε, ἀλὰ τρέ.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος κτύπησε τὸ σφυρί. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὁ μικρὸς εἶχε ἀκουμπήσει τὸ πιάτο στὸ τραπέζι καί....

ΕΙΧΕ ΚΑΙ Ο ΓΑΙΟΚΤΗΜΩΝ ΑΣΠΡΟ ΜΟΥΣΙ

Ὁ κ. Ἀηδονόπουλος ἦταν καλὸς καὶ ἄξιος νέος, ἀλλὰ εἶχε μεγαλώσει στὴν πόλι καὶ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ χωριό. Καὶ τὰ πράγματα πήγαιναν καλά, ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο, τὸν ἐπεφόρτισε νὰ κάνη τὴν ἀπογραφὴ ἑνὸς μεγάλου κτήματος στὴν ἐπαρχία.

— Θὰ πᾶτε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ καταγράψετε τὰς ἐγκαταστάσεις, τὰ σπίτια, τὶς ἀποθῆκες, τοὺς σταύλους, τὰ ζῷα καὶ ὅ,τι ὑπάρχει.

Ὁ κ. Ἀηδονόπουλος δὲν εἶχε καμμιὰ πεῖρα ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας. Ὡστόσο κατώρθωσε νὰ καταρτίση ἕνα ἀρκετὰ σωστὸ κατάλογο. Κατέγραψε καὶ τὰ κτήνη, ὥσπου ἔφτασε σ' ἕνα ζῷο τοῦ ὁποίου δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακριβώση τὴν ταυτότητα... Ἦταν μιὰ κατσίκα!

Βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι κι' ὕστερα ἀπὸ πολὺ σκέψι ἀπεφάσισε καὶ τηλεφώνησε εἰς τὸν προϊστάμενόν του, στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ διαφωτισθῆ:

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποὺ τριγυρίζει ἐδῶ;

— Ξέρω ἐγώ; Δὲν ρωτᾶτε ἐκεῖ κανένα νὰ σᾶς πῆ....

— Μὰ μοῦ δώσατε ἐντολή, κύριε προϊστάμενε, νὰ μὴ μιλῶ μὲ κανένα στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ μὴ μὲ γελάσουν καὶ μοῦ ποῦν ἄλλα ἀντ' ἄλλων...

Ὁ προϊστάμενος ἐσκέφθη λίγο καὶ ἠρώτησε:

— Πῶς εἶναι αὐτὸ τὸ «πρᾶγμα» τέλος πάντων;

— Ἔχει σκληρὸ ροῦχο μὲ βοῦλλες, ἄσπρο μοῦσι κι' ἕνα μακρὺ θλιβερὸ πρόσωπο.

— Μπᾶ σὲ καλό σας κ. Ἀηδονόπουλε! Κι' αὐτὸν θέλατε νὰ ἀπογράψετε; Αὐτὸς εἶναι ὁ γαιοκτήμων!

Ὁ εἰδικός

Ὁ φαρμακοποιός.— Θαυμάσια! Κατώρθωσα νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ χαρτάκι, μὰ δὲν εἶναι συνταγή...
Ἡ κυρία.— Ὄχι! Εἶναι γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, μὰ δὲν κατώρθωσα νὰ βγάλω τὰ γράμματά του καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα νἄλθω σὲ σᾶς...

Ἀπεναντίας...

Ὁ γιατρός.— Ἡ ἐξασθένησις τῆς ὁράσεώς σας ὀφείλεται στὴν κατάχρησι τοῦ οἰνοπνεύματος.
Ὁ πελάτης.— Λάθος κάνετε! Ἀπεναντίας ὅταν πίνω τὰ βλέπω ὅλα διπλᾶ.

Σύμφωνοι!

— Γκαρσόν, αὐτὸ τὸ μπιφτέκι εἶναι σκληρὸ σὰν μετζεσόλα!...
— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρησι... Ὅλοι οἱ πελάται ἔχουν τὴν γνώμη σας!..

Ἀπὸ τὴ ζέστη...

Ἕνας τερατολόγος ποὺ γύρισε ἀπ' τὸ τελευταῖο ταξίδι του στὴν Ἄπω Ἀνατολή, διηγούμενος τί εἶδε, εἶπε μεταξὺ ἄλλων:
— Φαντασθῆτε! Τόση ζέστη κάνει ἐκεῖ κάτω, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάζονται νὰ διατηροῦν τὶς κόττες τους σὲ ψυγεῖα γιατὶ ἀλλοιῶς γεννοῦν τὰ αὐγά τους ... σφικτά!

ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΧΑΜΕΝΟΙ...

— Γιατί φοβᾶσθε, κυρίέ μου; Δὲ βλέπετε ἐμένα; Πρώτη φορὰ ἀνεβαίνω κι' ἐγὼ σὲ ἀεροπλάνο καὶ εἶμαι ἐν τούτοις ψυχραιμότατος...

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τὰ λάθη

Πόσα λάθη ὑπάρχουν σ' αὐτὴ τὴν περιγραφή;

«Ἦταν μιὰ νύχτα φοβερή. Μανιασμένος ἀέρας ἐσήκωνε σὰν θεώρατα βουνὰ τὰ κύματα καὶ μέσ' στὸ ἄγριο σκοτάδι οἱ τρυγμοὶ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ ἱστιοφόρου ἐγέμιζαν μὲ φρίκη τὶς ψυχὲς τῶν ἐπιβατῶν.

Πέρα μακριὰ στὸν ὁρίζοντα ἔβλεπαν ὅλοι τους τὴν ξηρὰ σὰ μαγεμένο λιμάνι γαλήνης καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν φθάσουν γιατὶ τὸ πηδάλιο εἶχε θραυσθῆ, ὅλες οἱ βάρκες εἶχαν ἀναρπαγῆ, καὶ τὰ πανιὰ ἦταν κατάξεσχισμένα.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες προσηύχοντο περιδεεῖς, ἐνῷ οἱ ναῦται κατέβαλαν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀντλήσουν τὸ νερὸ ποὺ εἶχε εἰσρεύσει στὸ λεβητοστάσιο. Ἐπειδὴ ὁ ἀσύρματος εἶχε χαλάσει, ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ ρίξουν μερικὲς κανονιὲς μὲ τὰ πρωραῖα τηλεβόλα γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἄνθρωποι στὴν ξηρὰ ὅτι ἕνα πλοῖο κινδύνευε σὲ ἀπόσταση μερικῶν μιλίων. Ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ πέφτη μιὰ καταρρακτώδης βροχὴ καὶ οἱ ναῦται μὲ κατάπληξι καὶ δέος ἄκουγαν τὸ γλυκὸ τραγοῦδι της στὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου. Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστεύσουν σ' αὐτὴ τὴν ἀναπάντεχη εὐτυχία, γιατὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ βροχὴ πάντοτε σταματᾷ τὴν καταιγίδα καὶ τὸν τρελλὸ ἀέρα.

Σιγά-σιγὰ ὁ ἀέρας κόπασε καὶ τὰ σύννεφα ἄρχισαν νὰ κυνηγιοῦνται καὶ νὰ φεύγουν γρήγορα. Σὲ λίγο φάνηκε στὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος καὶ μὲ τὴν χαρωπή του ὄψι θέρμανε τὶς ψυχὲς τῶν ἀπελπισμένων ἐπιβατῶν.

Ὅταν γαλήνεψε ἡ θάλασσα ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατεβασθοῦν οἱ βάρκες γιὰ νὰ ἀποβιβασθοῦν. Ἤδη ὅμως τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ δυὸ ναυαγοσωστικὰ ἔπλεαν εἰς βοήθειαν καὶ μὲ τὰ τηλεβόλα τους ἔρριχναν χαρμόσυνες βολές.

Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν σωθῆ».

Ν. Π.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΜΑΣ ΕΙΚΩΝ

Μαρία! Μαρία!

Φωνάζει ἡ γυναῖκα ποὺ φαίνεται στὴν εἰκόνα, καλῶντας τὴν κόρη της γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ βάλῃ τὶς ἀγελάδες στὸ σταῦλο.

Πραγματικὰ ἡ Μαρία εἶναι κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της.

Τὴ βλέπετε;

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ
Εἶσθε παρατηρητικός;

Σᾶς δίδουμε μιὰ νέα εἰκόνα καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ἔντασι τῆς παρατηρητικότητός σας.

Ρίξτε μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ στὴν εἰκόνα καὶ χωρὶς νὰ τὴν ξανακυττάξετε — σκεπᾶστε την μὲ τὸ χέρι σας γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν πειρασμό... — κι' ἀπαντῆστε εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1. Ὁ βοσκὸς ἔχει γενειάδα;
2. Πόσες ἀγελάδες ὑπάρχουν εἰς τὴν εἰκόνα;
3. Εἴδατε κανένα σπίτι;
4. Πόσα μπαλώματα ἔχει τὸ πανταλόνι τοῦ βοσκοῦ;
5. Τὸ κλαδὶ ποὺ κρατᾷ ὁ βοσκὸς κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του ἔχει φύλλα;
6. Ὁ βοσκὸς καπνίζει πίπα;
7. Τὸ τοπίο εἶναι παραθαλάσσιο;

Ο «ΚΟΝΙΚΛΟΣ»
Σταυρόλεξο μὲ εἰκόνα

Ὁριζοντίως:

1. Γιὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον Του πάλλεται ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν τὸ Πανελλήνιον.
2. Μιὰ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες προθέσεις.
3. Τρώγεται ψημμένο, ἀλλὰ καὶ ὠμό, ὅταν εἶναι φρέσκο.
4. Νότα βυζαντινῆς μουσικῆς.
5. Ζῷον καί....ὕβρις (κλητική).
6. Τόσα ἦσαν τὰ παλληκάρια ἀπὸ τὴ Λειβαδειά, κατὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι.

Καθέτως:

1. Ἕνας ἀπὸ τοὺς τέσσαρας Εὐαγγελιστάς.
2. Ἀριθμητικόν.
3. Λέξις ἀπὸ περίφημον σπαρτιατικὴν φράσιν.— Σύμφωνον τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου.
5. Ξύνω.— Τὸ ὑπάρχον...
6. Πρόθεσις.
7. Μουσικὸς ὅρος ὑποδεικνύων γενικῶς κάθε σύνθεσιν ἐνοργάνου μουσικῆς.

Ναὶ ἢ ὄχι;

1. Αἱ ναυμαχίαι τοῦ Α' Βαλκανικοῦ πολέμου, μεταξὺ ἑλληνικοῦ καὶ ὀθωμανικοῦ στόλου ἔγιναν τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1912 καὶ τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1913. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Τὸ πανελλήνιον ρεκὸρ τοῦ ἅλματος ἐπὶ κοντῷ — 4 μ. 015 — ἀνήκει εἰς τὸν παλαίμαχον ἀθλητὴν Σπ. Ἀνδρεόπουλον. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Πρὸ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου (1914—18) δὲν ὑφίσταντο, ὡς κράτη, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἐσθονία καὶ ἡ Λιθουανία. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Τὸ ἀπόφθεγμα «Μηδὲν ἄγαν» ἐλέχθη ἀπὸ τὸν σοφὸν νομοθέτην τῶν Ἀθηνῶν Σόλωνα. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Ἡ ραπτομηχανὴ ἐφευρέθη τὸ 1830 ἀπὸ τὸν Γάλλον Μπαρθελεμὶ Θιμονιέ, ράπτην. Ναὶ ἢ ὄχι;

8. **Μπάκ**: Εἶναι ὅρος τοῦ ποδοσφαίρου, Ἄγγλος ἀρχιστράτηγος κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ποταμὸς ἢ μουσουργός;

Αἱ λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 σμήνη, 2 ἴασις, 3 σά-χι, 4 Χάμ-Ινα-ἔξω, 5 Μαρία-Συρία, 6 Κέα-νέα-σέρ-μήν, 7 ἀνία-Κῶς-Θήρα, 8 νὶ-Θεσσαλονίκη-οἱ, 9 ἀμὴν-ἔρις, 10 ἀνὰ-ἀφὴ-ρίς, 11 ἄς-ἴα, 12 ἀεί, 13 ἐκ-ἄν, 14 Αἴτνα. Καθέτως: 1 Κάν, 2 πενία, 3 αἱ-μά, 4 Σάμ-Ἀθήνα, 5 ἀμὰν-ἕνας, 6 Ρέας, 7 σὶ-ΐα-Ε.Α., 8 μανία-Καλαμάκι, 9 ἧς-Πώλ, 10 νιφάς-Σουηδίαν, 11 ἧς-ὅς-νά, 12 ρέει, 13 χείρ-κερί, 14 ἴσα-θηρία, 15 μὴ-ΐς, 16 μηρός, 17 ναί.

Μαγικὴ εἰκών: Τὸ κοριτσάκι φαίνεται ἂν ἀναποδογυρίσωμε τὴν εἰκόνα, στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου (στὸ ἄνοιγμα τῶν δύο κλαδιῶν εἶναι τὸ φουστάνι της).

Ἀπρόοπτα: Τὰ πέταλα — Μετρία — Ἔχουν καὶ τὰ δυὸ καρδιά — Ὅταν προκόπτης — Ὁ ταῦρος.

Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 2 ὄχι. 3, 4, 5, 6 ναί.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΝΕΟΣ ΑΘΛΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας προκηρύσσει τὸν δεύτερον ἡμερήσιον ἀθλητικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὸ 3ον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου.

Ὁ ἡμερήσιος οὗτος διαγωνισμὸς θὰ διεξαχθῇ μεταξὺ ὅλων τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων.

ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σήμερον καὶ αὔριον Κυριακὴν θὰ διεξαχθοῦν εἰς τὸ Παλ. Φάληρον, τὸν Βόλον καὶ τὰς Πάτρας οἱ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες διὰ τὰ περιφερειακὰ πρωταθλήματα Ε.Ο.Ν.

Οἱ νικηταὶ τῶν ἀγώνων τούτων θὰ μετάσχουν τῶν Πανελληνίων κολυμβητικῶν ἀγώνων τῆς 9ης καὶ 10ης Σεπτεμβρίου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ (Ἀθηνῶν)

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν διεξήχθησαν οἱ μεγάλοι ἐσωτερικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τοῦ 16ου Ὑποτομέως Περιστερίου.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους πρέπει νὰ σημειωθῇ ἰδιαιτέρως ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία ἡ ὁποία ἐπεδείχθη κατὰ τὴν διάρκειάν των ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων, τοὺς ὁποίους παρηκολούθησε καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν., ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 100 μ.: 1) Δημητριάδης Δημ. 11.8, 2) Κουνέλης Γεώργ. 11.9, 3) Ἀντωνάκος Γεώργ. 12.1.

Δρόμος 400 μ.: 1) Ἀποστολίδης Ἀθαν. 1.2΄΄, 2) Τομαζῖνος Δημ. 1.3΄΄, Δρόσος Ἐλευθ. 1.4΄΄.

Δρόμος 1500 μ.: 1) Ἀντωνάκος Δ. 4΄ 52΄΄, 2) Βελώνης Ἰωάν. 4΄ 55΄΄, 3) Λεώντης Λέων 4΄ 58΄΄.

Σφαιροβολία: 1) Πετρίδης Μιχαήλ. 15.89, 2) Ἀποστολίδης Ἀθαν. 13.70, 3) Ἀλαφοῦζος Γεώρ. 13.

Ἐλευθέρα Δισκοβολία: 1) Πετρίδης Μιχ. 39.70, 2) Δημητριάδης Δ. 32, 3) Ἀποστολίδης Ἀθαν. 31.50.

Ἅλμα ἁπλοῦν : 1) Κουνέλης Γ. 5.83, 2) Πετρίδης Μ. 5.82, 3) Δημητριάδης Δημ. 5.62.

Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Κουνέλης Γ. 1.50, 2) Χατζηϊωάννου Ἐλευθ. 1.45, 4) Δημητριάδης Δημ. 1.40.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἀπενεμήθησαν εἰς τοὺς νικητὰς Φαλαγγίτας τὰ κύπελλα καὶ τὰ διπλώματα, ἅτινα ἠθλοθετήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου Περιστερίου.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Συνεχίζονται μὲ τὸν αὐτὸν πάντοτε ἐνθουσιασμὸν οἱ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες εἰς τὰς διαφόρους Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι προεκηρύχθησαν, ὡς γνωστόν, ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως καὶ ἔχουν λάβει χαρακτῆρα ἀθλητικοῦ διαγωνισμοῦ μεταξὺ τῶν Διοικήσεων. Ἤδη ἀνεκοινώθησαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Θεσσαλονίκης, Μυτιλήνης καὶ Ἀργολιδοκορινθίας.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς Θεσσαλονίκης ἐπετεύχθησαν ἀξιόλογοι ἐπιδόσεις. Εἰς αὐτοὺς ἔλαβον μέρος ἀθληταὶ Φαλαγγῖται καὶ ἀθλήτριαι Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θεσσαλονίκης.

Οἱ ἀγῶνες ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ ἀπόψεως συμμετοχῆς κολυμβητῶν, τάξεως καὶ συρροῆς θεατῶν.

Ὑπὲρ τοὺς ἑβδομήκοντα Φαλαγγῖται καὶ τριάκοντα Φαλαγγίτισσαι μετέσχον τῶν ἀγώνων.

Τοὺς ἀγῶνας ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Μακεδονίας Ὑπουργὸς Γενικὸς Διοικητὴς κ. Γ. Κυρίμης.

Ἐπίσης τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐν λόγῳ ἀγώνων ἔχουσιν οὕτω :

Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρως. Α΄ κατηγορίας: 1) Δημητριάδης, 2) Σαμαρᾶς.

Κολύμβησις 100 μέτρων ἐλευθέρως. Β΄ κατηγορίας: 1) Γκότσης, 2) Χαριτίδης.

Κολύμβησις 400 μέτρων ἐλευθέρως. Α΄ κατηγορίας: 1) Σαμαρᾶς, 2) Νᾶνος.

Κολύμβησις 50 μέτρων Φαλαγγιτισσῶν 1η) Κοσμάτου, 2α) Κουφούδη.

Κολύμβησις 100 μέτρων Α΄ κατηγορίας ὑπτίως: 1) Σαμαρᾶς, 2) Παπαθεοδώρου.

Κολύμβησις 200 μέτρων ἐλευθέρως. Β΄ κατηγορίας: 1) Ἀσπρούλης, 2) Ὑδραγωγός.

Κολύμβησις 1000 μέτρων: 1) Τσαντίλας, 2) Παπαθεοδώρου.

ΚΑΒΑΛΛΑ. — Τὴν Κυριακὴν τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐτελέσθησαν ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Καβάλλας μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες στίβου μεταξὺ τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν καὶ τῶν Τμημάτων τῆς Διοικήσεως. Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν τόσον ἀπὸ ἀπόψεως διοργανώσεως ὅσον καὶ ἐπιδόσεων. Τούτους παρηκολούθησαν πολλοὶ ἐπίσημοι, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως καὶ πλῆθος κόσμου. Ἀξίζει ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθησαν οἱ ἀθληταὶ Φαλαγγῖται εἰς ὅλα γενικῶς τὰ ἀγωνίσματα. Ἐξαιρετικαὶ ἐπιδόσεις ἐσημειώθησαν εἰς τὸ ἅλμα ἁπλοῦν ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν Πελαργίδη καὶ Σιμοπούλου. Ἐξ αὐτῶν ὁ μὲν πρῶτος ἐπέτυχεν ἅλμα 5.92, ὁ δὲ δεύτερος 5.77.

Ἐπίσης καλὴ ἐπίδοσις ἐσημειώθη καὶ εἰς τὸ ἅλμα εἰς ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀθλητὴς Φαλαγγίτης Φιλιππίδης Γ. ὑπερέβη τὸ ὕψος 1.68.

Αἱ λοιπαὶ ἐπιδόσεις τῶν ἀθλητῶν, ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐπετεύχθησαν, ἦσαν γενικῶς πολὺ καλαί.

Οὕτω εἰς τὸν δρόμον τῶν 100 μέτρων οἱ δύο πρῶτοι ἀθληταὶ Σιμόπουλος καὶ Μενάγιας ἐπέτυχον χρόνον 12΄΄6 ὁ πρῶτος καὶ 12΄΄7 ὁ δεύτερος.

Ἐπίσης εἰς τὴν σφαιροβολίαν ὁ ἀθλητὴς Στεφανάκης ἔφθασε τὰ 14 02 μέτρα.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἀπενεμήθησαν τὰ σχετικὰ διπλώματα καὶ τα ἔπαθλα πρὸς τοὺς ἀθλητάς.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ. — Οἱ ἀθλητικοὶ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Μυτιλήνης, οἵτινες ἐτελέσθησαν τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα: Α΄ κατηγορία Φαλαγγιτῶν 100 μέτρων 1) Ταμβάκης, 2) Τριανταφυλλίδης. 400 μέτρ. ἐλευθέρως: 1) Ἐμμανουήλ, 2) Τριανταφυλλίδης. 1000 μέτρων ἐλευθέρως: 1) Ἐμμανουήλ. Σκυταλοδρομία 4 × 100: Κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην νίκην κατέλαβεν ἡ ὁμάς, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἑξῆς Φαλαγγιτῶν: 1) Ταμβάκης, 2) Τριανταφυλλίδης, 3) Πεσματζόγλου, 4) Μαλλίδης.

Ἀγωνίσματα Β΄ κατηγορίας. 100 μέτρων ἐλευθέρως: 1) Κυριᾶκος, 2) Χωριατέλης, 3) Πρωτογυρέλης. 200 μέτρων ἐλευθέρως : 1) Τριανταφυλλίδης, 2) Πρωτογυρέλης.

Εἰς τὴν σκυταλοδρομίαν 4 × 50 τὴν πρώτην θέσιν κατέλαβεν ἡ ὁμὰς ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν : 1) Γαληνός, 2) Κυριάκου, 3) Χωριατέλης καὶ 4) Πρωτογυρέλης.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν εἰς τὴν παραλίαν Γαρίτσης ἐσωτερικοὶ κολυμβητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε.Ο.Ν. Κερκύρας. Εἰς τοὺς ἀγῶνας παρευρέθη ὁ Περιφερει-

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ακός Διοικητής Κερκύρας, ἀνώτεροι βαθμοφόροι καὶ πλῆθος κόσμου.

ΔΡΑΜΑ.— Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀθλητικὴ ὁμὰς τῆς Περ. Διοικήσεως Δράμας, ἡ ὁποία εἶχε μεταβῆ εἰς Κομοτινὴν τὴν 3ην Αὐγούστου διὰ τοὺς Α΄ ἡμερησίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας μεταξὺ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Θράκης, ἐπανῆλθε.

Ἡ ὡς ἄνω ὁμὰς ἐπέτυχε τὰς ἀκολούθους νίκας:

Πρώτην εἰς τὰ 100 μ., δευτέραν εἰς τὴν σφαιροβολίαν, τρίτην εἰς τὰ 60 μ. Φαλαγγιτισσῶν, τρίτην εἰς τὸν δρόμον 400 μ. ὁπλίτου, τετάρτην εἰς τὸ ἅλμα τριπλοῦν, πέμπτην εἰς τὸ ἴδιον ἀγώνισμα καὶ πέμπτην εἰς τὸν δρόμον 100μ.

ΠΑΤΡΑΙ.— Ἐτελέσθησαν εἰς τὰς Πάτρας οἱ προαναγγελθέντες ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας, εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Παναχαϊκῆς, ἐσημείωσαν δὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔλαβον μέρος Φαλαγγῖται τῶν Περιφ. Διοικήσεων Αἰτωλ)νίας, Ζακύνθου, Ἠλείας καὶ Ἀχαΐας.

Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν ὁ Στρατηγὸς Διοικητὴς ΙΙΙ Μεραρχίας κ. Παπαδόπουλος, ὁ Δήμαρχος Πατρέων κ. Β. Δημητρόπουλος, τὰ μέλη τῆς Δημαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς, οἱ Ἐπιθεωρηταὶ Μέσης καὶ Δημοτ. Ἐκπαιδεύσεως, τὰ μέλη τῆς Νομαρχιακῆς Ἐπιτροπῆς Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, Πρόεδροι ἐξαγωγικοῦ καὶ εἰσαγωγικοῦ Συλλόγου, Πρόεδροι τῶν Ἐπιμελητηρίων, Πρόεδρος τοῦ Ἰατρικοῦ Συλλόγου, Πρόεδροι τῶν Ἑνώσεων Π. Πολεμιστῶν, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Τραπεζῶν, οἱ Διευθυνταὶ τῶν ἐφημερίδων, ὡς καὶ πλῆθος κόσμου.

Εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα ὁ συναγωνισμὸς ὑπῆρξεν ἐνδιαφέρων.

Εἰς τοὺς νικητὰς ἀπενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Διοικητοῦ ΙΙΙ Μεραρχίας βαρύτιμα ἔπαθλα, ἀθλοθετηθέντα ὑπὸ διαφόρων Ὀργανισμῶν καὶ φιλάθλων, ἐξ ὧν ἐξαιρετικὰ ὑπῆρξαν τὰ ἔπαθλα τοῦ Δήμου Πατρέων, τοῦ κ. Β. Μαραγκοπούλου καὶ τοῦ κ. Ε. Γ. Λαδοπούλου.

Τὴν ἑσπέραν παρετέθη δεῖπνον πρὸς τοὺς ἀθλητὰς τῶν μετασχουσῶν Περ. Διοικήσεων, κατὰ τὸ ὁποῖον παρέστησαν καί τινες τῶν ἐπισήμων, ἠγέρθησαν δὲ προπόσεις ἐκ μέρους τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Περιφ. Διοικήσεων. Πρὸς τοὺς ὁμιλήσαντας ἀπήντησε διὰ θερμοῦ λόγου ὁ Διοικητὴς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας. Τοὺς λόγους τῶν διαφόρων ὁμιλητῶν διεδέχοντο θερμαὶ καὶ εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τοῦ Βασιλέως, τοῦ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ, τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ.

Οἱ ἀθληταὶ τῶν ξένων Περιφ. Διοικήσεων ἀνεχώρησαν τὴν ἑπομένην ἡμέραν, προπεμφθέντες ὑπὸ τῶν ξεναγῶν των.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν διεξαχθέντων ἀγωνισμάτων ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιτισσῶν: 1) Κοκουροπούλου (Ἀχαΐας), 2) Παναγοπούλου (Ἀχαΐας), 3) Σπαγκοπούλου (Αἰτωλ)νίας). Δρόμος 100 μ.: 1) Μανωλᾶτος Ἰωάν. (Αἰτωλοακαρνανίας), 2) Ἀρώνης Κων. (Ἀχαΐας), 3) Κεφαλληνὸς Τολ. (Ζακύνθου). Δρόμος 400 μ.: 1) Ἀρώνης Κων. (Ἀχαΐας), 2) Κεφαλληνὸς Τολ. (Ζακύνθου), 3) Μανωλᾶτος Ἰωάν. (Αἰτωλοακαρνανίας). Δρόμος 800 μ: 1) Δεληγιάννης Κ. (Ἀχαΐας), 2) Λάϐδας Γεώργ. (Ἀχαΐας), 3) Μοναστηριώτης Δ. (Ζακύνθου). Δρόμος 3000 μ.: 1) Κατραϐᾶς Κων. 10.47΄ 1)5 (Ἀχαΐας), 2) Κωνσταντάρας Διον. 10.49΄΄ 1)5 (Αἰτωλ)νίας), 3) Παπαδόπουλος Ἀνδρ. 11.37΄΄ (Ζακύνθου). Σκυταλοδρομία 6Χ150 μ.: 1) Ὁμὰς Περιφ. Διοικήσεως Ἀχαΐας, 2) Ὁμὰς Περιφ. Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας, 3) Ὁμὰς Ζακύνθου. 7) Ἅλμα εἰς ὕψος Φαλαγγιτισσῶν: 1) Παπαγιαννοπούλου 1.20 μ.(Ἀχαΐας), 2) Στεργιοπούλου Β. (Ἠλείας), 3) Θεοδωροπούλου Μ. (Ἠλείας). Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Παπαγιαννόπουλος Ν. (Ἀχαΐας), 2) Ἀθανασίου Γεώρ. (Αἰτωλοακαρνανίας), 3) Παπαγιαννόπουλος Σ. (Ἀχαΐας). Ἅλμα εἰς μῆκος: 1) Κατσίϐελος Νικ. (Ἀχαΐας), 2) Σοὺς Εὐστ. (Ἠλείας), 3) Ἀθανασίου Γ. (Αἰτωλοακαρνανίας). Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Ἀθανασίου Γ. (Αἰτωλοακαρνανίας), 2) Παπαγιαννόπουλος Γ. (Ἀχαΐας), 3) Κατσίϐελος Ν. (Ἀχαΐας). Σφαιροβολία: 1) Μενοῦνος Παν. (Ἀχαΐας), 2) Ζάϐος Κων. (Ἠλείας), 3) Πολιτόπουλος Κων. (Αἰτωλοακαρνανίας). Ἀκοντισμός: 1. Ρούϐαλης Παν. (Ἀχαΐας), 2) Μενοῦνος Παν. (Ἀχαΐας), 3) Σταματόπουλος Ἀθαν. (Αἰτωλοακαρνανίας). Ἐλευθέρα Δισκοβολία: 1) Καραμῆτσος (Αἰτωλοακαρνανίας), 2) Μενοῦνος Παν. (Ἀχαΐας), 3) Ἀθανασίου Γ. (Αἰτωλ)νίας).

Γενικὴ βαθμολογία: Περιφ. Διοίκησις Ἀχαΐας βαθμοὶ 66. Περιφ. Διοίκησις Αἰτωλοακαρνανίας βαθμοὶ 35. Περιφερ. Διοίκησις Ζακύνθου βαθμοὶ 13. Περιφ. Διοίκησις Ἠλείας βαθμοὶ 11.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.— Τὴν 4ην Αὐγούστου διεξήχθησαν μεγάλοι ἀθλητικοὶ ἀγῶνες εἰς τὴν Κομοτινήν.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας ἔλαβον μέρος ἀθληταὶ Φαλαγγῖται τῶν Περιφ. Διοικήσεων Σερρῶν, Καβάλλας, Δράμας, Ροδόπης καὶ Ἕϐρου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων ἔχουν ὡς ἑξῆς: Δρόμος 100 μ.: 1) Ταφλανίδης Θεμ. (Δράμας), 2) Δρακόπουλος Ἐμμ. (Ἕϐρου), 3) Μηνάγιας Ἰωάν. (Καϐάλλας). Δρόμος 800 μ.: 1) Ἀσιατίδης Χαράλ. (Ἕϐρου), 2) Σταυρίδης Ἐλευθ. (Ἕϐρου), 3) Παπαγγέλου Τριαντ. (Καϐάλλας). Ἅλμα εἰς ὕψος Θηλέων: 1) Πολίτου Κατίνα (Καϐάλλας) 2) Χρηστίδου Ἑλένη (Καϐάλλας), 3) Πεταλούδη (Σερρῶν). Δρόμος 60 μ. Θηλέων: 1) Πανταζίδου Χρυσάνθη (Ἕϐρου), 2) Σισμάνη Ἀναστασία (Ἕϐρου), 2) Πεταλούδη Ἑλένη (Καϐάλλας). Δρόμος Ὁπλίτου 400 μ.: 1) Κωνσταντινίδης Νικ. (Ἕϐρου), 2) Βασιλειάδης Περικλ. (Ροδόπης), 3) Ζαγοράκης Θεόδ. (Δράμας). Σκυταλοδρομία 5Χ325 μ.: 1) Ἕϐρου, 2) Καϐάλλας, 3) Ροδόπης. Ἅλμα εἰς ὕψος: 1) Φιλιππίδης Γεώρ. (Καϐάλλας), 2) Νότας Κων. (Σερρῶν), 3) Δρακόπουλος Ἐμμαν. (Ἕϐρου). Ἅλμα Τριπλοῦν: 1) Μπρωκούμης Παρμενίων (Ροδόπης), 2) Δρακόπουλος (Ἕϐρου), 3) Ψαλτέτης Νικ. (Ἕϐρου). Σφαιροβολία: 1) Στεφανάκης Νικ. (Καϐάλλας), 2) Κουγιουμτζῆς Ἀθαν. (Δράμας), 3) Ἐμμανουηλίδης Νικ. (Ροδόπης). Ἑλληνικὸς Ἀκοντισμός: 1) Ἐμμανουηλίδης Νικ. (Ροδόπης), 2) Μακρυγιάννης Εὐάγγ. (Ροδόπης), 3) Σιμόπουλος Τάκης (Καϐάλλας). Ἐλευθέρα Δισκοβολία: 1) Στεφανάκης Νικ. (Καϐάλλας), 2) Περγαλίδης Ἀπόστ. (Καϐάλλας), 3) Ἐμμανουηλίδης (Ροδόπης). Ἅλμα τριπλοῦν: 1) Μπρωκούμης Παρμενίων (Ροδόπης), 2) Μακρυγιάννης Εὐάγγ. (Ροδόπης), 3) Ἀλεξανδρόπουλος Σάκης (Ροδόπης).

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ «ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Τὴν πρωΐαν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν., μετέβη εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς διαμένοντας εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» Φαλαγγίτας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰγύπτου. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἀκολούθως ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος μετέβη εἰς Πάτρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασπιστοῦ του, ὅπου παρὰ τὴν θέσιν «Λαμπίρη» ἐνεκαινίασε τὸ Στρατόπεδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας.

Τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ὑπεδέχθη ὁ κ. Νομάρχης.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἁγιασμοῦ ὁ κ. Νομάρχης ἐκάλεσε τὸν κ. Κανελλόπουλον νὰ κηρύξῃ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου.

Ὁ κ. Ἐπίτροπος ἐκήρυξεν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου, τονίσας δι' ὀλίγων τὴν σημασίαν τῶν Στρατοπέδων καὶ τὴν χρησιμότητα αὐτῶν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς εἰς τετραήμερον ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰς ἀρχαιότητας τῆς Πελοποννήσου ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλαγγιτῶν Αἰγύπτου. Οἱ Φαλαγγῖται μετέβησαν πρῶτον εἰς Πάτρας, ὅπου τοῖς ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου κ. Πέπα καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Ἐκεῖ παρέμειναν φιλοξενούμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου ἐπὶ διήμερον, τὸ δὲ Σάββατον τὸ ἑσπέρας παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Τὴν Κυριακὴν μετέβησαν εἰς Ὀλυμπίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων καὶ ἀκολούθως εἰς Πύργον ὅπου καὶ διενυκτέρευσαν, τὴν ἑπομένην δὲ ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας. Τοὺς ἐκδρομεῖς συνοδεύουν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἀλεξανδρείας κ. Μαριορῆς μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Νεολαίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Ε. Ν. κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ Δήμαρχος Καισαριανῆς κ. Στρατηγὸς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι ἔγγραφον πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον:

«Κύριε Κυβερνητικὲ Ἐπίτροπε,

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Τρίτης Ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἐξορμήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, θεωροῦμεν ἐπιβαλλόμενον καθῆκον, τοῦτο μὲν νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς θερμότατα διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν πανηγυρισμὸν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Δήμῳ τῆς δυνάμεως Ε.Ο.Ν. Καισαριανῆς, τοῦτο δὲ νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὰ πλέον ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας διὰ τὸ ἐν γένει ἐξαίρετον παράστημα, τὴν λεβεντιὰν καὶ τὴν πειθαρχίαν, ποὺ ὑπῆρξαν τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν.

Ὑπὸ τὴν μεγαλόπνοον δὲ Ἐθνικὴν ἡγεσίαν τοῦ Μεγάλου μας καὶ ἱστορικοῦ Ἀρχηγοῦ, καὶ τὴν ὑμετέραν λαμπρὰν ἐν πᾶσι Διοίκησιν, ὁ τεράστιος ἠθικὸς καὶ ἐθνικὸς ὄγκος τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, προώρισται νὰ γίνῃ καὶ θὰ γίνῃ ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς Ἐθνικῆς παρακαταθήκης, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκοδόμος τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς Ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ 3ου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Μὲ συγκίνησιν ὅθεν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν παρακολουθοῦμεν ὅλοι τὸν μεγαλειώδη Ἐθνικὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἀγῶνα Σας, καὶ θεωροῦμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἀσθενεῖς δυνάμεις μας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν Σας, εἰς πᾶν ὅ,τι νομίσητε χρήσιμον τὴν συμβολήν μας».

ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν 14ην τρέχ. ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος παρέθεσε δεῖπνον εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ «Ἀκροπόλ» εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας» καθὼς καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν ὁπωσδήποτε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Ἡ ἀτμόσφαιρα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἦτο θερμοτάτη.

Μὲ λόγια θερμὰ ὁ κ. Ἐπίτροπος ἀνέπτυξε τοὺς μεγάλους Ἐθνικοὺς σκοποὺς ποὺ ἐπιδιώκει ἡ Ε. Ο. Ν., τονίσας ὅτι πρέπει νὰ αἰσθάνωνται ὑπερηφάνειαν μεγάλην οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις της.

Ἀνεγνώσθησαν κατόπιν αἱ εὐαρέσκειαι τὰς ὁποίας ἀπένειμεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τοὺς μετασχόντας εἰς τὴν «Πενθεσίλειαν».

Δόκιμος λοχίτης τῆς Υ. Θ. Β. ἀπήγγειλε ποίημα συνεργάτιδος τῆς Π. Δ. Θ. Π. ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν Κ.Ε.Ν.

Ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε μὲ τοὺς ὕμνους μας καὶ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς διὰ τὸν Ἀρχηγόν, τὸν Κ. Ε. Ν., τὴν Διοικήτριαν τῆς Π. Δ. Θ. Π.

Ἀπὸ τῆς 21ης τρέχοντος ἔκλεισαν ἅπαντα τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων διὰ τὰς θερινὰς διακοπάς, θὰ παραμείνῃ δὲ μόνον μία ἀξιωματικὸς ὡρισμένας ὥρας διὰ τὴν παροχὴν πληροφοριῶν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μετέβη εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν τὸ θεατρικὸν Τμῆμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, ἔνθα ἔπαιξε τὸ δρᾶμα «Πατρικὸ Σπίτι» τοῦ κ. Στεφ. Δάφνη καὶ τὴν κωμῳδίαν «Ζητεῖται Ὑπηρέτης».

«ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ». ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΙΔΕ ΜΙΑ ΒΑΘΜΟΥΧΟΣ ΜΑΣ

Κάποτε σὲ πολὺ μακρινὰ χρόνια — ἐδημιουργοῦντο στοὺς μικροὺς οἱ μεγάλοι — ζοῦσαν σὲ μία χώρα ποὺ συνεδυάζετο ἡ ὡμορφιὰ μὲ τὴν ἀγριότητα, κάτι πεντάμορφες κόρες ποὺ τὶς ἔλεγαν ἀμαζόνες. Ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀνδρεία τους ἦταν ὀνομαστὴ καὶ σὲ κάθε πόλεμο ποὺ ἔκαναν ἐναντίον διαφόρων λαῶν, αὐτὲς πάντα ἦσαν οἱ νικήτριες.

Καὶ οἱ μικροὶ στὸ ἄκουσμα τῶν ὡραίων αὐτῶν ἱστοριῶν ταξείδευαν μὲ τὴν φαντασίαν τους σὲ παραμυθένιους τόπους.

Μὰ ἕνα βράδυ μαγικὸ οἱ ὀνειροπολήσεις ἔλαβον μορφὴν σ' ἕνα ὑπέροχο τῶν Ἀθηνῶν τοπίο, καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ νυκτερινὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ τὴν ἐβάρυνε τῶν ἀρχαίων μύθων ἡ αἴγλη, φανερώθηκαν ζωντανεμένες στὰ ἁρμονικὰ τῶν κοριτσιῶν τῆς Ε. Ο. Ν. κορμιὰ οἱ ἀμαζόνες τῶν παραμυθιῶν καὶ τοῦ θρύλου.

Στὸ ἐπιβλητικὸ φυσικὸ θέατρο τοῦ Λυκαβηττοῦ Φαλαγγῖτες καὶ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπάνισσες περίμεναν μὲ ἀγωνία τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνου, ποὺ θὰ παρακαθήσῃ μαζί τους γιὰ νὰ δῇ κοντά τους τὸ ξαναζωντάνευμα τῶν παραμυθιῶν... Κι' ἐξαφνα γαλήνιος παρουσιάζεται Ἐκεῖνος, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ποὺ στὴν Ἑλλάδα ἔδωσε τὴν ἀρχαία της αἴγλη καὶ ὅλα τὰ χείλη, μία μόνον λέξι ἀφήνουν νὰ ἀκουσθῇ στὸ ἄπειρον δονίζοντας ὅλες τὶς καρδιές: «ΠΑΤΕΡΑ!» Κι' εἶναι πράγματι Πατέρας κάθε ὡραίου, κάθε ὑψηλοῦ κι' εὐγενικοῦ, Πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας.

Ἕνα τραγοῦδι ἀκούγεται ἀπὸ τὰ παιδικὰ στόματα γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ γιὰ νὰ δονήσῃ τὸν ἀέρα καὶ ἄλλο στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Διαδοχικοῦ ζεύγους, ποὺ τόσες ἐλπίδες συμβολίζει...

Τὸ σάλπισμα τῶν Κηρύκων πάνω στὶς ψηλότερες τῶν βράχων κορυφὲς δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔργου.

Μακριά, ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους ποὺ κρύβουν τοὺς κάμπους τοὺς καταφύτους, ἔξω ἀπὸ τῆς Τροίας τὰ τείχη οἱ ἀμαζόνες μὲ τὴν βασίλισσάν τους Πενθεσίλεια συναντοῦν τοὺς Ἕλληνες ποὺ χρόνια ὁλόκληρα πολεμοῦν τοὺς Τρῶας νὰ νικήσουν, καὶ τοὺς ἐπιτίθενται...

Κάποιος πανάρχαιος νόμος θεϊκὸς τὶς ὑποχρεώνει ν' ἀφήνουν κάθε τόσο τὴν χώρα τους καὶ νὰ πολεμοῦν μὲ μιὰ γενιὰ ποὺ ἔχει διαλεχθῆ ἀπὸ τὴν Θεὰ τὴν Ἄρτεμι. Στὴ μάχη αὐτὴ πρέπει νὰ πιάσουν αἰχμαλώτους ποὺ στὴν γιορτὴ τῶν ρόδων θὰ παντρευθοῦν κι' ἀργότερα θὰ ξαναστείλουν μὲ δῶρα στὴν πατρίδα τους.

Ὁ ἀγὼν ξεσπᾷ μὲ τραχύτητα καὶ σ' αὐτὸν ἐπάνω ὁ ἡρωϊκὸς Ἀχιλλεὺς συναντᾷ τὴν ἀγέρωχη Πενθεσίλεια καὶ ἕνα δυνατὸ αἴσθημα τοὺς ἑνώνει. Ὁ πόλεμος κλίνει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Βασίλισσα τῶν ἀμαζόνων βρίσκεται ἀναίσθητη στὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέα. Ὅταν συνέρχεται τὴν ἀφήνουν νὰ πιστεύσῃ πὼς ἐκεῖνος εἶναι αἰχμάλωτός της κι' αὐτὴ μ' ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς γιορτάζει τὴν νίκη της.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ἄλλες ἀμαζόνες συντρόφισσες πιστὲς ὑπήκοες τῆς βασίλισσας, προσπαθῶντας ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πενθεσίλεια ἀναγκάζουν τοὺς Ἕλληνας ἐμπρὸς στὴν ὀργή τους νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ τὸν Ἀχιλλέα ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρα τὴν Βασίλισσα. Πληγωμένη εἰς τὸν ἐγωϊσμόν της γιὰ τὴν στάσι τοῦ Ἀχιλλέα ποὺ τὴν ξεγέλασε, καὶ θέλοντας νὰ ὁδηγήσῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα της νικήτριες τὶς ἀμαζόνες ποὺ τὴν θεωροῦσαν ὑπαίτιο τῆς ἥττας τους, ὁρμᾷ ἔξαλλος μὲ τὸν στρατόν της ἐπάνω στοὺς Ἕλληνες, ἕτοιμη νὰ κτυπηθῇ μὲ τὸν Ἀχιλλέα ποὺ τὴν προσκάλεσε σ' ἀγῶνα: «Μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πέσῃ ἐμπρός της, ὁ παλαβὸς ἀπὸ τὰ λαμπρά της νειᾶτα συγκινημένος», ἔρχεται ἄοπλος καὶ μὲ σκοπὸν νὰ πέσῃ αἰχμάλωτός της γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν νυμφευθῇ σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῶν ἀμαζόνων, στὴ γιορτὴ τῶν ρόδων. Μὰ ἡ Πενθεσίλεια ἔχοντας μαζί της καὶ τὰ σκυλιὰ ὁρμᾷ κατ' ἑ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

πάνω του. Τυφλωμένη ἀπὸ τὸ ἄγριον πάθος της χάνει κάθε τί ἀνθρώπινο καὶ ἀφοῦ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὸ ἴδιο της τὸ τόξο, καὶ ἀφοῦ ἀφήσῃ τὰ σκυλιὰ νὰ τὸν σπαράξουν, χώνει κι' ἡ ἴδια τὰ δόντια της στ' ἄσπρο του στῆθος.

Κι' ὅταν τελείωσε τὸ φριχτό της ἔργο καὶ ἀντίκρυσε τὸ ἔγκλημά της, τότε συνέρχεται, καὶ βλέποντας νεκρὸ τὸν Ἀχιλλέα ἀψηφῶντας τὸν νόμο τῶν ἀμαζόνων ἀκολουθεῖ στὸν τάφο του τὸ παλληκάρι, κτυπημένη μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι: Ἡ Πενθεσίλεια πεθαίνει, ἡ κάθαρσις ἐπέρχεται, τὸ δρᾶμα τελειώνει.

Κάθε μιὰ τοῦ ἔργου σκηνὴ παρουσιάζεται στὰ μάτια τοῦ ἔκπληκτου θεατοῦ ζωντανεμένη, καὶ μὲ μεγαλύτερο μυστήριο καὶ μεγαλεῖο ποὺ τὸ χαρίζουν ἡ νυχτιὰ καὶ τὸ ὡραῖο τοπίο. Οἱ ἄγριοι βράχοι συμπληρώνουν τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα τῶν παρθένων καὶ τῶν νέων πολεμιστῶν, ποὺ μέσα στοῦ φωτὸς τοὺς συνδυασμοὺς ἔμοιαζαν νεράϊδες κι' ἡμίθεοι.

Ὅλοι χειροκροτοῦν: Ὁ Ἀρχηγὸς φεύγει ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος...

ΑΙΚΑΤ. Σ. Σβορώνου
Δ.Ο.Υ.Θ.Α.Σ.
Δημοδιδασκάλισσα

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ»

Ἡ ἐφημερὶς «Λὰ Πατρὶ» τοῦ Καΐρου εἰς τελευταῖον φύλλον της ἐδημοσίευσεν ἄρθρον ὑπογραφόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Μοκέα, σχετικὸν μὲ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ὁ ἀρθρογράφος, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐνθουσιωδῶν κρίσεών του, γράφει καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικά:

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος διαδραματίζει ὁλονὲν καὶ σημαντικώτερον ρόλον εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν κίνησιν. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεότητος καὶ τὴν πίστιν ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς, ἡ νέα γενεὰ ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μαθητιῶσαν νεότητα σχηματίζεται καὶ προπαρασκευάζεται διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐρεῖαν καὶ λαμπρὰν λεωφόρον, τὴν ὁποίαν χαράσσει ἀπὸ δύο ἐτῶν μὲ τὴν βοήθειαν ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις. Μὲ ἀρχηγόν των τὸν Διάδοχον Παῦλον, οἱ ἔφηβοι τῆς Νέας Ἑλλάδος ἐξασκοῦνται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν μανθάνοντες συγχρόνως τὴν ὁμόνοιαν, τὴν πειθαρχίαν, τὴν αἰσιοδοξίαν, τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς θυσίας διὰ τὴν Πατρίδα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὅπως εἶπεν εἰς ἕνα λόγον του μία ἀπὸ τὰς πλέον ἐξεχούσας φυσιογνωμίας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ Ὑπουργὸς κ. Νικολούδης, δὲν ἵσταται πλέον ἐναντίον τοῦ Κράτους ὑπείκουσα εἰς τὰς διαταγὰς καὶ τὰς ὑποκινήσεις ξένων. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἀποτελεῖ μίαν ἀληθινὴν Ἐθνικὴν δύναμιν, ἕνα πραγματικὸν στήριγμα τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐρυθμίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία μετὰ τὰς θλιβερὰς Ἐθνικὰς περιπετείας εὑρέθη ἐγκατελελειμμένη μέσῳ τῶν κρίσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν. Καὶ χωρὶς ἰδεώδη καὶ χωρὶς Ἀρχηγὸ ἀπέβη ἡ λεία τῶν ἀνατρεπτικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἀστάθειαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς Κυβερνήσεως.

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑφυπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀποκαλύπτουν τὴν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν. Τὰ ἔγγραφα τῶν ἀρχείων τούτων εἶναι πολλὰ ὅσον καὶ αὐθεντικά. Πᾶσα ἔρευνα, πᾶσα καταδίωξις, πᾶσα σύλληψις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ὀγκώδη λείαν εἰς τὰ ἔγγραφα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατέστη δυνατὸν ἡ ἀνασύνταξις τοῦ προγράμματος τῆς δράσεως, ἡ ὁποία θὰ ἀνεπτύσσετο παραλλήλως εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς Μεσογείου. Ἐν Ἱσπανίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι, Ἡ Νεολαία ἐγένετο ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Δὲν ὑπῆρχεν ἐργοστάσιον, παιδικὸν κέντρον, ἀθλητικὴ ἕνωσις, ἐκδρομικὸς ὅμιλος ἢ ποδοσφαιρικὸς τοιοῦτος, Μουσικὸς Σύλλογος κ.λ.π. εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ὁμοσπονδία τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος νὰ μὴν εἶχε ἐξαπλώσει τὰ δίκτυά της. Ἡ ἀνεκτικότης τὴν ὁποίαν συνήντα ἀπὸ μέρους τοῦ μεγαλειτέρου τμήματος τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ διηυκόλυνε τὸ ἔργον της.

Ἡ ἄμεσος αὐτὴ προπαγάνδα συνεπληροῦτο δι' ἀναριθμήτων ἐντύπων, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν δωρεάν. 163 ἐφημερίδες καὶ ἐπιθεωρήσεις ἐξεδίδοντο ὡς καὶ ἑκατοντάδες ἔργα, σχετικῶς μὲ τὴν «Πολιτικὴν διαμόρφωσιν τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας».

Πάντα ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν βεβαίως τίποτε τὸ νέον σχετικῶς μὲ τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ μᾶς καταδεικνύουν ὅτι τίποτε ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς δὲν παρελείφθη ἔναντι τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Ἡ ἐξέγερσις ἐναντίον τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας ἀπετέλει τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἐξεγέρσεως ἐναντίον τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Συνέπειαι τούτων ἦσαν αἱ διαδηλώσεις εἰς τοὺς δρόμους, αἱ ἀπεργίαι κλπ.

Δὲν λησμονοῦμεν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζε τὸ Πανεπιστήμιον πρὸ τριῶν μόλις ἐτῶν. Οἱ φοιτηταὶ διετύπωναν αἰτήσεις εἰς ὕφος τελεσιγραφικόν, θορυβώδεις διαδηλώσεις διωργανοῦντο ἐναντίον τοῦ Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῶν καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντετίθεντο εἰς τὰς ἀξιώσεις των. Ἐπηκολούθει ἡ ἀνάμιξις τῆς Ἀστυνομίας, συλλήψεις καὶ τέλος τὸ κλείσιμον τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ ἑβδομάδας.

Ἡ Ἑλλὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο γεμάτη ἀπὸ νέους διεθνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἔβγαζαν λόγους ὑπὲρ τῆς ἀδελφώσεως τῶν λαῶν καὶ εἶχον ἑτοίμην τὴν δᾶδα διὰ νὰ ἀνάψουν πυρκαϊὰν εἰς τὴν χώραν.

Σήμερον ἡ ἰδία αὐτὴ Νεότης ἔχει καταταχθῆ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἐπανευροῦσα τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα καθοδήγουν τὰς προηγουμένας γενεάς. Μία σύγκρισις μεταξὺ τῆς Νεολαίας τῆς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκαταλειφθῆ βορὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς Νεολαίας, τῆς μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου μᾶς δίδει ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν Κυριακὴν λόχος Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως HENRY ἐξέδραμεν εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχὴν τοῦ Σουνίου.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπεσκέφθησαν τὸν ἱστορικὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ὅπου συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Δ.Α.Σ. ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας.

Κατ' ἀρχὰς ἐτοποθέτησεν ἱστορικῶς καὶ ἀρχιτεκτονικῶς τὸ οἰκοδόμημα. Ἐν συνεχείᾳ, ἐτόνισεν ὅτι τὸ κτίσμα συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγλαϊσμάτων, ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς Ἀκροπόλεως, τῶν φιλοτεχνηθέντων ὑπὸ τῶν εὐημερούντων Ἀθηναίων ὅτε ἐκυβέρνα τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτείαν συνετῶς εἷς καὶ μόνον ἀνήρ.

Ἐπιχειρήσας ἐν τέλει σύγκρισιν μεταξὺ τῆς τότε καὶ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ καταδείξας τὰς ὁμοιότητας καὶ τὰ κοινά, κατέληξε:

«Ἐὰν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κυβερνώμενον ὑπὸ ἑνὸς νέου Περικλέους δὲν ἔχῃ νὰ ἐπιδείξῃ ναοὺς λαμπρούς, καλλιμαρμάρους, οἱ ὁποῖοι ὁπωσδήποτε θὰ ὑποστοῦν τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ναοὺς συντεθειμένους ἀπὸ φλόγα ψυχῆς καὶ πίστεως, ὡς ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν λατρεύονται πλέον οἱ Ὀλύμπιοι, ἀλλὰ ἡ πατρίς.

»Καὶ ὅπως διὰ νὰ εἶναι ἕνα κτῖσμα τεχνικὸ καὶ καλὸν δέον ἡ πειθαρχία καὶ ἡ συμμετρία νὰ διέπῃ τὰ συνθετικά του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἡ πειθαρχία δέον νὰ διέπῃ τοὺς Φαλαγγίτας πρὸς τὸν σκοπὸ καὶ τὸν Ἀρχηγό, διὰ νὰ εἶναι ἡ Ὀργάνωσίς μας καλὴ καὶ ὡραία».

Ἡ Ὑποδιοίκησις Σ.Ε.Ρ. προεκήρυξε μεταξὺ τῶν μελῶν της ἀγῶνας ζατρικίου οἱ ὁποῖοι θὰ τελεσθοῦν καθ' ὅλον τὸν Σεπτέμβριον.

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐπιφυλάσσεται νὰ προκηρύξῃ ὅμοιον διαγωνισμὸν μεταξὺ ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεών της διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς πρωταθλητρίας Ὑποδιοικήσεως καὶ πρωταθλητοῦ Φαλαγγίτου.

Τοὺς ὅρους συμμετοχῆς καὶ τὰ ὁρισθησόμενα ἔπαθλα θὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

Τὸ θεατρικὸν καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα τῆς Δ.Α.Σ. τὸ ὁποῖον εἰς τὸ παρελθὸν ἔδωσε δείγματα τῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπιμελημένης ἐργασίας του, πρόκειται νὰ παρουσιάσῃ κατὰ τὴν νέαν ἀρχομένην περίοδον ἐκπλήξεις.

Ἡ μεγάλη χορῳδία τῆς Δ.Α.Σ. ἀποτελουμένη ἀπὸ 150 ἄτομα, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῇ εἰς πολλὰς ἐκτελέσεις.

Συζητεῖται ἐπίσης τὸ ἀνέβασμα 4—5 θεατρικῶν ἔργων.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ὅλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοὶ μετέθησαν ἀπὸ τὴν 21ην τρέχοντος εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» ὅπου θὰ παραμείνουν μέχρι τῆς 10ης Σεπτεμβρίου.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Διοίκησις καὶ αἱ Ὑποδιοικήσεις θὰ παραμένουν ἀνοικταὶ μὲ ἀξιωματικοὺς ὑπηρεσίας κατὰ τὰς ἑξῆς ὥρας, καθ' ἑκάστην:

Π.Δ.Θ.Π. 8.30—12, Υ.Θ.Α. 9—1, Υ.Θ.Π. 9—12 καὶ 5—7, Υ.Θ.Ν. 10—12 καὶ 5—7, Υ.Θ.Β. 10—1, Δ.Θ.Α.Σ. 10—1 καὶ 5—8.

Κατὰ τὰς ὥρας αὐτὰς δύνασθε νὰ ἀποτείνεσθε διὰ ὁποιανδήποτε πληροφορίαν. Εἰσιτήρια Κινηματογράφου θὰ χορηγοῦνται ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοῦ ΙΙΙου Γραφείου τῆς Π.Δ.Θ.Π. 6—7 καθ' ἑκάστην.

Οἱ Ὑποτομεῖς δὲν θὰ λειτουργήσουν μέχρι τῆς 10ης Σεπτεμβρίου. Θ' ἀνοίξουν ἅπαντες τὴν 12ην τοῦ μηνός.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου κατεσκήνωσαν παρὰ τὸ Πέραμα 100 Φαλαγγῖται τοῦ 1ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς, οἵτινες καὶ παρέμειναν ἐπὶ 4ήμερον.

Ὡσαύτως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξέδραμον εἰς Ἅγιον Μερκούριον 120 Φαλαγγῖται τοῦ 2ου Ὑποτομέως καὶ ἕτεροι 115 Φαλαγγῖται τοῦ 3ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως εἰς Κινέτταν. Ἐξ ἄλλου συνεχίζονται αἱ προετοιμασίαι διὰ τὴν ἑορτὴν ἥτις θὰ λάβῃ χώραν τὸ ἀπόγευμα τῆς σήμερον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἐγκαινίων τοῦ οἰκήματος τῆς Φάλαγγος «Προμηθεύς». Κατ' αὐτὴν θὰ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

συμμετάσχουν ἡ Χορῳδία ὡς καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τμῆμα αὐτῆς, ἰδιαιτέραν δὲ ἐντύπωσιν θὰ προκαλέσῃ ἡ προετοιμαζομένη ἔκθεσις ἔργων μηχανικῆς.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς περιφορᾶς τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας εἰς Ἀμαρούσιον ἡ Ὑποδιοίκησις Βορρᾶ διέθεσεν ἱκανὴν δύναμιν Φαλαγγιτῶν, τόσον διὰ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν ὅσον καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Μετὰ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνος ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία καὶ παρέλασις τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑποτομέως Ἀμαρουσίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. — Πρωτοβουλίᾳ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῇ συμμετοχῇ ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας ἐγένετο τὴν Κυριακὴν 6ην Αὐγούστου ἐπίσημος δοξολογία εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τῆς Α. Θ. Μ. Χριστοφόρου Β', ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Παρέστησαν εἰς τὴν δοξολογίαν ἡ Α. Ε. ὁ φιλέλλην διοικητὴς τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, ἀντιπρόσωποι τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Δημαρχίας, σύσσωμον τὸ διπλωματικὸν καὶ προξενικὸν Σῶμα, οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ καὶ παλαιοὶ πολεμισταί, ὡς καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Ἰβραημίας, τὰ προεδρεῖα ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων, Συλλόγων καὶ Ἀδελφοτήτων καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν σχολείων.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς κ. Δ. Ἐγγλέζος ὡμίλησε καταλλήλως ἐξάρας τὸν Ἐθνικὸν Ἀρχηγὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν διὰ τὸ ἱστορικὸν καὶ πατριωτικὸν ἔργον του, τῆς ὀργανώσεως ἐπὶ βάσεων ἠθικῶν καὶ ἐθνικῶν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐν τέλει ἐτόνισεν ὅτι τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔφερε τὴν ὁμόνοιαν εἰς σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμὸν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Αἰγύπτου.

ΣΑΜΟΣ. — Δι' ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Σάμου καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἡμέρας, ἐξαίρεται ἡ ἐπικρατήσασα ἐν γένει κατ' αὐτὸν τάξις, ὡς καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως ὡς συμβολὴ των εἰς ὑπόθεσιν Ἐθνικήν, διαδηλοῦται ἡ ἀπόλυτος ἱκανοποίησις του ἐκ τῆς γενομένης παρελάσεως, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως παραστάσεως τῶν τμημάτων, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως τῶν Φαλαγγιτῶν ἰδιαιτέρως καὶ τέλος ἐκφράζεται ἡ ἀπόλυτος εὐαρέσκεια τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου πρὸς τὸν κ. Περιφερειακὸν Διοικητήν, τοὺς κ. κ. Ἀξιωματικούς, τοὺς βαθμοφόρους καὶ πρὸς ὅλα τὰ συμμετασχόντα τῆς παρελάσεως τμήματα.

Πρὸς τὸν ἴδιον Περιφερειακὸν Διοικητὴν ἀπεστάλη ἐξ ἄλλου ἀπὸ 8ης Αὐγούστου τηλεγράφημα τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζονται τὰ θερμότατα συγχαρητήριά του διὰ τὸν ὀργανωθέντα ἐνθουσιώδη ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΔΡΑΜΑ. — Εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐγένοντο αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίαι.

Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμάς, ἥτις εἶχε μεταβῆ εἰς Ἀθήνας διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Δράμας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπανῆλθε μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ἐν Καλορράχῃ τῆς Θάσου στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» ἡ ἐξ 90 Φαλαγγιτῶν β' ἀποστολή.

— Τὴν 13ην τρέχοντος μηνὸς ἀνεχώρησε διὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω στρατόπεδον ὅπου καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπὶ εἰκοσαήμερον ἡ γ' ἀποστολὴ ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

ΞΑΝΘΗ. — Μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἡ ἐφετεινὴ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Ξάνθην. Ὁ Σχηματισμὸς Θηλέων, ἀπὸ ἡμερῶν ἑτοιμαζόμενος, ἐνεποίησε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοίκους καὶ τὰς Ἀρχὰς διὰ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀθλητικὸν παράστημα τῶν Φαλαγγιτισσῶν, αἵτινες συντεταγμέναι παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς ἀξιωματούχους των.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας, εἰς ἣν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ Χορῳδία τῆς Ε. Ο. Ν. ψάλλουσα τὸ «Πολυχρόνιον», ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν Ἀρχῶν.

— Τὸ ἑσπέρας τοῦ ἑορτασμοῦ ἀνεχώρησε διὰ Κομοτινὴν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς ἀξιωματούχους ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀθλητικὴ ὁμάς, ἥτις ἔλαβε μέρος εἰς τοὺς Πανθρακικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Φλωρίνης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, καὶ τοῦ ἐπιτελείου του ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Πολυποτάμου.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, τονίσας τὰς ὑψηλὰς ὑποχρεώσεις των ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου ἐπηκολούθησε χορὸς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς τοῦ λόχου Σκαπανέων τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου, ὅστις εἶχεν ἐκδράμει τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς Πολυπόταμον.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Νομάρχης ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Βάμου καὶ Τριανταφυλλιᾶς. Ἐπίσης ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ κ. Γ. Διοικητοῦ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἄνω καὶ Κάτω Κλεινῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Κερκύρας Νομάρχης Ναύαρχος κ. Θεοφανόπουλος, συνοδευόμενος καὶ παρὰ τοῦ συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σπ. Μινώτου, ἐπεσκέφθη τὴν περιφέρειαν Λευκίμμης καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμούς.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου Ἀργυράδες εἶχε παραταχθῆ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ Ὑποτομέως καὶ πλῆθος χωρικῶν, οἵτινες ἐξητωκραύγασαν ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Διοικητὴν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Ριγκλάδες καὶ Λευκίμμης, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Ὁ κ. Νομάρχης ἀνέθεσε τὴν καταπολέμησιν τοῦ δάκου εἰς συνεργεῖα τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ ὁποῖα ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον των.

ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ (Δωρίδος). — Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ Κροκύλειον ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐνθουσιώδης. Χάρις εἰς τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν. οἱ Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ Κροκυλείου ἀπὸ βαθείας πρωΐας περιῆλθον τὰς ὁδοὺς ᾄδοντες διάφορα ἐθνικὰ ᾄσματα καὶ ἀκολούθως παρετάχθησαν ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ πρὸ τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐψάλη δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ ἐξάρας τὸ ἔργον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΚΑΖΑΒΗΤΙΟΝ. — Μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου. Σύσσωμοι οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος παρηκολούθησαν τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ Διευθυντὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων τῶν κατοίκων καὶ κατόπιν λαϊκὸ γλέντι μὲ ἐθνικὰ τραγούδια καὶ χοροὺς τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΛΑΤΑΝΙΑ (Χανίων). — Μὲ πραγματικὴν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Σχηματισμοῦ μας ἡ ἐφετεινὴ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἡ δύναμις τοῦ Σχηματισμοῦ παρήλασε πρὸ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ περιῆλθε τὸ χωρίον ᾄδουσα πατριωτικὰ ᾄσματα καὶ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

ΧΑΝΙΑ. — Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου χάρις εἰς τὴν συμ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

βολὴν τῆς Ε. Ο. Ν., ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολούθου προγράμματος τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη μετὰ πάσης ἀκριβείας. Οὕτω τὴν 6ην πρωϊνὴν ὁμὰς ἐκ 50 ποδηλατιστῶν περιῆλθε τὴν πόλιν ψάλλουσα. Τὴν 8 καὶ 30΄ ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ τετράρχου κ. Γλαμπεδάκη μὲ θέμα: «Ἀνέτειλεν ἡ 4η Αὐγούστου». Τὴν 9 καὶ 30΄ π. μ. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς ἐγένετο παρέλασις ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως ἀρρένων καὶ θηλέων διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν. Τὴν 10ην π. μ. ἐγένετο παράταξις πρὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Εἷς λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν ἀπέδωσε τὰς νενομισμένας τιμάς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν τὰ τμήματα ὡδηγήθησαν εἰς τὸν χῶρον ἔνθα εἶχε συγκεντρωθῆ ὁ λαὸς καὶ παρηκολούθησαν τὰς γενομένας ὁμιλίας, μεθ' ὃ ἐπανῆλθον εἰς τὸ Γυμναστήριον καὶ διελύθησαν.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὥραν 6 καὶ 30΄ μ. μ. ἔλαβε χώραν λαμπρὰ ἑορτὴ εἰς τὸν Δημοτικὸν Κῆπον τῆς πόλεως, εἰς ἣν συμμετέσχε καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. Χορῳδίαι ἐκ θηλέων καὶ ἀρρένων ἔψαλαν τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας ὡς καὶ ἄλλα πατριωτικὰ τραγούδια. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς εὐσταλεῖς Φαλαγγῖται ἐχόρευσαν διαφόρους Κρητικοὺς χορούς, χαριτωμέναι δὲ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, ἄλλαι μὲν φέρουσαι τοπικὴν ἐνδυμασίαν, ἄλλαι τὴν τῶν εὐζώνων καὶ ἄλλαι τὴν στολὴν των ἐχόρευσαν διαφόρους ἐθνικοὺς χορούς, καθ' ὃν χρόνον συνεργεῖον Φαλαγγιτῶν ἔκαιε διάφορα πυροτεχνήματα πέριξ τῶν χορευτικῶν ὁμάδων. Τὸ πλῆθος παρηκολούθει μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν, αἰσθανόμενον ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἐξέσπασεν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος καὶ τοῦ Δημιουργοῦ της.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς τὴν 9ην μ. μ. δύναμις ἐκ 250 Φαλαγγιτῶν μὲ πυρσοὺς καὶ διάφορα πυροτεχνήματα περιῆλθε τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς ψάλλουσα τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας καὶ ἄλλα πατριωτικὰ ᾄσματα. Χειροκροτήματα καὶ ζωηραὶ ἐπευφημίαι ἐδόνουν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Παρόμοιαι λαμπραὶ ἑορταὶ ἔλαβον χώραν τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Χανίων εἰς ἅπασαν τὴν ὕπαιθρον.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων Ρεθύμνης τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου της ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Προαστείου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφ. Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθὲν πλῆθος διὰ τὴν «Ἐθνικὴν καὶ Κοινωνικὴν ἀποστολὴν τῆς Φαλαγγιτίσσης». Τοὺς λόγους τῆς Διοικητρίας ὑπεδέχθησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ τὸ πλῆθος μὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Νεολαίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Νέου Κράτους.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Τὸ πρῶτον Τάγμα τῆς 290ης Φάλαγγος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας ἐπεσκέφθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Α. Σ. Ο.

Οἱ Φαλαγγῖται παρηκολούθησαν διάφορα γεωργικὰ μαθήματα χρησιμώτατα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀνέπτυξεν ὁ γεωπόνος τοῦ ἀγροκτήματος.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Ἡ Ὀρεινὴ Φάλαγξ Λυρκείας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Φαλαγγάρχην της ἐπεσκέφθη πρὸ ἡμερῶν τὸ Ναύπλιον. Τοὺς Φαλαγγίτας Λυρκείας ὑπεδέχθησαν ὁ κ. Νομάρχης, οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, Τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. Ναυπλίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ κ. Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχάρη θερμῶς τὴν Φάλαγγα διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισίν της.

Ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Ναυπλίου ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸ Τουριστικὸν Κέντρον εἰς τὸν Κυβερνήτην καὶ τοὺς Ἀξιωματικοὺς τοῦ ἐν τῷ Λιμένι τοῦ Ναυπλίου ὁρμοῦντος ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ. Εἰς τὴν δεξίωσιν παρευρέθησαν ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ Περιφ. Διοικήτρια Θηλέων.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀρρένων Ἀργολιδοκορινθίας προεκήρυξε φιλολογικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὴν συγγραφὴν ποιήματος καὶ διηγήματος.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον τὴν Α΄ θέσιν κατέλαβον εἰς μὲν τὸ διήγημα ὁ Λοχίτης Α. Κατσάνης, εἰς δὲ τὸ ποίημα ἡ Ὁμαδάρχης Τασία Κατῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.— Ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Ἠπείρου κ. Φιλοσοφόπουλος ἐπεσκέφθη τοὺς ἀγροτικοὺς συνοικισμοὺς Νεοκαισαρείας καὶ Μπάφρας καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς αὐτόθι Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ κάτοικοι καὶ τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. εἶχον στήσει θριαμβευτικὴν ἁψῖδα διακοσμημένην μὲ γιρλάντες, ἐνθουσιώδεις ἐπιγραφάς, εἰκόνας τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Οἱ κάτοικοι τῶν δύο ἀγροτικῶν συνοικισμῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπεφύλαξαν τὴν πλέον ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν εἰς αὐτόν.

Ἀκολούθως ἀνεγνώσθη ψήφισμα τῆς Κοινότητος διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται εἰς διαφόρους ὁδοὺς καὶ πλατείας τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἐντοιχίζεται πινακὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Μπιζάνι, φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἀκολούθως ἐγένετο ἐντοιχισμὸς πινακίδων ἐπὶ τῶν ὁδῶν Βασιλέως Γεωργίου Β΄, 4ης Αὐγούστου καὶ Ἰωάν. Μεταξᾶ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Δ. Α. Σ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ δημοσιεύσῃ πρὸς διευκόλυνσιν τῶν διαγωνισθησομένων πίνακα Βιβλιογραφίας δι' ὡρισμένα ἐκ τῶν θεμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ.

Τονίζομεν ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶναι ἐλευθέρα εἰς πάντα Φαλαγγίτην ἀνεξαρτήτως θέσεως καὶ βαθμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Δ.Α.Σ. προθύμως θὰ παράσχῃ πᾶσαν πληροφορίαν ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐλήφθησαν αἱ ἐργασίαι:

«Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς παρ' ἡμῖν»

μὴ χαρακτηριζομένη, παρατύπως, ὑπὸ οὐδενὸς ρητοῦ.

«Ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ»

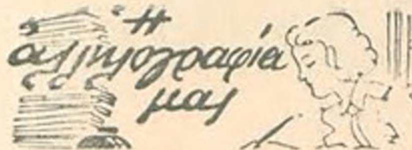
χαρακτηριζομένη ὑπὸ τοῦ ρητοῦ «μολὼν λαβέ».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΝ. ΦΥΛΑΚΤΟΝ, ἐνταῦθα. Δὲν ἔχετε δίκαιον. Καθὼς ἐγράψαμε καὶ εἰς τὸ προηγούμενο φύλλο ἡ προθεσμία λήγει τὴν 1 Νοεμβρίου 1939 Δ΄.

Δ. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ψηλὰ Ἀλώνια Πάτρας. Σᾶς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

(Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.)

ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἤρξατο λειτουργῶν ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε. Ο. Ν. Ἐκπομπαὶ καθ' ἑκάστην 7 — 9 μ. μ.

Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει Μουσικήν, Διαλέξεις, Εἰδήσεις κλπ. Βραχέα κύματα 35 μέτρα ἢ 8500 χιλιόκυκλοι.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΝ, Κων)πολιν. Τὸ θέμα σας «Φιλοσοφία καὶ Ἐπιστήμη» θαυμάσιον καθ' ὅλα, κρίνεται ἀκατάλληλον διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται ὡς γνωστὸν πρὸς τὴν νεότητα, ἀπαρασκεύαστον ἀκόμη διὰ τοιούτου εἴδους βαρειὰ θέματα. — ΣΟΥΛΑΝ ΠΕΤΡΙΝΗ, Πύργον. Ἡ «Δικαίωσις» σᾶς ἐνθουσιάζει καὶ ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Δυστυχῶς πολὺ ἐκτεταμένο γιὰ τὸν στενὸ χῶρο τοῦ περιοδικοῦ. Μπορεῖτε ὅμως νὰ μᾶς στείλετε κάτι ἄλλο σύντομο — ὄχι περισσότερο ἀπὸ δύο σελίδες. — ΣΤΡ. Χ'' ΕΥΣΤΡ., Πολύχνιτον. Καὶ τὸ δεύτερο ποίημά σας, ποὺ λάβαμε, ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ἴδια πίστι, δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τὸ πρῶτο, γιατὶ εἶναι γεμᾶτο τεχνικὰ λάθη. Τὸ καθῆκόν μας εἶναι νὰ μὴν κυττᾶμε μόνο τὴν ἔμπνευσι, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκτέλεσι. Ἔτσι μόνο θὰ βοηθήσωμε ἀποτελεσματικὰ τοὺς Νέους ποὺ ἔχουν ταλέντο να ἐξελιχθοῦν σὲ καλοὺς λογοτέχνας. Ἂν τώρα, στὰ πρῶτα σας βήματα σᾶς συγχωρήσωμε τὴν ὄχι ἀρτία ἐκτέλεσι, θὰ συνηθίσετε νὰ γράφετε ὅπως-ὅπως, κακότεχνα. Μόνο ἡ πειθαρχία στοὺς κανόνας τῆς Τέχνης δημιουργεῖ συνειδητοὺς Καλλιτέχνας. Σᾶς ὑποδεικνύομε λοιπὸν τὰ τεχνικά σας λάθη γιὰ νὰ τὰ διορθώσετε: α') Ὑπερβατικὸς στίχος ὁ 13 (ὁ 11 εἶναι δύο στίχοι) ἔχει ἐννέα συλλαβὲς (8 συλλαβὲς τῶν ὁποίων ἡ τελευταία τονίζεται στὴ λήγουσα ἰσοῦνται μὲ ἐννέα) ἐνῷ ὁ ρυθμὸς ποὺ διαλέξατε εἶναι 8, 7. β') Χασμωδίες ἐξωτερικές: μιὰ-ἄνοιξη, Ὁ-ἄνεμος, καρδιὰ-ὅλοι. γ') Χασμωδία ἐσωτερικὴ αἰ-ώνια. (Σημειῶστε πῶς οἱ ἐσωτερικὲς ὅπως καὶ οἱ ἐξωτερικὲς χασμωδίες, μποροῦν νὰ διορθωθοῦν εὔκολα ἂν προστεθῇ τεχνικὰ μιὰ συλλαβὴ στὸ χασμωδικὸ στίχο, ὥστε νὰ μεταβληθῇ ἡ χασμωδία σὲ συνίζησι). — ΠΑΝΟΝ Ι. ΚΟΝΤΕΛΛΗΝ, Μυτιλήνην. Ἐγκρίνεται. Ἡ γλῶσσα σας στρωτὴ καὶ ὁ ἁπλὸς ἀπέριττος τρόπος ποὺ βλέπετε κάνει τὸ χειρόγραφό σας ἀξιοπρόσεκτο. Ἀπὸ δῶ καὶ μπρὸς σᾶς συμβουλεύομε νὰ γράφετε θέματα κινητικά, μὲ ὑπόθεσι, μὲ διάλογο. Ἔτσι θὰ ἐξελιχθῆτε πιὸ γρήγορα καὶ πιὸ σταθερά. Τὰ περιγραφικά, ἀκίνητα θέματα, διαστρέφουν σιγά-σιγὰ τὸ ταλέντο τοῦ πεζογράφου. Τὸν κάνουν ρητορικό, κενολόγο. Προσέξετε. ΙΩΗΛ. ΜΑΛ., Λουτράκι. Ἀγνοεῖτε τὸ μέτρο καὶ τὸν ρυθμό. Ὁ πιὸ εὔκολος τρόπος γιὰ νὰ συνηθίσετε τὸ αὐτί σας στὸ ρυθμικὸ περπάτημα τοῦ στίχου εἶναι νὰ διαβάζετε φωναχτὰ — ὥστε νὰ τ' ἀκοῦτε κιόλας — ποιήματα δοκίμων ποιητῶν. Τὸ διάβασμα ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεται σὲ τρόπο ποὺ νὰ σταματᾶτε στὶς τομὲς καὶ στοὺς στίχους, ἀδιαφορῶντας, γιὰ τὴν συνέχεια τοῦ νοήματος. Τὸ τραγουδάκι ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι χαριτωμένο ὡς ἔμπνευσι, ἀλλά... διαβᾶστε τὴν παραπάνω ἀπάντησι πρὸς τὸν κ. Στρ. Χ'' Εὐστρ. — Σ. ΑΚΤ., Ἐνταῦθα. Ὁ «Πόλεμος» ποὺ ἐμπνευσθήκατε ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο ποίημα τοῦ Οὐγκώ, ὑστερεῖ στὴν ἐκτέλεσι. Ξανακυττᾶξτε το, διορθῶστε το, δῶστε του, ὅπως ταιριάζει, ἕνα τέλος πιὸ αἰσιόδοξο καὶ ξαναστεῖλτε το. — ΤΩΝ. ΡΙΖΟΡ., Γρεβενά. Ὁ δισταγμὸς σὲ τέτοιες περιστάσεις εἶναι βλαβερός. Γι' αὐτό, καλὰ κάνατε καὶ μᾶς στείλατε τὸ ποιηματάκι σας, δίνοντάς μας ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ὑποδείξωμε μερικὰ πράγματα ποὺ θὰ σᾶς καταποπίσουν καὶ θὰ σᾶς βοηθήσουν στὰ πρῶτα βήματά σας: Τώρα στὴν ἀρχὴ μεταχειριστῆτε τὸν ἁπλό, δεκαπεντασύλλαβο στίχο τοῦ δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ ποὺ δὲ θὰ σᾶς δυσκολέψη καὶ δὲ θὰ σᾶς κουράση: Ὅλοι οἱ Ἕλληνες τὸν ἔχουμε «ἔναυλο» στ' αὐτιά μας γιατὶ μ' αὐτὸν μᾶς νανούρισαν, μ' αὐτὸν παίξαμε παιδιά, μ' αὐτὸν γλεντήσαμε. Ἔπειτα ὁ δεκαπεντασύλλαβος ἀνάλογα μὲ τὶς τομὲς ποὺ τοῦ κάνουμε παίρνει πότε λεβέντικη περπατησιά (ποὺ ταιριάζει στὰ θέματα, ποὺ προτιμᾶτε) πότε ἕναν πηδηχτὸ χαρούμενο ρυθμὸ καὶ πότε-πότε τὸ ἀργόσυρτο βαρὺ περπάτημα τοῦ μοιρολογιοῦ. Ἐπίσης τώρα στὴν ἀρχὴ προσέχετε τὶς ὁμοιοκαταληξίες (ὄχι πένθος — ἔθνος) καὶ τὶς χασμωδίες ποὺ πρέπει νὰ τὶς ἀποφεύγετε. Ἀργότερα ὅταν γίνετε κάτοχος τοῦ δεκαπεντασυλλάβου, ἀρχίστε νὰ γράφετε σὲ δωδεκασύλλαβο καὶ πολὺ ἀργότερα σὲ μικροὺς στίχους. Χρειάζεται μεγάλη πεῖρα καὶ μαστοριὰ γιὰ τὸν ἐνδεκασύλλαβο. Περιμένουμε νεώτερά σας. Μὴ βιαστῆτε ὅμως. — ΝΙΚ. ΜΠΙΤΣ., Σχησματάρι. Τὸ ἀποτέλεσμα ποὺ ἐπιτύχατε στὸ ποιηματάκι σας, κρινόμενο ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία σας, εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικό, φίλε μου. Βέβαια δὲν εἶναι ἀκόμη δημοσιεύσιμο καὶ θὰ χρειασθῇ ἀπὸ μέρους σας καὶ μελέτη πολλὴ καὶ ἐπίδοσις μεγάλη γιὰ νὰ γράψετε κάτι ποὺ θὰ μπορῇ νὰ δημοσιευθῇ. Μὴν ἀπελπίζεστε ὅμως: Ἐργασθῆτε μὲ τὴν καρδιά σας καὶ θὰ ἐπιτύχετε μιὰ μέρα. — ΤΑΚ. ΠΑΓ., ἐνταῦθα. Ἡ «Σωτηρία» μαρτυράει δυνατὴ φαντασία. Ἂν δὲν ἐπιτύχατε φταίει τὸ ὅτι διαλέξατε νὰ γράψετε «συμβολικὴ πρόζα», ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα καὶ γιὰ δοκίμους ἀκόμα λογοτέχνες εἴδη, μ' ὅλο ποὺ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὔκολο. Τὸ νὰ δημιουργήση κανεὶς «σύμβολα» καταληπτὰ στὸν μέσο ἀναγνώστη καὶ νὰ τὰ κινήση μὲ φυσικότητα ἢ πιθανοφάνεια εἶναι — πιστέψτε — ἀληθινὸ κατόρθωμα. Ἀποφύγετε, λοιπόν, στὸ μέλλον τὸ εἶδος αὐτό. Περιοριστῆτε τώρα στὴν ἀρχὴ σὲ διηγήματα καὶ σὲ διαλόγους. Προσέξτε ἀκόμα τὰ κοσμητικὰ («χρυσῆ» φωνή, κλπ.) καὶ τὶς γλωσσικὲς ἀκρότητες (ἀχρεῖοι κλπ.). — ΕΛ. ΡΙΓΓΑ. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ. — ΘΕΟΔ. ΚΟΛ., Μαζέϊκα. Αἰσθητὰ καλύτερο, ἀλλὰ ὄχι ἀκόμα δημοσιεύσιμο. Δὲν προσέξατε τὴν γλῶσσα. Μεταχειρίζεστε ἀκόμα σύνθετες ἢ πεποιημένες λέξεις «ἀδόκιμες» (γεροντόκορμα δέντρα, ἀργυροκίτρινες (= χρυσὲς) ἀκτῖνες, χαροκαμένος τόνος τῆς φωνῆς, ἐκκλησίδιον κλπ.) καὶ ἡ σύνταξίς σας μὲ τὸ «ὁποῖος» κλπ. ἔχει μιὰ καθαρευουσιάνικη στριφνότητα. Ἀντὶ νὰ ξαναδιορθώσετε τὸ ἴδιο, γράψτε κάτι καινούργιο καὶ στεῖλτε τό μας. — ΦΡ. ΗΛΙΑΔ., ἐνταῦθα. Σᾶς ἀπαντήσαμε σχετικὰ σὲ προηγούμενο τεῦχο μας. — Σ. ΟΙΚΟΝ., ἐνταῦθα. Ἀπὸ τὰ τρία στιχουργήματά σας, συγκινητικώτατο ὡς πρόθεσις εἶναι τὸ «Τὰ μαλλάκια τῆς μαμᾶς μου» Δυστυχῶς, ἡ ἀπειρία σας στὰ ἐκφραστικὰ καὶ τεχνικὰ ζητήματα ποὺ σᾶς ἐπέτρεψε νὰ τὸ ἐκτελέσετε ὅπως πρέπει. Ξανακυττᾶχτε το, προσέξτε τὴν ἀλληλουχία καὶ τὴν λογικὴ διαδοχὴ τῶν ἰδεῶν, διορθῶστε αὐτὰ τὰ ἐκφραστικὰ λάθη καὶ ξαναστεῖλτε το γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξωμε τότε τὰ τεχνικὰ λάθη. (Ἡ φυσικὴ διαδοχὴ τῶν ἰδεῶν θἆταν: Τὸ συναίσθημα ποὺ γεννιέται ἀπὸ τὴ θέα τῶν ἄσπρων μαλλιῶν — ἡ ἀναδρομὴ σὲ γεγονότα ποὺ ἔφεραν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα — τὸ αἴσθημα εὐγνωμοσύνης ποὺ προκαλοῦν αὐτὰ τὰ γεγονότα — τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς). Ἀναφέρατε στὴν ἀπάντησί σας τὸ τεῦχος ποὺ δημοσιεύεται ἡ σημερινὴ κρίσι μας. — ΝΙΚ. Κ. ΑΛΗΦ., ἐνταῦθα. Δὲν ἔχετε ὡριμάσει ἀκόμα. Χρειάζεται νὰ μελετήσετε πολὺ δημοτικὰ τραγούδια (Πάρτε τὶς «Ἐκλογὲς» τοῦ Πολίτη) γιὰ νὰ μπῆτε στὸ νόημα τῆς ἁπλῆς αὐτῆς ἀλλὰ σύγχρονα καὶ βαθειᾶς ποιήσεως. Θὰ κουραστῆτε λιγάκι ἀλλὰ τὸ κέρδος ἀπὸ τὴ μελέτη σας αὐτὴ — ἂν γίνῃ σοβαρὴ κι' ἐμπεριστατωμένη — θὰ εἶναι πολὺ μεγάλο. — Λ. ΤΣΙΟΜ., Γιάννενα. Ὁ ἐνθουσιασμός σας καὶ ἡ πρόθεσίς σας νὰ τὸν ἐκφράσετε σὲ στίχους μᾶς συγκινοῦν ἀληθινά, γι' αὐτὸ καὶ θὰ σᾶς ὑποδείξωμε λεπτομερῶς τὰ λάθη σας γιὰ νὰ τὰ διορθώσετε. α') Λάθη στὴν ἔκφρασι: Κρήτη-Γιαννιώτη (ἢ Κρήτη-Γιάννενα ἢ Κρητικὸ-Γιαννιώτη), ἀτσαλένιο μνῆμα (ἀκατάλληλο ἐπίθετο), διχόνοια αἱμόφυρτη (δὲν εἶναι πραγματικότης) γιατὶ «φτωχὴ νιότη;» ποιὸ «ἰδανικό»; β') Λάθη τεχνικά: Χασμωδίες (γοργὰ-ὁλόλαμπρη, Αὐγούστου-ἡ-ἡμέρα, ποὺ-ἡ, κύλισε-αἱμόφυρτη, τυραννεῖ-ἀκόμα κλπ.). Κακὲς τομές: στίχος 6, στίχος 9. Ἂν ἔχετε τὴν καλὴ θέλησι διορθῶστε το καὶ στεῖλτε το πάλι. — ΣΟΦ. ΧΡΥΣ., ἐνταῦθα. Ἔχετε, ἀναμφισβήτητα, ταλέντο. Ἐκφράζεστε μὲ μιὰ δροσερότητα καὶ μιὰ ἁβρότητα, ποὺ ἂν κατορθώσετε νὰ τὶς διατηρήσετε κι' ἀργότερα, ὅταν θ' ἀποκτήσετε καὶ τὴν τεχνικὴ τοῦ στίχου, θὰ ἔχετε μεγάλη ἐπιτυχία. Δὲν δημοσιεύουμε τὸ ποίημά σας — θὰ μπορούσαμε μὲ λίγες διορθώσεις νὰ τὸ παρουσιάσωμε — γιὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσωμε νὰ ἐπιδοθῆτε σοβαρὰ στὴν ποίησι. Σᾶς συμβουλεύουμε πρὸς τὸ παρὸν νὰ διαλέγετε τὰ θέματά σας ἀπὸ τὸ συναισθηματικὸ κόσμο. Οἱ ἁπλὲς χαρές, οἱ μικρὲς εὐτυχίες τῆς καθημερινῆς ζωῆς μᾶς παρέχουν ἕνα σωρὸ θέματα, χαριτωμένα, ποὺ ταιριάζουν στὸ δροσερὸ ταλέντο σας. — ΜΗΤΣ. ΤΣΑΛ. Ἔχετε πλούσιο λεξιλόγιο καὶ μιὰ ἀρκετὰ ἐξελιγμένη ἱκανότητα νὰ πυκνώνετε τὰ νοήματα. Κι' ὅμως παρὰ τὰ δύο αὐτὰ προτερήματα, ποὺ θὰ ζήλευαν πολλοί, δὲν ἔχετε ἐπίγνωσι τῆς ποιητικῆς οὐσίας καὶ ἐνῷ σὲ μερικοὺς στίχους τὸ τραγούδι σας εἶναι στιβαρὸ σ' ἄλλους ἔχει ἀσυγχώρητη πεζολογία. Τί συμβαίνει; Μήπως βιάζεστε στὴν διατύπωσι τῶν νοημάτων σας κι' ὕστερα τ' ἀφήνετε ἀδιόρθωτα, ἢ μήπως ἡ ποιητική σας μόρφωσις εἶναι μονόπλευρη; Ὅ,τι καὶ νἆναι ἀπὸ τὰ δυὸ πρέπει νὰ φροντίσετε νὰ τὸ διορθώσετε γιατὶ εἶναι κρίμα, ἐνῷ μπορεῖτε νὰ γράφετε ἄρτια. — Δ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΝ, Ἀσβέστιον-Φθιώτιδος. Δυστυχῶς τὰ δύο σας ποιήματα, τὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καλά, «Μία ἅγια μέρα ἐξημέρωσε» καὶ «Ὁ ἑορτασμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου» ἔφθασαν πολὺ ἀργά, ὥστε δὲν ἔχουν πλέον ἐπικαιρότητα. — Π. ΖΙΩΤΑΝ, Μαργαρίναν-Ἐδέσσης. Πολὺ καλὸς ὁ ἐκφωνηθεὶς λόγος καὶ σᾶς συγχαίρομεν. Δυστυχῶς ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ λόγῳ στενότητος χώρου. — Υ/ΣΙΝ ΘΗΛ. ΞΑΝΘΗΣ. Εἶναι ὑποχρέωσίς μας νὰ δημοσιεύωμεν τὴν κίνησιν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ κάθε σχετικὸν πρὸς αὐτήν, ὁσάκις αὕτη μᾶς ἀποστέλλεται ἐκ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. — ΔΗΜ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΝ, Καραβάδον-Κρήτης. Ἐπὶ παρομοίων θεμάτων θὰ γράψουν εἰδικοὶ ἐπιστήμονες. — ΠΑΝ. ΝΑΚΟΝ, Ἔδεσσαν. Ἡ μελέτη σας θὰ δημοσιευθῇ. — ΜΥΡΤΟΥΝΤΙΟΝ, Λεχαινά. Τὸ βιβλίον σας ἐλήφθη καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία θὰ κρίνῃ περὶ τῆς δημοσιεύσεως ἀποσπασμάτων ἐξ αὐτοῦ. Τὰ ἄλλα, μᾶς εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ τὰ ἀναζητοῦμεν εἰς τὰς διαφόρους βιβλιοθήκας. — ΠΕΤΡ. ΤΟΛΙΔΗΝ, Καβάλλαν. Τὸ περιοδικὸν δὲν διορίζει ἀνταποκριτάς. Δέχεται ὅμως εὐχαρίστως τὴν συνεργασίαν ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν του μέσα στὸ πλαίσιο τῶν ἐπιδιώξεών του. — ΣΤΕΛ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΝ, Πλατανιά-Χανίων. Παρακαλοῦμεν ὅπως ἀποστείλετε ἄλλην φωτογραφίαν πλέον καθαράν. — Ν. ΖΗΚΟΝ, Πόβλαν. Σᾶς συγχαίρομεν γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα. Δυστυχῶς ἡ φωτογραφία εἶναι πολὺ σκοτεινὴ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. — ΑΔΡΙΑΝΗΝ ΜΠΕΗ, Ἄνδρον. Ἡ φωτογραφία ἦτο ὀλίγον σκοτεινὴ καὶ ἡ ἀνταπόκρισις ἐκτεταμένη. Παρακαλοῦμεν ὅπως τοῦ λοιποῦ τὸ δελτίον κινήσεως τοῦ Σχηματισμοῦ σας εἶναι σύντομον, διότι ἔχομεν ἔλλειψιν χώρου. — ΑΡ. ΑΝΤΩΝ., ἐνταῦθα. Ἔχετε ποιητικὴ προδιάθεσι ἀλλὰ δὲν ἐπιτυγχάνετε, γιατὶ δὲν ξέρετε τοὺς κανόνας τῆς Τέχνης. Ὁ μόνος εὔκολος τρόπος ν' ἀποκτήσετε μιά, ἔστω καὶ στοιχειώδη τεχνικὴ μόρφωσι, εἶναι νὰ διαδώσετε πολὺ δημοτικὴ ποίησι καὶ νέους Ἕλληνας ποιητάς. Ἀρχίστε ἀπὸ τὰ δημοτικά μας τραγούδια· προχωρῆστε στὸν Κρυστάλλη καὶ τὸν Βαλαωρίτη καὶ ἀργότερα, ὅταν θὰ ὡριμάσετε λίγο, διαβᾶστε Πορφύρα, Γρυπάρη, Μαλακάση καὶ Παλαμᾶ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Δ. ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Ἐγκρίνεται τὸ κρυπτογραφικόν. — Δ. Δ. ΠΑΥΛΑΤΟΥ, Ἀργοστόλιον. Μέτριαι αἱ ἀσκήσεις σας. — Γ. Δ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΝ, Π. Φάληρον. Ἀνεπιτυχῆ τὰ σταυρόλεξα. — Ι. Ε. ΚΑΛΟΓΕΡΑΤΟΝ. Καλὸ γενικῶς, ἀλλὰ ἔχει ὀλίγας λέξεις καὶ δυσκόλους. — Β. Κ. ΠΑΥΛΟΥ, ἐνταῦθα. Ἀνεπιτυχεῖς αἱ λέξεις τοῦ σταυρολέξου σας. — Κ. Σ. ΚΑΤΣΑΡΟΝ, Ἀταλάντην. Ἀπὸ τὴ μία ὄψι τοῦ χαρτιοῦ ἄλλη φορά. Ὁπωσδήποτε ἀνεπιτυχές. — Σ. Δ. ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ, Καρλόβασι. Ἀπορρίπτονται. — Ρ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ, ἐνταῦθα, Ε. Ι. ΝΗΣΙΩΤΗΝ, Θεσσαλονίκην, Π. ΡΟΓΑΜΑΡΑΝ (;), Ἀλεξανδρούπολιν. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον. — Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ. Ἔχουν ὀλίγας λέξεις τὰ σταυρόλεξά σας.

ΔΗΛΩΣΙΣ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φλλου καθιεροῦται νέον σύστημα διεκπεραιώσεως τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Νεολαία» παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἤθελον τυχὸν λάβει τὰ φύλλα των ἢ ἤθελον λάβει ταῦτα καθυστερημένα νὰ μᾶς τὸ γνωστοποιήσουν ἀμέσως πρὸς ἄμεσον διόρθωσιν τῶν τυχὸν γενομένων σφαλμάτων.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

